

الدليل

# TAPUSUZ SÜLEYMAN

MEHMET ALAGAŞ



## TAPUSUZ SÜLEYMAN

Bismillah diyerek gözlerini açtı!

Saffet hoca, gecenin sessizliğini bozan bir patlama sesiyle uyanmıştı!. Yatağından kalkarak hızla pencereye doğru ilerledi. Perdeyi açtığı anda, gözleri bir anda büyüdü. Yolun karşı tarafındaki dükkanı alevler içinde yanıyordu!. Kaynar bir suyun, bir anda içine akıtıldığını hissetti!.

Gördüklerinden kuşkuyla düşerek, bir kez daha dikkatlice baktı.

Evet yanıyordu, alev alev yanıyordu Saffet hocanın dükkanı!.

Gördükleri karşısında öylece durakaldı ve bir süre ne yapacağını bilemedi!. Aşağıya inmek için pencereden ayrılacağı sırada, bir kararlılık eli gözlerine. Yanmakta olan dükkandan hızla uzaklaşmakta olan bu kararlı bir insana, genç bir insana benziyordu. Kimdi ve niye koşuyordu bu genç adam? Saffet hoca yangını bir an unutarak Öylece bu kararlılığı izledi. Bu meçhul kararlı caddenin köşesindeki sokak lambasının altına geldiğinde aniden durmuş ve başını hızla çevirerek Saffet hocanın penceresine baktıktan sonra köşeyi dönerek kaybolmuştu!.

Saffet hoca ise sanki taşlaşmış gibi ayakta durmaya ve kaçan adamın gözden kaybolduğu köşe başına bakmaya devam ediyordu. Açık bir hayret ve şaşkınlık içindeydi. Çünkü yangın yerinden aceleyle kaçmakta olan bu insanı görmüş, bu insanı tanımıştı!. Yıllar öncesinden tanıdığı bu genç adam, eski bir talebesi olan Ömer idi!. Fakat gecenin bu vaktinde burada ne arıyor ve niye kaçıyordu ki?

Bu soruyu cevaplandıramadı Saffet hoca!.

Bakışlarını tekrar yanmakta olan dükkanına çevirdiğinde, kendini hemen toparlayarak pencereden ayrıldı ve hanımını da uyandırarak aşağıya indi. Alevler içinde yanmakta olan dükkanına yaklaştıkça yüzüne vuran sıcaklık, Saffet hocanın durmasına ve kendine gelmesine neden oldu. “Ben nereye gidiyorum ve ne yapacağım ki?” diye sordu kendi kendisine!. Hiç kuşkusuz ki itfaiyeye haber verilmeliydi. O yaşına kadar ne jandarmaya ve ne de karakola telefon ederek resmi kurumlardan hiç yardım istemeyen Saffet hoca, neyi nasıl yapacağını bilemedi!. İtfaiyeye haber verdik hocam. Sokağa fırlayan komşularına bakan Saffet hoca, başını sallıyarak “Sağolun, iyi yapmışsınız” dedikten sonra yanan dükkandan uzaklaştı ve yolun karşısındaki kaldırım taşının üzerine oturdu. Başını elleri arasına alıp yanan dükkanına bakarken, yapılacak hiçbir şeyin olmadığını düşündü. Yangın dükkanın ön tarafını tamamen kapladığından, içeriye girmek mümkün değildi.

Acaba dükkanın arka bölümündeki deponun durumu nasıldı? Çünkü dükkanda satılan beyaz eşyanın çoğu, bu depoda bulunuyordu. Saffet hoca bir an, dükkandaki bütün malların yanmış olabileceğini veya yanabileceğini düşündü. Böylesi durumlarda peygamberlerin ve Salih insanların söyledikleri “Allah verdi ve Allah aldı” sözü geldi dilinin ucuna!.

Kendi kendine “Allah verdi” dedikten sonra durdu ve her nedense söylemedi, bir türlü söylemek istemedi dilinin ucuna gelen bu sözün devamını!. Oysa müslümanlara nasihat ederken, sık sık tekrarladığı ve çok rahat söylediği bir sözdü bu!. Şimdi ise bu sözün pratik manasıyla ilk kez karşılaşılıyor gibiydi. Bu kısacık cümlede, birbirinden çok farklı iki ayn mana vardı. “Allah verdi” ifadesi insanların gönlünü sevinçli bir huzurla doldururken, bunun devamında söylenen “Allah aldı” ifadesi ise derin bir hüznü ile insanın içini boşaltıyordu!.

Gerçi bu sözü söyleyip söylememesi, İlahi takdiri değiştirebilecek bir şey değildi, Rahman ve Rahim olan Allah'ın takdiri her ne ise, bu İlahi takdir herkese ve her şeye rağmen gerçekleşecekti. Gözlerini yanmakta olan dükkanından ayırmadan “Allah'ın dediği olacak” dedi kendi kendine. Ve bunu söylediği an, ard arda gelen iki patlama sesiyle irkildi!. Herhalde televizyon veya televizyon tüpleriydi bu patlayanlar!. Önce bu televizyonların fiyatı ve bu İki patlamanın maliyeti geliverdi aklına!. Sonra bunun bir saçmalık olduğunu düşündü. Çünkü bütün malı alevler içinde yanıyordu zaten!.

Kısa bir süre sonra itfaiye gelmiş ve onbeş-yirmi dakika içinde yangını tamamen söndürmüştü. Bütün olup biteni dalgın ve düşünceli gözlerle seyreden Saffet hoca, ne yapacağını bilmez bir şekilde tekrar kaldırım taşına oturdu!. Şimdiye kadar birçok yangın olayına şahit olmasına rağmen, yangının ne olduğunu ve bir insanın hayatından neleri götürdüğünü ilk kez fark ediyor, eskiden beri bildiği “Malına güvenme, bir kıvılcım yeter” sözünün ne kadar doğru bir söz olduğunu ilk kez anlıyordu. Her sabah besmeleyle açtığı beyaz eşya dükkanı, dumanlar içinde kapkara bir enkaza dönüşmüş gibiydi!. Anladığı kadarıyla dükkanın arka bölümündeki depo da yanmış olmalıydı. Çünkü itfaiye aradaki bölme yıkmış ve alevler içindeki bu bölüme de müdahale etmişti. Uzun yıllardır çalışıp-çabalayarak kazandığı bütün birikimi, küçük bir ateş ile alev almış ve yarım saat içinde yanıp tükenivermişti!.

Tuhaf duygular içindeydi Saffet hoca!.

Sanki bu dükkan değil de, gönlündeki bazı şeyler yanmış, bazı şeyler yokoimus gibiydi!. Suyunu kaybetmiş bir ceset gibi kuruyup-büzüldüğünü hissediyordu. Kendine olan güvenini, güç ve kuvvetini kaybetmiş bir durumda, dünya hayatının ne kadar zor ve korkutucu olduğunu düşündü. Rızık mücadelesinin verildiği bu yaşam savaşında, atını, silahını ve zırhını kaybetmiş çıplak bir asker gibi hissediyordu kendisini!. Oysa daha düne kadar rızık endişesi taşımayan ve her geçen gün işini biraz daha geliştiren bir tüccar durumundaydı!.

Fakat bir ateş, küçücük bir ateş herşeyi yakıvermiş ve onu böylesine aciz bir durumda bırakıvermişti!.

Yanıma gelen bütün tanıdıklar “Geçmiş olsun, Allah ailene afiyet versin” diyorlardı. Saffet hoca bu güzel temennilere “Allah razı olsun” diyerek karşılık verdikten sonra, bir kenarda ağlamakta olan hanımına baktı bir an!. Hanımının ve kızının durumunu düşününce içinin ezildiğini hissetti. Sevdiği ve her fırsatta sevindirmek istediği hanımını nasıl bakacak, sorumlu bir baba olarak bundan sonra ailesini nasıl geçindirebilecekti ki!. Çünkü kırkyedi yaşına gelmiş ve ekmeğini taştan çıkaracağı yıllar biraz geride kalmıştı. Derin bir sıkıntı hissetti içinde ve bu sıkıntıyla yerinden kalkarak yanan dükkanına doğru ilerlemeye başladı.

Hiçbir şeyi ellemeden, sakın ve yavaş adımlarla dolaştı dükkanın içini. Gördüğü kadarıyla sağlam bir eşya, sağlam bir mal kalmamıştı dükkanında. Sadece depo bölümünün arka rafında, iki-üç tane mutfak robotu zarar görmemiş gibiydi. Bu duruma şükretmek aklının ucundan dahi geçmedi Saffet hocanın!. Çünkü yanan mallarının yanında, devede kulak gibiydi bu mutfak robotları!. Bunlar yanmış veya yanmamış ne farkederdi ki!. Nitekim bu duygular içinde “Ya Rabbi, bunlan niye bıraktın, bunlan niye yakmadın” diye sitem dolu bir ses yükseldi içinden. Fakat bunun ne kadar yanlış bir ses ve yanlış bir söz olduğunu anlayarak hemen tevbe etti, hemen bağışlanma diledi Allah'tan.

Olay yerinde araştırma yapan itfaiye görevlisi, yanmış bir benzin bidonuyia yanına gelerek “Beyefendi, bu yangın açık bir kundaklama neticesinde gerçekleşmiş” dedi. Saffet hoca hayret ve şaşkınlık dolu gözlerle öylece baktı görevli memura!.

Acaba kim yaptı sorusunu hiç düşünmeden, Ömer geldi aklına!. Olay yerinden kaçarcasına uzaklaşan ve köşe başında duraksayarak kısa bir an bulunduğu pencereye bakan Ömer'i hatırladı!. Fakat bu genç adam hakkında hiçbir kötü şey düşünmek, hiçbir kötü yorumda bulunmak istemiyordu. Çünkü bildiği ve tanıdığı kadarıyla çok samimi, çok ihlaslı bir müslümandı bu Ömer.

Olayı zapta geçen polis ise devamlı olarak “Bir düşmanınız var mıydı?” sorusunu soruyordu. Polisin suratına şaşkınlıkla bakan Saffet hoca, önce nasıl bir cevap vermesi gerektiğini bilemedi!.

Daha sonra dilinin ucuna gelen “Böyle bir ülkede veya böyle bir dünyada, düşmanı olmayan müslüman var mı?” cevabını da vermek istemedi. Ömer'in adını vermek ve onu gördüğünü söylemek ise hiç düşünmediği bir şeydi.

“Dükkanımı yakabilecek bir düşmanım olduğunu sanmıyorum!”

Polis bu cevabı elindeki deftere not ettikten sonra “Dükkanınız yangına karşı sigortalı mıydı?” sorusunu yöneltti. Saffet hoca böyle bir sorunun niye sorulduğunu gayet iyi anlamıştı. Dükkan sigortalı ise belki de kendisinin yakmış olabileceği üzerinde duracaklardı!.

“Hayır, sigortalı değildi.”

Polis memuru birkaç soru daha sorduktan sonra gerekli notları almış ve ekip arabasına binerken “Tekrar geçmiş olsun” diyerek olay yerinden ayrılmıştı. İşini bitiren itfaiye memurları da gitmişti. Saffet hoca hanımının ve kızının yanına giderek “Haydi, eve gidin artık” dedi. Hanımı kısa bir süre Saffet hocanın gözlerine baktıktan sonra hiçbir şey söylemeden ağlamaya başladı. Kendini bıraksa, belki Saffet hoca da ağlayacaktı. Fakat duygularını zabdetmeye çalışarak hanımının başını okşadı ve “Allah'a şükür yangın söndü ve hepimiz afiyetteyiz. Haydi artık eve gidin” dedi.

Ailesini eve gönderen Saffet hoca, bir süre daha sokakta kaldı. Dükkanın içini birkaç kez kontrol ettikten sonra, komşularının yardımıyla dükkanın önünü kapattı. Bu arada elektririk şirketinden birkaç görevli gelmiş ve dükkana gelen ceryanı direktten kestikten sonra gitmişlerdi.

“Saffet hocam, yapabileceğimiz başka bir şey var mı?”

Kendisine seslenen komşularına dönen Saffet hoca “Allah hepinizden razı olsun. Yapılacak başka bir şey yok” cevabını verdi. Gökyüzü hafiften ağarmaya başladığına göre sabah namazının vakti p'e gelmiş olmalıydı. Komşularından ayrıldıktan sonra ağır; adımlarla eve yöneldi. İtfaiye memurunun kendisine gösterdiği yanmış benzin bidonu, yolun kenarında duruyordu. Herhalde unutmuş olmalıydılar!. Önce bir tekme savurmak istedi bu benzin bidonuna!. Sonra bundan vazgeçti ve yanmış benzin bidonunu yerden alarak evine girdi.

Sabah ezanları okunmaya başlamıştı...

Aradan üç gün geçmişti.

Saffet hoca az hasarlı bazı malları ayırdıktan sonra dükkani boşaltmış ve ilköğretim kolejine giden kızıyla beraber her tarafı temizlemeye çalışmıştı. Daha sonra kullanılmış eşya satan bir arkadaşını çağırarak, bir kenara ayırdığı az hasarlı malları almasını istemişti. Arkadaşı beş-on parça olan bu malları arabasına yüklerken, malların yanında duran koltuğu göstererek “Hocam, bunu satamayız!” dedi. Saffet hoca sağ kenarı yanmış deri koltuğa baktıktan sonra arkadaşına gülümseyerek “Bu koltuk baba yadigarı. Onu eve götüreceğim” dedi.

Saffet hoca dükkani tamamen boşalttıktan sonra dükkan sahibini çağırarak ve tadilat masraflarını ne kadar tutarsa tutsun, ilk fırsatta ödemek istediğini söylemişti. Birkaç yıldır bu tek katlı dükkani yıkıp, yerine üç katlı bir bina yapmaktan sözden dükkan sahibi ise “Sen zaten yeterince zarar ettin. Buna hiç gerek yok” diyerek, Saffet hocanın bu teklifini kabul etmemişti. Böylelikle dükkani teslim etmiş ve dükkan sahibiyle helallaşmışlardı.

Saffet hoca bütün bu işleri yaparken, uzun uzun Ömer'i düşünüyordu. Tanıdığı herkes geçmiş olsuna gelmesine rağmen Ömer hiç ortalıkta gözükme misti!. Oysa üç-dört yıl sohbet derslerine katılmış ve kendisinden oldukça yararlanmıştı. O halde bu vefasızlığın, bu uzak durmanın mutlaka bir sebebi olmalıydı!.

Saffet hocanın Ömer hakkındaki düşünceleri değişmişti!. Ömer'in bu yangınla mutlaka bir ilgisi vardı. Bu işi ya kendisi yaptı, ya da yapanları biliyordu Fakat kendisine gelip yapanlar hakkında hiçbir şey söylemediğine göre, kendisi de bu işin içinde olmalıydı!. Saffet hocanın düşünceleri bu noktaya gelince, Ömer hakkında hep aynı soruyla karşılaşılıyordu.

“İyi ama neden, Ömer bunu neden yapsın ki?”

Ömer'le görüşmeden önce bu sorunun cevabını bulmak istiyordu Saffet hoca!. Bu sorunun cevabını bulmak ve bu cevaba göre Ömer'e yaklaşmak istiyordu. Fakat ne kadar düşünürse düşünsün, en ufak

bir sebep dahi bulmuyor, bulamıyordu!. Çünkü insanlarla ve müslümanlarla olan bütün ilişkilerinde, onlara değil bir kötülük yapmak, onlar hakkında kötü düşünmekten bile Allah'a sığınıyordu.

O halde neydi, neydi bunun sebebi?

Saffet hoca cevapsız kalan bu sorulara daha fazla tahammül edemeyeceğini anlayınca Ömer'i görmeye karar verdi. Ancak hemen bulamadı Ömer'i. Askerden geldikten sonra babasıyla anlaşamayan Ömer'in, üç yıl önce babasının evinden ayrıldığını ve öğrenci evlerinde kalmaya başladığını öğrendi. Son zamanlarda hangi öğrenci evinde kaldığını öğrenebilmesi ise epey uzun sürdü. Gerçi on yıl kadar önce olsaydı, Saffet hoca bütün bu evleri ve bu evlerde kalanları çok iyi biliyordu. Çünkü o dönemlerde bütün bu evleri geziyor ve gençlerle oldukça verimli sohbetler yapıyordu.

Saffet hoca belirtilen öğrenci evine gelip Ömer'i sorunca, kapıyı açan bir üniversite öğrencisi “Ömer abi daha gelmedi” dedi. Saffet hoca kendisini tanıtarak içeriye girmek için müsaade istedi. Gözlerini açarak “Demek o Saffet hoca sizsiniz!” diyen üniversiteli genç, kendisini hemen içeriye buyur etti. Salondaki yer minderlerinden birinin üzerine oturan Saffet hoca, genç öğrenciye hafif bir gülümseme ile bakarak “Beni nereden tanıyorsun?” diye sordu.

“Ömer abi, yıllar önce sizin verdiğiniz derslerden önemli notlar tutmuş. Bizlerle yaptığı bütün sohbetlerde, tuttuğu bu ders notlarından bizlere önemli ömekler verir. İşte sizi, Ömer abinin o ders notlarından tanıyoruz.”

Düşünceli bir şekilde başını salladı Saffet hoca!.

Demek ki Ömer, yıllar önce yaptıkları o dersleri hala tekrarlıyor ve o derslerde öğrendiği gerçekleri bu gençlere aktarmaya devam ediyordu. Hoşuna gitti Ömer'in bu çalışmaları. Zaten geçmiş yıllarda onun ne kadar ihlaslı ve azimli bir müslüman olduğuna kendisi de şahit olmuştu.

Ömer'i beklerken, genç öğrenciyle bir süre daha konuştu Saffet hoca. İki sene önce savaşmak için yurtdışına giden Ömer'in, cephede dört ay kaldıktan sonra tekrar ülkeye döndüğünü ve bu savaş günleri hakkında hiç kimseyle konuşmadığını, konuşmak istemediğini öğrendi. Saffet hocanın, bütün bu olup-bitenlerden hiç haberi yoktu. Müslümanlardan ne kadar da uzak kalmışım dedi kendi kendine!.

“Ömer son zamanlarda ne yapıyor?”

“İş bulabildiği günler inşaatlarda çalışarak, bu evin mutfak masraflarını karşılıyor. Gerçi arkadaşlarla beraber buna hiç gerek olmadığını kendisine söylememize rağmen, Ömer abi bizi hiç dinlemiyor.”

Saffet hoca başını sallıyarak “Evet, anlıyorum” dedi. Gerçi anlıyorum demesine rağmen yine de yeterince anlayamadığı şeyler vardı Saffet hocanın. Çünkü bildiği kadarıyla varlıklı bir ailenin tek oğlu idi Ömer. Onlarca insana iş veren babasından ayrılarak inşaatlarda çalışması, kolay anlaşılır bir durum değildi!. Düşünceü bir şekilde saatine bakarak “Ömer ne zaman gelir?” diye sordu.

“Bir yerlere uğramazsa, artık gelmesi lazım. Ben size çay yapayım, çay içersiniz değil mi?”

Saffet hoca isteksizce “Sen bilirsin” dedi. Genç öğrenci çay yapmak için mutfaka gittiğinde, salonu gözden geçirmeye başladı. Karşı duvarın ortasında küçük bir kütüphane bulunuyordu. Duvarlarda ise Kabe-i Muazzama'nın fotoğrafı ile kelime-i tevhidle ilgili bazı sözler vardı. Bir süre Kabe fotoğrafına baktı. Kutsal topraklara her önümüzdeki sene gitmeye niyetlenmesine rağmen, bu niyeti işleri nedeniyle hep bir önümüzdeki seneye kalmıştı!. Anlamsız nedenlerle, bu güzel ve anlamlı fırsatı kaçırmıştı!. Şimdi ise girmek istese de gidemezdi artık!.

“Selamunaleyküm.”

Salonun kapısında durarak kendisine selam veren Ömer'i görünce şaşırdı. Geldiğini hiç duymamış ya da farkedememişti. “Ve aleykümselam” dedi başını hafifçe sallıyarak. Ömer “Şimdi geliyorum hocam” dedikten sonra elindeki iki küçük naylon torba ile mutfaka yöneldi. Üç-beş dakika sonra çay

tepsisiyie içeri girdi ve tepsiyi Saffet hocanın önüne koyarken, yumuşak bir sesle “Hocam, hoşgeldiniz” dedi. İsteksiz bir şekilde “Hoşbulduk” diyen Saffet hoca, dalgın gözlerle Ömer'in bardaklara çay döküşünü seyretti.

“Hocam, özel mi görüşeceksiniz?”

Saffet hoca hafif çatılmış kaşlarla ve biraz sert bir ses tonuyla “Evet, özel” dedi. Bu cevap üzerine dışarıya çıkan Ömer, öğrenci arkadaşına bir şeyler söyledikten sonra tekrar içeriye girdi ve salonun kapısını kapatarak Saffet hocanın karşısına oturdu.

Hiçbir şey konuşmadan bir süre çaylarını içip, birbirlerine baktılar. Özellikle Saffet hocanın bakışları çok dikkatliydi. Ömer'in gözlerine ve yüz ifadelerine dikkatlice bakarak, onun ruh halini anlamak istiyordu. Gördüğü kadarıyla panikten uzak bir sakinlik ve durgunluk içindeydi Ömer. Kendinden emin gözlerle Saffet hocaya bakıyor ve sessiz bir sabır ile onun konuşmasını bekliyordu. “Nasılsın Ömer?”

“Elhamdülillah iyiyim. İnşaallah siz de iyisinizdir?”

Ömer'in gözlerine bakarak bu soruyu bir süre cevapsız bırakan Saffet hoca, kısık bir sesle “Elhamdülillah” dedikten sonra ilave etti.,

“Yangından haberin var mı?”

Yüzündeki sakin ifade hiç değişmeyen Ömer, başını sallıyarak “Evet, duydum” dedikten sonra sustu ve çayından bir yudum daha aldı. Saffet hoca ise Ömer'in konuşmasına devam etmesini ve bir şeyler söylemesini bekliyordu. Fakat kendisine öylece bakan Ömer'in, başka bir şey söylemeye niyeti yok gibiydi!.

“Geçmiş olsun demiyecek misin?”

Kısa bir süre ne cevap vereceğini düşünen Ömer “Geçmiş olsun” dedikten sonra bakışlarını Saffet hocanın gözlerinden hiç ayırmadan “İnşaallah hayırlara vesile olur” ilavesinde bulundu.

“Bu olayda nasıl bir hayır görüyorsun?”

“Bilmiyorum, bunu zaman gösterir!”

Ömer'in bu cevapları Saffet hocanın hem sıkılmasına ve hem de biraz kızmasına neden olmuştu. İçinden “Hasbunallahu venimel vekil” dedikten sonra çayındaki son yudumu da içti. Ömer hemen çaydanlığı alarak boşalan bardağı tekrar doldurdu ve yanına iki şeker koyarak Saffet hocanın önüne bıraktı. Saffet hoca şekeri karıştırırken, Ömer'in yüzüne hiç bakmadan “Dükkan, kundaklanarak yakılmış” dedi.

Ömer'den hiçbir ses, hiçbir cevap gelmedi bu söze!. Çayını karıştırdıktan sonra birkaç yudum içen Saffet hoca, bu sefer Ömer'in gözlerine bakarak “Dükkanın kundaklandığını, kundaklanarak yakıldığını söyledim” dedi.

“Duydum hocam!. Her olayın bir sebebi, bir vesilesi oluyor!.”

“İşte ben bu vesileyi tanımak istiyorum.”

“Yani kimin yaptığını bilmek istiyorsunuz!.”

“Hayır, kimin yaptığını biliyorum sadece neden yaptığını bilmek istiyorum?”

Ömer kısa bir süre sustuktan sonra Saffet hocanın gözlerine bakarak “Dükkanı yakanı tanıyor musunuz?” diye sordu. Kendisine dikkatlice bakan Ömer'den gözlerini ayırmayan Saffet hoca, başını hafifçe sallıyarak cevap verdi.

“Onu daha iyi tanımak için buraya geldim!.”

Ömer'de yine bir hayret, yine bir şaşkınlık yoktu.

Kendisinden bir cevap bekleyen Saffet hocaya, sakin bir sesle “Tekrar hoşgeldiniz” dedi. Sonra bardağında kalan çayı bir yudumda bitirerek, kendisine yeni bir çay koydu ve şekerini yavaş yavaş karıştırmaya başladı. Ömer'in bu son derece sakinliği karşısında şaşırın ve söze nereden

başlayacağını bilemeyen Saffet hoca, üç gündür içini kemiren soruyu bir anda soruverdi.

“Neden, bunu neden yaptın Ömer?”

Ömer çayından bir yudum içtikten sonra bir süre sustu. Olayı inkar etmek, aklının ucundan dahi geçmiyordu. Sadece nasıl bir cevap vermesi gerektiğini düşünüyordu. Saffet hoca “Bunu neden yaptın Ömer?” diye sormuştu. Oysa bu olayın kendisiyle ilgili bir nedeni yoktu. Bütün nedenler, Saffet hocanın durumuyla ilgiliydi. O halde bunu söylemeli, bu cevabı vermeliydi Saffet hocaya.

“Bu olayın nedeni, benim değil sizin durumunuzla ilgili!”

“Anlayamadım!”

“Bunu anlayabilmeniz için, Saffet hocanın son on yılda nasıl değiştiğini görmemiz, bunu dikkate almanız gerekir!”

“Ben mi değiştim?”

“Evet siz değiştiniz, hem de çok değiştiniz Saffet hoca!”

Dikkatlice Ömer'in gözlerine bakan Saffet hoca, Ömer'in güzel ve olumlu bir değişimden söz etmediğini çok iyi biliyordu. Olmaması, yaşanmaması gereken bir değişimden, bir değişiklikten söz ediyordu Ömer. Yine de sormak ve Ömer'in kendisi hakkındaki düşüncelerini biraz daha açmak istedi.

“Bunu nasıl bilebilirsin ki!”

Ömer'in yüzünde acı dolu bir tebessüm belirdi. Bu ne kadar saçma bir soru dercesine Saffet hocaya baktıktan sonra yavaş yavaş konuşmaya başladı.

“Yıllar önce bizim tanıdığımız, bizim sevdiğimiz, bizim kendimize örnek aldığımız bir Saffet öğretmen vardı. Varlıklı bir insan sayılmazdı. Lisede ingilizce öğretmenliği yapar ve hiç kimseye muhtaç olmadan geçinirdi. İslami konularda kendisini çok iyi yetiştirdiği için herkes ona Saffet hoca der ve onunla konuşmak, onun ilminden faydalanmak isterdi. Mütevazı bir insan olan Saffet hoca, okulda talebeleriyle ve okul dışında tüm insanlarla ilgilenmeye çalışırdı. Geceleri de dolu geçerdi Saffet hocanın. Haftada üç-dört gece sohbetlere gider, gençlerin ve öğrencilerin eğitimleriyle, onların kimlik ve kişilik noktasındaki gelişimleriyle yakırdan ilgilenirdi. Bizler için ahirete açılan bir kapı, bir pencere gibiydi bu Saffet hoca!. Bizlere yaptığımız her işin uhrevi sonuçlarını gösterir, bu sonuçları dikkate alarak tercihlerde bulunmamızı isterdi. Tabi ki her sözü. her nasihatı tesirliydi Saffet hocanın. Çünkü bizleri her neye davet ediyorsa, bu daveti öncelikle kendisi yaşıyor, kendisinde yaşatıyordu. Onu gördüğümüz zaman Allah'ı hatırlar ve bu hatırlayışla kulluğumuzu gözden geçirirdik. İslami hasletlerin, İslami vasıfların ne kadar güzel olduğunu onda görür, onun şahsında farkederdik. İşte bu Saffet hoca, bizler için örnek bir kul, örnek bir abi, örnek bir hoca idi.

Bunları söyledikten sonra bir süre sustu Ömer. Çayından birkaç yudum içti. Daha sonra Saffet hocanın gözlerine bakarak sözlerine devam etti.

İlerleyen yıllarda, her nedense bazı şeyler değişmeye başladı. İslami davet, eski heyecanını kaybediyor gibiydi. Kendilerine abi, üstad, hoca dediğimiz bazı müslümanlar, aşırı derecede dünyevileşmeye başlamışlardı. Dava için şirketler, holdingler kuruluyor, davanın geleceği bu şirketlerin büyüme hızına endeksleniyordu. Çevresindeki bu gelişmelere dur demesi beklenen Saffet hoca da müslümanları oradan oraya savuran bu rüzgara kapılmış gibiydi!. Gençlerden ziyade bu iş adamlarıyla görüşmeye başladığı o dönemlerde ticari ufku genişlemiş olacak ki, öğretmenlikten ayrılarak beyaz eşya mağazası açtı!. Bu mağazanın açılması, birçok güzel çalışmaların kapanmasına vesile olmuştu. Ders ve sohbetleri birer birer terkeden Saffet hoca, artık eskisi gibi değildi. Gece sohbetlerinde göremediğimiz Saffet hocayla, gündüzleri de görüşemiyorduk!. Çünkü bu yeni dükkanında İslami kaygılarla davadan değil, ticari kaygılarla ticaretten bahsedilir olmuştu!. Daha önceleri Kur'an-ı Kerimle haşır neşir olan Saffet hoca, bu yeni dükkanında çek ve senetlerle haşır



neşir olmaya başlamıştı. Evet, ay be ay, yıl be yıl değişmişti, çok değişmişti Saffet hoca!., Artık onu gördüğümüz zaman Allah'ı değil, buz gibi duygularla buzdolaplarını, çamaşır ve bulaşık makinalarını hatırlıyorduk!.

Yine sustu, yine çayından birkaç yudum içti Ömer. Saffet hoca ise öylece onu izliyor, konuştuklarını düşünüyordu. Onu dinlerken bazen araya girmek ve bazı şeyler söylemek istemesine rağmen susmayı tercih etmişti. Anlatmasını, herşeyi anlatmasını istiyordu Ömer'in. Uzun bir sessizlikten sonra Ömer tekrar konuşmaya başladı.

“Tabi ki sadece Saffet hoca değişmedi. Saffet hocayla birlikte, onu kendilerine örnek alan gençler de, bu gençlerin dünya görüşü de değişmeye başlamıştı. Çünkü dünyaya düşkün olan insan nefsinin, hiç zorlanmadan ve hoşlanarak kabul edeceği bir değişimdi bu!. Artık bu gençler İslam'ın istikbalini değil, kendi istikballerini düşünüyor ve dünyevi kaygılarla kendi istikballerini kurtarmaya çalışıyorlardı!. Bu yönelişte helal ve haram ölçüleri de değişmeye başlamıştı. Daha önceleri helal, haram ve bu ikisi arasında yer alan şüpheliler vardı. Sözkonusu değişim ile şüphelilerin hepsi helal kabul edilmiş ve bazı haramlara şüpheli gözüyle bakılır olmuştu!

Ömer bu son sözlerinden sonra durakladı. Uzaklara dalıp giden bakışları değişmiş, derin bir ızdırabı yansıtan gözleri dolu dolu olmuştu. Derin bir nefes alıp-verdikten sonra devam etti.

“Ebetteki bütün gençler değişmedi!. Değişmemekte inat eden bazı gençler, önce bir şaşkınlık ve daha sonra bir bunalım içine girdiler. Henüz büyümeden, yetişkinlik çağına gelmeden sokağa atılmış çocuklar gibi hissettiler kendilerini!. Dünyaya karşı ne kadar aciz ve çaresiz olduklarını farkettilerinde, ne yapacaklarını bilemediler!. Sanki iki ayrı seçenikle karşı karşıya bırakılmışlardı. Ya değişecekler, ya da bu bunalımı nefes nefese yaşayacaklardı!. Değişmektense ölmeyi tercih edenler, kendilerince bir yol aradılar ölüme!. Bazıları doğruluğunu veya yanlışlığını hiç düşünmedikleri silahlı eylemlere katıldılar.- Bir kısmı ise yurtdışındaki bazı cephelerde aradılar ölümü!.”

Saffet hoca, Ömer'in bu son sözler ile kendisini kastettiğini anlamıştı. Demek ki ölmek için, ölümü aramak için gitmişti yurtdışına!. Fakat aradığını bulmadan, bulamadan dönmüştü ülkesine. Öylece Ömer'e baktı. Bu genç adama acıdığını hissetti. Ömer ise susmuştu. Daha ne anlatayım dercesine Saffet hocanın gözlerine bakıyordu.

“Ömer, devam et!.”

“Devamında bir değişiklik yok Saffet hoca. Sayıları azalsa da aynı sıkıntıyı, aynı bunalımı yaşamaya devam ediyor bu gençler!.”

Saffet hoca başını hafifçe sallıyarak “Evet” dedikten sonra sordu.

“Peki, benim dükkanı bu gençler için mi, bu gençleri kurtarmak için mi yaktın?”

“Hayır. Dükkanı o gençler için yakmadım. Çünkü o gençlerin artık sizlerden bir beklentisi yok. Hatta o gençlerden bazıları size Saffet hoca değil, Gaflet hoca diyorlar!.”

Ömer'in gayet sakin bir şekilde söylediği bu sözler, Saffet hocanın iç dünyasını allak bullak etmişti. Dükkanı yaktığını açıkça söyleyen Ömer'e, nasıl bir tepki vermesi gerektiğini bilemedi!. Kendisine Gaflet hoca denilmesi ise ayrı bir aşağılama idi!. Kızgınlığını gizlemeye gerek duymadan Ömer'in gözlerine bakarak, sert ve sinirli bir ses tonuyla “Peki dükkanı niye yaktın, niye yaktın Ömer?” diye sordu.

“Dükkanı sizin için, sizin kurtuluşunuz için yaktım Saffet hoca!. Geçmiş yıllarda bize verdiğiniz emeğe karşılık, size böyle bir iyilik yapmak istedim!.”

Saffet hoca hayretle açılan gözleriyle “Nasıl bir iyilik, nasıl bir iyilik yapmak istedim!.” diye sordu!. Sanki her soruya önceden hazırlanmış olan Ömer, yine hiç düşünmeden cevap verdi.

“Siz bizlere yaptığınız nasihatlerde “İnsanı davadan alakoyan mal, o insan için bir nimet değil, bir

musibettir” derdiniz. İşte ben, sizi böyle bir musibetten kurtarmak istedim.”

Duyduklarına inanamayan Saffet hoca “Aman Ya Rabbi” dedi içinden!. Şaşırmasına rağmen her şeyi anlamış gibiydi!. İslam tarihinde okuduğu Haricileri hatırladı. Ömer'in de bu Haricilerden bir farkı yoktu!. Sanki tarih sayfalarından fırlayarak karşısına dikilivermişti!.

Bir süre Ömer'e, Ömer'in gözlerine baktı.

Bu genç adam yaptığı işin doğruluğundan o kadar emindi ki, gözlerinde en ufak bir şüphe, en ufak bir pişmanlık dahi yoktu. Belki de kendisinin ona sarılmasını ve “Hay Allah senden razı olsun, dükkanı yakan ellerin nurlansın!” demesini bekliyordu!. Sanki böyle bir dünyada değilde, bir başka alemde yaşıyordu bu genç adam!.

“Ne yapacağını şaşırmişti Saffet hoca!.”

Kendini bıraksa “Sen ne yaptın?” diyerek Ömer'e kuvvetli bir tokat atacaktı. Fakat bunu kendisine yakıştıramazdı. Onunla konuşmak da istemiyordu Saffet hoca!. Çünkü böyle bir insana ne denilir, ne denilebilirdi ki!. Kızgın ve umudsuz gözlerle Ömer'e baktı.

“Bak Ömer!. Dükkanı yakmakla bana iyilik mi yoksa kötülük mü yaptığını Allah bilir. Fakat kendine, kendi nefesine büyük bir kötülük yaptığın aşikar!.”

Ömer bu sözlerin ne anlama geldiğini düşünürken, Saffet hoca yavaşça yerinden kalktı. Bu genç adama söyleyeceği, söylemek istediği başka bir söz yoktu!.

Ve ağır adımlarla kapıya doğru yürüdü.

Ömer'le konuştuklarını, hiç kimseye anlatmadı, hiç kimseyle paylaşmak istemedi Saffet hoca. Çünkü bu mesele duyulur ve dükkanı Ömer'in yaktığı bilirse, ortalık bir anda karışır ve istenmeyen durumlarla karşılaşılabilirdi. Dolayısıyla bu konuda susmayı, konuşmamayı tercih etti. Tahminlerde bulunarak bazı yerleri suçlayan müslümanlara “Onların bu işle bir ilgisi yok” cevabını veriyor ve dükkanı kundaklayanlan lanetleyen kimselere ise “Kimin yaptığını bilmeden lanet okumayın. Belki de bu işi yapanın lanete değil duaya ihtiyacı vardır. Allah hepimizi ıslah etsin” diyordu.

Bu arada şehir dışından da telefonlar geliyordu Saffet hocaya. Hatta pek sosyal olmayan Mehmed Alağaç dahi İzmir'den telefon ederek geçmiş olsun dileklerini sunmuş ve önümüzdeki ay geleceğini, o zaman görüşebileceklerini söylemişti.

Saffet hoca, İnsan Dergisinin yayınlandığı seksenbeşli yıllardan beri tanırdı Alağaç'i. Seksenli yılların ilk yarısında Türkiye'de dar'ul İslam dar'ul harp tartışmaları sürerken, bu müsiüman ortaya çıkarak ülkedeki durumun dar'ul cahiliye olduğunu söylemiş ve Kur'an-ı Kerim'den verdiği örneklerle bu yaklaşımın genelde kabul görmesini sağlamıştı. Tabi ki o dönem için müslümanların önünü açan, müslümanları dar'ul harp fikhinin çıkmazlarından kurtaran çok önemli bir tesbitti bu. Nitekim o dönemlerde bu problemleri bizzat yaşayan Saffet hoca da, dergi yayını bir süre takip ettikten ve toplumsal Sünnetullah'ia ilgili çok önemli tesbitleri okuduktan sonra öğretim görevlisi bazı arkadaşlarıyla birlikte İzmir'e gitmişlerdi.

Fakat hiçbirisi, beklediği bir kimlikle karşılaşmamıştı!.

Çünkü Mehmed Alağaç denilen bu müslümanın ne arapçası, ne tahsili, ne karizması ve ne de İslami bir kariyeri vardı!. Konuşma zorluğu çeken ve pazarlarda süpürge satan bu müsiüman, kendi imkanlarıyla Kuran araştırması yapan sıradan bir müslümandı.

Karşısındaki bu garip şahısa bakan ve dergideki çok önemli yazılan düşünen Saffet hoca, bu müslümanın paravan bir kimlik olabileceği kuşkusuna kapıldı. Kendisini ifşa etmek istemeyen bîr ilim ehli, bu süpürgeciyi paravan olarak kullanıyor olabilirdi!. Bunu anlamanın yegane yolu ise bir paravanın cevaplandırılmayacağı sorular sormaktı.

Ve konuşmaya başladılar.

Karşılarında genç bir talebe heyecanı ile oturan Alağaç, kendisine sorulan bütün sorulara yine genç

bir talebe heyecanıyla cevap veriyordu. Verilen her cevabı deşeyen Saffet hoca, bu cevabların kökleriyle karşılaştığında, söz konusu cevapların bu müslümana ait olduğunu çok daha iyi anlıyordu. Anlayamadığı şey ise arapça bilmeyen bir müslümanın, böyle bir Kuran anlayışına nasıl ulaşabildiği idi!.

Dönüş yolculuğunda, otomobildeki herkes susuyordu. Alagaş bekledikleri bir kimlik olmamasına rağmen, ona ve onun söylediklerine yöneltebilecekleri bir eleştiri yoktu, En akademik sorulara bile çok basit ve çok açık cevaplar vermişti bu müslüman!. Üniversitede öğretim görevlisi olan Ahmet bey, uzun bir sessizlikten sonra “Bu iş, süpürgeçilere kalmamalıydı!” dediğinde, bu sözü hoş bulmayan Saffet hoca “Bu onun değil, bizim ayıbımız” diyerek meseleyi kapatmıştı. Çünkü sıradan bir müslüman da olsa, akıllı ve samimi bir insan olan Alagaş'i sevmişti Saffet hoca.

Daha sonraki yıllarda da birkaç kez görüştüler Ala-gaş'la. Ancak hükümlere biraz bağınazca yaklaşan ve bu bağınazlıkla bütün dini gruplardan uzak duran Alagaş'la pek anlaşamamışlardı. Çünkü M.T.T.B. tecrübesi olan Saffet hocadaki teşkilatçılık anlayışı, Alagaş'da hiç yok gibiydi. Saffet hoca siyasi bir incelikle bu gruplardan faydalanılması gerektiğine inanırken, “Geleneksel din anlayışındaki bidat ve hurafeleri hoş görerek bu gruplara yakınlaşmaya çalışmak, Allah'ın yardımından uzaklaşmak anlamına gelir” diyen Alagaş, meseleye adeta bir at gözlüğü ile bakıyordu. Nitekim İslami davetin hızla kitlelere maledilmeye çalışıldığı dönemlerde dahi bu bağınazlığını sürdürmüş, “Önce birey, önce bireyin problemleri, önce bireyin yetişmesi..” gibi sözlerle kitleleşmeye karşı çıkararak, çok ferdiyetçi bir yaklaşımda bulunmuştu.

Saffet hoca o günleri ve Alagaş'ın o sözlerini tekrar düşündü. O zamanlar karşı, çıktığı bu anlayış, belki de tartışılması ve daha geniş bir düzlemde değerlendirilmesi gereken bir anlayıştı!. “Herneyse” dedi kendi kendine!.

Alagaş geçmiş olsun telefonunda yangına çok üzüldüğünü söylemişti. Fakat Saffet hoca, Alagaş'ı tanıdığı kadarıyla onun pek üzüldüğünü sanmıyordu. Çünkü dünyaya ve dünya malına, çok horlayıcı bir bakışı vardı bu müslümanın. Adeta zengin ve zenginlik düşmanı gibiydi!. Nitekim dört yıl Önce geldiğinde, Müsiad çevresindeki arkadaşlarla oturmuşlar ve onlara bu konudaki genel yaklaşımını belirttikten sonra şu Temeî fikrasını anlatmıştı.

Çölde yolunu kaybeden Temel, susuzluktan perişan bir duruma geldiğinde karşısına beyazı elbiseli ve beyaz sakallı bir kişi çıkararak “Temel benden dileyeceğin üç şeyi, Allah'ın izniyle sana vereceğim. Haydi dileklerini söyle” demiş. Susuzluktan kavrulan Temel “Sik istiyorum” deyince, ona bir ped şişe su uzatmış. Eline aldığı ped şişeye kısa bir süre bakan Temel “Bu su bana yetmez” dediğinde ise beyaz elbiseli adam, beyaz sakalını sıvazlayarak “Bu suyun biteceği korkusuna kapılma!. Sen içtikçe, bu su bereketlenerek yine eski seviyesine gelecektir” demiş. Bu söz üzerine elindeki ped şişeden uzun uzadıya su içen Temel, suyun gerçekten bereketlendiğini ve eski seviyesine yükseldiğini görmüş. Beyaz sakallı adam “Eee Temel, diğer iki dileğini de söyle” deyince, elindeki ped şişeye hayranlıkla bakan Temel “Bu çok güzelmiş!. Sen bana bundan iki tane daha ver” demiş.

Alagaş'ın yavaş yavaş anlattığı bu fıkra herkesin hoşuna gitmiş ve herkes gülmeye başlamıştı. Alagaş ise hiç gülmeyen bir yüzle etrafındaki insanlara kısa bir süre baktıktan sonra, ciddi bir merakla “Niye gülüyorsunuz?” diye sormuştu. Gülmeyi bırakan herkes susmasına rağmen genç bir işadamı olan Özer bey “Tabi ki Temel'e, Temel'in bu yaklaşımına güüyoruz” deyince, beklediği cevabı alan Alagaş şu karşılığı vermişti.

Evet, Temel'e ve Temel'in bu yaklaşımına güldüğünüzü biliyorum. Fakat sakın ola ki bu Temel'in Trabzon'da, Samsun'da yani Karadeniz bölgesinde yaşadığını zannetmeyin. Bu Temel sizde, bu Temel sizin içinizde yaşıyor. Temel'e güldüğünü zanneden sizler, aslında kendinize, kendi halinize gülüyorsunuz. Çünkü aynı yaklaşım, sizlerde de var. Allah'ın lutfuyla bütün ailenize yetecek bir şişe

suya sahip olmanıza rağmen, bu şişelerin iki, bu şişelerin üç olmasını istiyor ve bunun için mücadele ediyorsunuz. Oysa Allah'tan başka şeyler de istemeniz ve çalışmalarınızın bir bölümüyle başka şeyleri de talep etmeniz gerekmez mi?

Alağaş'ın bu sözlerine hiç kimse itiraz etmemiş ve bir suskunluk içinde düşünmeyi tercih etmişlerdi. Şakacı bir insan olan Nevzat bey ise gülümseyen bir yüzle “Alağaş, bizler ikinci, üçüncü ped şişeyi dava için istiyoruz” diyerek, bu kasvetli havayı dağıtmak istemişti. Bu cevabı biraz alaycı bulan Alağaş, hafif çatılan kaşlarla “Davanın ped şişeye değil, ped kullanmayan erkeklere ihtiyacı var” cevabını verivermişti.

Her erkeği rencide edebilecek olan bu cevaptan hiç hoşlanmayan Saffet hoca, yüzü kızaran Nevzat beyi savunma ihtiyacı hissederek söze girmiş ve dünya kapitalizmine açıklık getirerek, müslümanların bu kapitalizm karşısında maddi olarak da güçlü olmaları gerektiğini savunmuştu.

Alağaş ise çok farklı yaklaşıyordu bu meseleye. Önce marksistlerden örnek vererek “Marksistlerin kapitalizm karşısında yenilmelerinin en önemli nedeni, kapitale değer vermeleridir. Çünkü değer verilen herşey, kendisine verilen değer ile güçlenir. Güçlenen bir şeyi yıkmak ise mümkün değildir” dedikten sonra şöyle devam etmişti.

“Kapitalizmi, ancak ve ancak kapitale değer vermeyen insanlar yıkabilir. Çünkü kapitale değer vermeyen insanlar karşısında, kapitalizmin büyük bir etkisi ve yaptırım gücü yoktur. Ayrıca çok uluslu şirketlere dayanan kapitalizmi tahlil ettiğimiz zaman, iki ayak üzerinde durmaya mecbur olan bu canavarın bir ayağı ile üretim alanına ve diğer ayağı ile tüketim alanına bastığını görebiliriz. Burada önemli olan, dünya insanlarını apaçık bir şekilde sömüren bu kapitalizme karşı mücadele vermek isteyen kimselerin, bu iki ayn alandan hangisini seçecekleri ve hangi düzlemde mücadele edecekleridir. Yaşadığımız çağdaki bilim ve teknolojinin, günümüz itibarıyla kimlerin insi-yatifinde olduğunu dikkate alırsak, kapitalizme karşı üretim alanında mücadeleye ve rekabete girişmek, bu kapitalizmin zayıflamasına değil, daha bir güçlenmesine vesile olacaktır. Çünkü üretim alanının genel kontrolü ve insiyatifi, çok uluslu şirketlerin ellerindedir. Bu üretim alanını bir piramit şeklinde düşünürsek, piramitin alt katmanındaki bir üreticinin on lira kazanabilmesi demek, üst katmanın yirmi, daha üst katmanın ise kırk lira kazanabilmesi demektir. Dolayısıyla alt katmanlarda on lira kazanarak, yaptığımız işten yüz lira kazanan üst katmanları zayıflata bilmemiz ve onların zulmünü engelleyebilmemiz mümkün değildir. Daha açık ve daha net bir ifadeyle, dünyanın mazlum insanları günümüz kapitalizmiyle üretim alanında mücadeleye ve rekabete girebilecek bir durumda değildirler. Fakat bu canavarın ayakta durabilmek için basmak zorunda olduğu ikinci alan, yani tüketim alanı böyle değildir. Tüketim alanının asıl sahipleri, dünya mazlumlarıdır. Tüketim gücünü elinde bulundurmalarına rağmen bundan gafil olan dünya mazlumları, medya ve reklam güdümüyle bu güçlerini kapitalizmin istediği kulvarda kullanmaktadır. Oysa uluslararası kapitalizme karşı direnebilecekleri ve bu kapitalizmi çökertebilecekleri yegane alan, bu tüketim alanıdır. Sadece dünya müslümanları bile ümmet düzlemindeki bu tüketim güçlerini bilinçli olarak kullansalar, tüketim alanındaki bu boykotları ile, gelişerek büyümek üzerine kurulan dünya kapitalizminin yere yıkılmasına neden olacaklardır. Yeter ki müslümanlar, yeter ki dünyanın mazlum insanları, ellerindeki bu tüketim gücünün farkına vararak ortak bir sese ve ortak bir tavıra girebilsinler.” Dünya kapitalizmine karşı verilmesi gereken mücadelenin, üretim değil öncelikle tüketim düzleminde başlaması gerektiğinde ısrar eden Alağaş, daha sonra şu örneği vermişti.

“Mesela küçük bir örnek olarak koko kolayı ele alalım. Dünyanın mazlum insanları üretim ve pazarlama alanında Koko kolayla elli yıl rekabet etseler, bu çok uluslu şirkete yaklaşabilmeleri bile mümkün değildir. Ancak bu mücadeleyi tüketim alanına çeker ve elli gün kokokola içmezlerse, bu çok uluslu şirketten gelen çatırtı seslerini kendi kulaklarıyla duyacaklardır. Çünkü tüketimi olmayan

bir malın, üretimden kaynaklanabilecek. hiçbir gücü yoktur.”

Alağuş bazı teknolojik ürünlerden de örnekler verdikten sonra tüketim alanında kazanılacak zaferin, dünya mazlumlarını kapitalizmin sömürü anlayışından kurtulan üretim alanında da başarıya götürebileceğini iddia etmişti. Hiç kimse, hiçbir itirazda bulunmadan öylece dinlemelerine rağmen, yine de Alağuş'ı hiç kimse tasdik etmemişti. Çünkü aklen doğru olsa bile yaşanan realiteyle pek uyuşmayan, garip sözlerdi bunlar!

Bazı kimseler öncelikle tüketimi alanındaki boykot meselesine değinerek, müslümanların bile böyle bir tavır gösteremeyeceklerinden, bazı şeylerin yokluğuna katlanamayacaklarından sözetti. Asabileşen Alağuş “Beyler, Mekke dönemindeki ambargoda, dinlerini korumak isteyen müminler, açlıktan çarıklarının köselelerini kemirecek duruma gelmişlerdi. Yakın tarihteki Gandhi hareketinde, İngiliz emperyalizmine karşı durabilmek için İngiliz mallarını boykot eden hintlilerin, tahta bir çıkırıktan başka aletleri yoktu. Günümüzde ise böyle bir durum söz konusu değil. Dünyanın mazlum insanları sadece kendi imkanlarıyla bişe, İslam'a göre lüks diyebileceğimiz bir yaşam standardını kendileri inşa edebilirler!” diyerek, bu itirazlara karşı çıkmıştı.

Konuşulanları dikkatle dinleyen Saffet hoca, sanki bir başka alemde yaşayan Alağuş'ı kendine getirmek istercesine söze girerek, ona dünyadaki silah sanayisini anlattı. Kapitalizmin en büyük gücü olan ve çok uluslu şirketlerin kontrolünde bulunan bu silah sanayi hakkında ne düşündüğünü sordu. Biraz düşünen Alağuş “Silah şirketleri çağımızdaki gücünü, yaptıkları silahı kendileri kullanarak değil, başkalarına kullandırarak kazanmaktadırlar. Çünkü kendileri kullandıkları zaman, ancak ve ancak üç atımlık bir barutun vardır. Ancak bu üç atımlık barutu, başkalarına satıp, başkalarına kullandırdıkları zaman, silah sanayinin çarkları dönmekte ve istedikleri hedefe üç değil üçbin atım yaptırabilecekleri bir güce ulaşmaktadır” cevabını verdikten sonra sustu.

Bu sözler doğru olsa da, yeterli değildi Saffet hoca için!. Çünkü bir tesbit içeren bu sözlerde, bir çözüm yoktu. Durum böyle olsa bile bu silah şirketlerine karşı ne yapılabilirdi ki? Nitekim bu şirketleri boykot edip etmemenin ne anlama geleceğini merak ederek “Bizler bu silahları boykot ettiğimiz zaman, bu çarkın dönmeyeceğini kabul ediyorum. Ancak bu boykottan sonra, şu an onların elinde mevcut olan silahların menziline çıkmış mı olacağız!” dedi. Saffet hocanın hafif gülümseyerek sorduğu ve diğer insanların da gülmesine neden olan bu soru, Alağuş'un alınmasına neden olmuştu. Çünkü herşeye rağmen sevdiği ve saygı duyduğu bir müslümandı Saffet hoca! “Hayır Saffet, Hiçbirimiz bu silahların menziline çıkmış olmayacağız. Şu an nasıl ki bu silahların menziline-deysek, o zaman da menziline olacağız. Ancak senin gibi bir müslümanın, bu soruyu sormadan önce Allah'ı dikkate almasını isterdim. Bizlerden yani müslümanlardan bahsederken, kimsesiz bir garipten bahsediyor gibisin!. İnandığın ve inandığımız Allah, yüzlerini O'nun zatına çevirerek, Ondan yardım dileyenlerin dünyasının mazlum ve mustazaf insanlarını dikkate almayacak, onları zalimlerin keyfi kararlarıyla başbaşa bırakacak bir Rab midir? Rahman olan, Rahim olan, Aziz olan, Rauf olan Rabbimizi böyle mi tanıyorsun?”

Alağuş'ın tutuk diliyle değil, tutkulu bir gönülle söylediği bu sözler, utancından kızaran Saffet hocanın hiç unutmadığı sözler olmuştu. Nitekim dört yıl önceki bu konuşmalar, daha dünmüş gibi Saffet hocanın hatırladığı konuşmalardı. Fakat doğru olsa bile faydalı konuşmalar olmamıştı bunlar. Çünkü bu konuşmalara hiç kimse itiraz etmemesine rağmen, hiç kimse de mevcut istikametini değiştirmemişti!. İzmir'den gelen bir yazanın iki saatlik konuşmalarıyla, İnsanların dünya ve dünyalık görüşleri değişecek değildi ya!.

Ayrıca dünyalık yaklaşımlara sert eleştiriler getiren Alağuş, acaba bu sözleri kendisi ne kadar yaşıyordu!. Duyduğuna göre yakın zamana kadar pazarlarda süpürge satan bu müslümanın, şimdilerde altında arabası ve köyde de olsa üç katlı bir evi vardı. Yüzbinlerce okunan kitab satışlarından gelen

para dikkate alınır, maddi sıkıntı içinde olduğu da söylenemezdi. Peki bütün bunlar, dünya malına değer vermeyen bir anlayışla mı elde etmişti?”

Saffet hoca karışık duygular içinde “Haydi canım!” dedi kendi kendine, Alagaş'ın zenginlik düşmanlığı, kendisinden daha varlıklı olan insanların mal ve mülklerine karşı duyulan bir düşmanlık olmalıydı. Zaten böylesi insanlar, kendilerinin sahip oldukları kadar olan' mala mubah, bundan fazlasına mekruh diyen insanlardı!.

Hiç kuşkusu yoktu ki Alagaş da bunlardan, bu insanlardan biriydi!.

Günler geçiyor, Saffet hoca ne yapacağını, ne yapması gerektiğini düşünüyordu. Aslında düşünülecek fazlaca bir şey yoktu. Ya yeni bir iş kurması ya da bir başkasının yanında çalışması gerekiyordu. Kendisine geçmiş olsuna gelen bazı arkadaşları, yeni bir dükkan açabilmesi için borç verebileceklerini söylemişlerdi. Önceleri yeni bir iş kurma fikrine sıcak bakıyordu. Fakat Ömer'le olan konuşmalarını tekrar tekrar düşününce, bu fikirden uzaklaştığını hissetti.

Ömer yanlış, çok yanlış bir iş yapmasına rağmen, kendisiyle ilgili olarak söylediklerinde doğru sözler, doğru tesbitler vardı. Beyaz eşya dükkanını açtığında, hayatının değiştiğini kendisi de farketmişti. Çünkü dükkanı açtığı o yıllarda, ciddi bir borç altına girmiş ve bu borcu ödeyebilme telaşına düşmüştü!. Artık hangi malı nereden alacağını, nasıl satacağını ve işini biraz daha genişleterek bu borcu ne şekilde kapatacağını düşünür olmuştu!. Gerçi her geçen gün işleri biraz daha açılıyor, kazancı biraz daha fazlalaşıyordu ama masraftan da ona göre artar olmuştu. Böyle bir durumda geliri fazlalaştıracak yeni girişimlerde bulunması, yeni mallar alması yani daha fazla, çok daha fazla çalışması gerekiyordu.

Oysa iyi niyetlerle büyümek İstemişti işini!. İşini büyüttüğü zaman daha kolay ve daha çok para kazanacağını, çoluğuna çocuğuna daha iyi bakacağını ve daha fazla müslümana yardım edebileceğini düşünüyordu!. Fakat her nedense bu düşündükleri gerçekleşmemiş, kendisini zorlu bir ticari mücadelenin içinde bulmuştu!. Sermaye olarak sanki kendi yaşamını, sanki kendi hayatını vermişti bu ticarete!.

Ömer'in söyledikleri doğrudu!.

Ders ve sohbetlerden birer birer uzaklaşmaya başlamıştı. Gerçi kafasındaki seksen türlü alacak verecek hesaplarıyla bu derslere gitseydi ne olurdu, ne değişirdi ki!. Zaten o dönemlerde sık sık görüştüğü iş adamlarına dahi doğru dürüst nasihat edemiyordu. Borçlandığı bu iş adamlarına karşı oldukça yumuşamış ve ilmi şahsiyetini kaybetmiş gibiydi!. Onların yanlışlarını tenkid etmekten ziyade doğrularını takdir etmeyi uygun görüyor, onlara söylenmesi gereken her şeyi söylemiyor, söyleyemiyordu!. Çünkü onlara borçlandığını ve ödemelerde sıkıştığı zaman onların yardımına muhtaç olduğunu biliyordu!.

Saffet hoca bunları hatırlayınca içinin bulandığını ve kendinden tiksindiğini hissetti. Neleri kazanmak için nelerden vazgeçtiğini ve neleri kaybettiğini daha iyi anladı. Aslında o yıllarda da anladığı fakat anlamamazlıktan geldiği bir durumdu bu!. Çünkü bütün bu olup bitenleri bir dönem, gelip geçici kısa bir dönem olarak görüyordu!. Borçlan bitip, ödemelerde rahatladığı zaman yine her şeyin eskisi gibi olacağını düşünüyordu!.

Fakat olmamıştı, borçları bitmesine ve işi oldukça rahatlamasına rağmen hiçbir şey eskisi gibi olmamıştı artık!. Çünkü her geçen gün daha fazla kazanan Saffet hoca, daha fazla kazanma rüzgarına kapılmış gibiydi!. İnsan nefsinin çok hoşlandığı bu rüzgara yelken açmanın ve daha fazla kazanmanın yegane sırrı ise kazancı sermayeye yatırmak ve sermayeyi büyütme idi. Büyüyen sermaye kazancı arttırıyor, artan kazanç ise sermayeyi büyütüyordu. Birbirini takip eden bu kısır döngüden kurtulabilmek, zincirleme bir kazadan kurtulabilmek kadar zordu. Çünkü birbirini takip eden bu durum, bir zincirin halkaları gibiydi!. Büyüyen her halka, kendinden sonraki halkayı daha bir

büyütüyor ve bu zinciri daha sağlam bir hale getiriyordu. Kendi zincirini kendisi yapan ve bu zinciri her geçen gün biraz daha sağlamlaştıran köle ise bu tüccarın veya bu iş adamının bizzat kendisiydi!. Her ne kadar kendisini işinin sahibi, işinin efendisi olarak görse de, çoğu zaman boğaz tokluğuna çalışan bir köleden farkı yoktu!.

Saffet hocanın durumu da pek farklı değildi!.

Adeta bir inek bakıcısı durumuna düşmüştü!. Sanki bir işi, bir ticarethanesi değil, doymak bilmeyen bir ineği vardı!. Ağzı devamlı açık olan bu İneğine ne kadar çok yedirirse, bu inek o kadar çok büyüyor ve o kadar çok süt veriyordu. Dolayısıyla sağdığı süt ile daha fazla yem alıp, ineğe daha fazla yem vermeye ve daha fazla süt sağmaya devam ediyordu. Tabi ki İnek büyüdükçe, yaptığı iş de büyüyordu Saffet hocanın. Ne var ki her geçen gün ineğe daha fazla yem vermesine, ineği daha fazla sağmasına ve ineğin altındaki pislikleri daha fazla temizlemesine rağmen ailesiyle birlikte içtiği, içebildiği süt yine üç-beş yudumdu!. Oysa mülkün gerçek sahibi olan Allah (c.c.) *“Ey Saffet. Bir saatlik dünya yaşantında rızkını kazanmak İçin büyük bir ineğin mi, yoksa küçük bir koyunun mu bakıcılığını yapmak istersin?”* diye sorsaydı, bu kısacık dünya hayatında koyunun işini bile oyalayıcı görerek *“Ya Rabbi, tavuk yok mu?”* diye sorabilirdi.

Fakat insan nefsi, dünya yaşantısının içindeyken böyle düşünmüyor, böyle düşünemiyordu. Sevdiği dünya malına sahip olmak, daha fazlasına, çok daha fazlasına sahip olmak hırsına kapılıyordu. İnsan nefsinin hoşlandığı bir hırs, hoşlandığı bir duyguydu bu!. Nitekim her tarafı boka bulaşmış bir şekilde ineğin altını temizlerken, bu sahiplik duygusu ile *“İşte bu inek, bu koskoca inek, benim ineğim”* diyerek övünebiliyordu!. Oysa *“Bu koskoca inek, Benim ineğim”* sözü yerine *“Bu koskoca inek benim!”* deseydi, belki de daha kısa ve daha anlamlı konuşmuş olurdu!.

Fakir ve yoksullara daha fazla vermek, onlara daha fazla yardımcı olabilmek düşüncesi de havada kalmıştı. Eskiden kimlere ne kadar veriyorsa, yine aynı şekilde vermeye devam ediyordu. Daha fazla verme düşüncesi ise

genel olarak yarınlara ertelenen bir düşünce oluyordu. Yarınlarda daha fazla verebilmek için bugünlerde biriktirmek düşüncesi, hiç kuşkusuz ki şeytan aleyhillerinin yaldızlı bir vesvesesi olmalıydı!. Çünkü yarınların gelip gelmeyeceği veya neleri getireceği belirsizdi, bilinemezdi. Nitekim dükkanında oturarak böylesi umudlarla baktığı yarınlar, kendisine bir parça ateşten ve iflastan başka ne getirmişti ki!.

Yine yangını hatırladı Saffet hoca!.

Yarım saat süren bir yangın, yüzbinlerce saatlik birikimini yakıvermişti. Dükkanı her ne kadar Ömer yakmış olsa da, Saffet hoca yine de Allah'dan biliyordu bu olayı!. Çünkü Allah izin vermese, Allah kendisini böyle bir musibete müstehak görmese, Ömer ne yapabilirdi ki!.

Peki müstehak mıydı, böyle bir musibeti hak etmiş miydi?. Gönlüne düşen bu soruya hiçbir cevap vermedi, vermek istemedi Saffet hoca!. Çünkü düşünmeye bile gerek duymadan vereceği cevap, gönlünü utançla karartacak bir cevap olacaktı!. Zaten bunu bildiği için Ömer'e de pek kfmıyor, kızamıyordu. Ne yaptığını bilmeyen bir sebep, bir vesileydi Ömer. Bu genç adam ne yaptığını bilmiyor olsa da, bu genç adamın Rabbi ne yaptırdığını çok iyi biliyordu.

Ateş Ömer'de, ateş Ömer'in elinde olmasına rağmen dükkanı Ömer değil, Allah yakmıştı!.

Kısa bir süre de olsa, yalnız kalmak, yalnızlığı yaşamak istiyordu Saffet hoca. Karşılaştığı insanlarla yangını konuşmaktan, onların kendilerince yaptıkları yorumları dinlemekten bıkmıştı. İşin aslını da anlatmıyor, anlatamıyordu onlara. Bu işi kimin ve neden yaptığının bilinmesi, sanki Ömer'i değil de kendisini rezil edecekmiş gibi bir duyguya kapılıyordu!. Belki de bu nedenle Ömer'i bir daha görmeyi ve onunla bir daha karşılaşmayı hiç istemiyordu.

Fakat o Ömer'le karşılaşmak ve konuşmak istemese de, Ömer kendisiyle konuşmak isteyerek evine

gelmişti. Kapıda kısa bir süre ne yapması gerektiğini düşünen Saffet hoca, Ömer'in her şeye rağmen bir misafir olduğunu düşünerek onu isteksiz bir şekilde eve aldı ve kendi odasına buyur etti. Sanki hiçbir şey olmamış gibi “Hoş geldin” dedikten sonra Ömer'e yemek hazırlamak istedi. Fakat oldukça yorgun ve düşünceli gözükten Ömer, karnının tok olduğunu belirterek yemek teklifini kabul etmemiş, sadece bir kahve içebileceğini söylemişti.

Hanımına kahveleri söylemek için dışarıya çıkan Saffet hoca, kahveler pişesiye kadar içeriye girmemiş, mutfakta beklemeyi tercih etmişti. Daha sonra kahveleri alarak odaya dönmüş ve “Buyur Ömer” diyerek servisi bizzat kendisi yapmıştı. Kısa bir süre hiç konuşmadan kahvelerini içtiler. Saffet hoca her nedense Ömer'e pek bakmıyor, onunla göz göze gelmek istemiyordu. Çünkü Ömer'e hala kızgın olduğunu hissediyor ve ayrıca onun yüzünde, onun bakışlarında sanki kendisine ait bir ayıbı, bir çirkinliği görüyor gibiydi!.

“Sizinle bir konuyu konuşmak için gelmiştim!”

Ömer'in bu sözlerine hiç cevap vermeyen Saffet hoca, başını hafifçe sallamakla yetindi.

“Dükkanı yakmakla, kendime büyük bir kötülük yaptığımı söylediniz!. Size iyilik yaparken, kendime nasıl bir kötülük yaptım?”

Saffet hoca öfkeli gözlerle Ömer'in yüzüne baktı. Bu genç adam, hala kendisine iyilik yaptığını söylüyordu!. Kendisini tutmasa, belki de elindeki kahve fincanını onun kafasına fırlatıverecekti.

İçinden “Hasbunallahüvenimelvekil” diyerek elindeki fincanı yere bıraktı. Sakinleşmeye gayret ederek yaşanan olaya Ömer'in açısından bakmaya ve onu anlamaya çalıştı. İstese de, istemese de bu genç adamla konuşmalıydı.

“Ömer, daha önce de söylediğim gibi bana iyilik mi yoksa kötülük mü yaptığını Allah bilir. Bu nedenle benim karşıma geçerek “Size iyilik yaptım” sözünü tekrarlayıp durma!”

“O mal, sizin için musibet değil miydi?”

“Sana göre musibet miydi?”

“Tabi ki musibetti. Zaten Kur'an'da da insanı dinden ve davadan alakoyan malın bir musibet olduğu belirtilmiyor mu?”

Başını sıkıntıyla iki yana salhyan Saffet hoca yine “Hasbunallahüvenimelvekil” dedi içinden. Yaptığı işi Kur'an-ı Kerim'le delillendirdiğini zanneden bu genç adam, hiç kuşkusuz ki kendisini hak üzere görüyordu!.

“Diyelim ki musibetti Ömer. Ancak Kur'an-ı Kerim'de, insanı davadan alakoyan eş ve çocukların da birer musibet olduğu beyan ediliyor. Peki böyle bir durumda ne yapacaktın?”

“Nasıl bir durumda?”

“Hanımımı ve çocuğumu, beni davadan engelleyen birer musibet olarak görseydin onlara ne yapacaktın? O musibetleri de ortadan kaldırmak isteyecek miydin?”

Yüzü bir anda kızaran Ömer “Allah korusun, bu nasıl bir soru?” dedi.

“Bu açık bir soru Ömer!. Sen de açıkça cevap ver, ne yapardın?”

“Tabi ki hiçbir şey, hiçbir şey yapmazdım!”

“Neden, neden hiçbir şey yapmazdın?”

Kısa bir süre düşünen Ömer “Ne kastettiğinizi anlıyorum. Fakat Öyle bir şey yapmaya hakkım olmadığını siz de biliyorsunuz” dedi ve biraz duraksadıktan sonra “Zaten hakkım olsa da öyle birşeyi yine yapmazdım, yapamazdım” diye ilave etti.

“Evet, hiç kimsenin öyle bir hakkı yok Ömer!. Peki ötekini yapmaya hakkın var mıydı?”

“Hangi ötekini?”

“Musibet olarak gördüğün malı yakmaya!”

Bir cevap vermek için ağzını açan Ömer, biraz düşündükten sonra hiçbir şey söylemeden ağzını



kapattı. Aki karışmış gibiydi!. Gözlerine yansıyan bir şaşkınlık içinde “Size göre böyle bir hakkım yok mu?” diye sordu.

“Bak Ömer. Bu soru, bana göre veya sana göre cevaplandırılması gereken bir soru değildir. Allah'a ve Allah'ın gönderdiği Kitaba göre bir müslümanın böyle bir hak var mı?”

Konuşmanın geldiği noktadan rahatsız olan Ömer, bu soruya bir cevap vermek istemedi. Aslında çok daha önceleri düşünmesi gereken bir soruydu bu!. Fakat her nedense olaya hep Saffet hocanın boyutundan bakarak, kendisiyle ilgili bu soruyu hiç düşünmemişti!. Saffet hoca ise meseleyi onun açısından ele alarak, kendisini böyle bir soruyla karşı karşıya getirmiş ve onu yargılamaya başlamıştı. Konuşmanın seyrini biraz değiştirmek isteyen Ömer, Saffet hocanın gözlerine bakarak sordu.

“Bizlere “Başımıza gelen olayları öncelikle Allah'dan bilerek ders almamız gerekir” derdiniz. Şimdi bu olayı niye Allah'dan değil de benden biliyor ve beni suçluyorsunuz?”

“Ben başıma gelen bu olayı elbetteki Allah'tan biliyorum. Ancak aynı şey senin için geçerli değil. Sen yaptığın bu işi Allah'dan değil, şeytandan bil.”

Saffet hocanın sakin ve yumuşak bir şekilde söylediği son sözler, sanki sert bir kaya gibi Ömer'in yüzüne çarpmıştı!. Kendine olan güvenini yitirmeye başlayan Ömer “Neden, neden şeytandan bileyim” diye sordu.

“Çünkü yaptığın iş Allah'ın sünnetine, Allah'ın hükümlerine uygun değil. Şanı yüce Rabbimiz en azılı zalimlere bile önce tebliğ edilmesini buyuruyor ve bu apaçık tebliğden sonra onlara belli bir süre mühlet veriyor.”

Saffet hoca kısa bir suskunluktan sonra devam etti.

“Şimdi söyle bana. Diyelim ki benim hakkındaki düşüncelerin doğrudur. Fakat sen ne zaman benimle konuştun, sen ne zaman beni ikaz ettin?”

Ömer'in sustuğunu gören Saffet hoca, onun üstüne gitmeye devam ederek “Cevap ver Ömer. Firavun dahi nasihati hakediyorken, benim böyle bir hakkım yok muydu?” diye tekrar sordu.

“Saffet hoca. Siz bu gerçekleri zaten biliyordunuz. Size nasihat etseydim durumunuz değişecek miydi?”

“Benim durumum değişmese bile senin durumun değişecekti. Yapması gerekeni yapan, anlatması gerekeni anlatan bir müslüman durumuna gelecektin. Ayrıca şunu da bilmen gerekir ki bana bu tebliğleri yaptıktan sonra bile dükkanımı yakmaya yine hakkın yoktu. Çünkü böyle bir işi yapma hakkı ve yetkisi, sadece ve sadece mülkün gerçek Sahibi olan Allah'a ait bir yetkidir. Dolayısıyla bana nasihatte bulunduktan sonra, bu işin akibetini dua veya beddualarla Allah'a bırakman gerekirdi.” Derin bir düşünce içine giren Ömer'in hiçbir cevap veremeyeceğini çok iyi anlayan Saffet hoca, sözlerine devam etti.

“Resulullah (s.a.v.) Efendimizin buyurduğu gibi bir müslüman, diğer müslümanların kendisinden emin olduğu kişidir. Müslümanın canı, kanı ve malı diğer müslümanlara haramdır. Şimdi söyle bana, sende böyle bir eminlik vasfı kaldı mı?”

Saffet hocanın bu son sözleri üzerine, yüzü allak bullak olan Ömer'in gözleri dolmuştu. Ağlamaklı gözlerle Saffet hocaya bakarken, bir hüznü ve utancı yansıtan bakışlarıyla “Ben bu kadar kötü bir insan mıyım?” diyor gibiydi!. Ömer'in bu durumunu gören Saffet hocanın da duygulan değişmeye başlamış ve ona duyduğu öfkenin yerini bir acıma duygusu almıştı. Kendince iyi bir iş yaptığını zanneden bu genç adam, meselenin kendi şahsıyla ilgili bu boyutunu ve bu gerçekleri dikkate alsaydı, herhalde böyle bir işe kalkışmazdı.

Saffet hoca artık Ömer'e yüklenmek, onun yanlışını daha fazla yüzüne vurmak istemiyordu. Ne yapacağını ve ne söyleyeceğini bürmez bir şekilde karşısında oturan Ömer'e bakarak “Ömer devam

edeğim mi, yoksa kendine naşı! bir kötülük yaptığını artık anladın mı?” diye sordu. Hiç konuşmayan Ömer, başını hafifçe sallamakla yetindi. Saffet hocanın söylediklerinden daha fazla, çok daha fazla şeyi anlamıştı!. Müslümanın diğer müslümanlara, müslümanın diğer insanlara yaklaşımlarıyla ilgili bildiği bütün gerçekler gözünün önüne gelmiş ve bu gerçekler acımasız birer hançer gibi gönlüne saplanmıştı!. Fakat yine de anlamadığı, anlayamadığı bir durum vardı. Madem ki bu yaptığı iş yanlıştı, o halde Allah niye kendisine yardım etmemiş, Allah niye onu böyle bir işten engellememişti? Cevabını bulamadığı bu soruyu, kısık ve titrek bir sesle Saffet hocaya sordu. “Anlıyamadığım bir durum var Saffet hoca!. Ben yanlış bir iş yapmaktan devamlı Allah'a sığınyordum. O gece de teheccüd namazı kılmış ve uzun uzun Allah'a dua etmişim. Bana söyler misin, Allah niye beni böyle bir işten engellemedi?”

Saffet hocanın daha önce düşündüğü ve cevabını bulduğu bir soruydu bu. Nitekim hiç beklemeden cevap verdi Ömer'e.

Bunun nedeni seninle değil daha çok benimle ilgili Ömer. Çünkü öyle sanıyorum ki ben bu yangını hak etmişim!.

Ömer yine kısık bir sesle “Ben de öyle düşünmüştüm ama!.” dedikten sonra sustu. Ömer'in bu son'sözleri Saffet hocanın her nedense hafifçe gülümsemesine neden olmuştu. Sonra bu gülümsemesine kendisi de şaşırdı!.

Dükkanını, yani malını mülkünü yakan genç adama tebessüm ediyordu!. İçinde bulunduğu durumu ve yaşadığı maddi sıkıntıyı hatırlayınca, yüzündeki bu hafif tebessümün kaybolduğunu hissetti. Fakat yine de Ömer'i rahatlatmak istercesine “Bu olay ikimiz için de bir imtihan olmalı!.” dedi. Tabi ki bu söz, Ömer'i rahatlatabilecek bir söz değildi. Düşünceli gözlerle Saffet hocaya bakarak “Şimdi ne yapmam gerekiyor?” diye sordu. Saffet hoca “Artık yapacak ne var ki!.” anlamında omuzlarını kaldırdıktan sonra “Bu durumda Allah'tan af, benden helallik dilemen gerekecek” dedi. “Size böyle bir zarar verdikten sonra sizden helallik dileyememi.”

“Neden?”

“Çünkü kul hakkı söz konusu!.”

Saffet hoca öylece Ömer'e baktı. Söylediği söz doğru olsa bile, bu sözler annesinden babasından ayrı yaşayan bu genç adamın ağızına yakışmıyordu!.

“Kul hakkına bu kadar önem veriyorsan, öncelikle annenin babanın hakkını öde!.”

“Onlara ne yapmışım ki!.”

“Ne yaptığını değil, ne yapmadığını düşün!.”

Ömer, Saffet hocanın ne kastettiğini anlamıştı. Ciddileşen gözlerle ona bakarak “Bilmediğiniz durumlar var” dedi.

“Ben bildiğim duruma göre konuşuyorum. Ve benim bildiğim durum babanla hiç görüşmediğin ve onlardan ayrı yaşadığın!.”

“Bu benim tercihim. Onlardan ayrı yaşamaya hakkım yok mu?”

“Şu karşımda gördüğüm ruh ve beden sadece sana ait olsaydı, istediğini yapmaya hakkın vardır diyebilirdim. Ama hiç kimse, sadece kendisine ait değildir. “Ben, ben” derken kastettiğin şeyin içinde, bir anne babanın oğulları da var!. Ve senin bu oğulu, bu evladı onlardan almaya, onlardan ayırmaya hakkın yok!. Bir müslüman için, bu durumun hiçbir haklı nedeni olamaz..”

Saffet hoca kısa bir süre sustuktan sonra ilave etti.

“Beni sadece malımdan ayırdın, onları ise maldan çok daha kıymetli olan evlatlarından!, Söyle Ömer, hangi tarafın kul hakkı daha önemli?”

Bir şeyler söylemek için ağızını açan Ömer, hiçbir şey söylemeden susmayı ve düşünmeyi tercih etti.

Genelde doğruydu Saffet hocanın söyledikleri. Babasıyla fikir ayrılıkları olsa da, anasının ne suçtu vardı ki!. Fakat Saffet hoca bu konuyu niye açmış, anne babasıyla barışmasını niye istemişti ki!. Bunun nedenini düşünen Ömer, kalbine gelen ilk sebebi hiç sorgulamadan söyleyiverdi Saffet hocaya. “Babamla barışıp, ondan para almamı mı istiyorsunuz?”

Bakışları bir anda değişen ve ne diyeceğini şaşırın Saffet hoca, kısa bir suskunluktan sonra “Ömer, herhalde gitme vaktin geldi” dedi. Saffet hocanın ne kadar sinirlendiğini ve kendisinin de ne kadar yakışksız bir söz söylediğini farkederek Ömer, “Özür dilerim” diyerek yerinden kalktı. Saffet hoca ise yerinden kalkmadan öylece Ömer'e bakıyordu. Başını hafifçe yere doğru salladıktan sonra düşünceli gözleriyle minderi işaret ederek “Otur yerine” dedi sert bir sesle. İtiraz ermeden hemen oturdu, oturuverdi Ömer.

Birçok tehlikeyi göze alarak uğruna dükkan yaktığın Saffet hocanı böyle mi tanıyorsun?

Utandığını hisseden Ömer, omuzlarını kaldırarak “Düşünmeden söyledim. Tekrar özür dilerim” dedi. Başını sıkıntılı bir şekilde iki yana sallıyan Saffet hoca, uzun bir süre hiç konuşmadı. Ömer de bakışlarını yerden kaldırmadan susuyor, Saffet hocanın konuşmasını bekliyordu.

“Bak Ömer!. Sana hakkımı helal etmem için, anne babamla barışmanı ve onlarla birlikte yaşammanı şart koşacaktım. Şimdi böyle bir şarttan vazgeçtim. Kendine, kendi kimliğine neyi yakıştıırıyorsan, onu yap!. Ne yapacağın beni artık ilgilendirmiyor!”

Hafifçe yutkunan Saffet hoca sözlerine devam etti.

“Aramızdaki meseleye gelince, sana hakkımı helal ediyorum. Ancak bu olay sadece ikimizin arasında kalacak ve burada kapanacak. Bir daha bu olayı açar ve bana bu olayla ilgili olarak herhangi bir şey teklif edersen, sana huzuru mahşere kadar hakkımı helal etmem. Umarım beni anlamışsındır. Umarım beni doğru anlamışsındır.”

Ne diyeceğini, ne yapması gerektiğini şaşırın Ömer, öylece Saffet hocanın yüzüne bakıyordu. Bir fırtına sonrası sessizliği ve sakinliği vardı Saffet hocanın yüzünde. Söylemesi gerekeni söyleyen, yapması gerekeni yapan bir insanın huzuru ve mutmainliği vardı gözlerinde.

“Artık kalkabilirsin Ömer!..”

Bir kararsızlık içinde, zor günler yaşıyordu Saffet hoca!. Bir tarafta yeterli ingilizcesiyle ilgili iş, diğer tarafta uzun vadeli sermaye teklifleri almasına rağmen ne yapacağına karar verememişti!. Çünkü Saffet hocanın iç dünyasında git gide artan bir kavga, bir çatışma, bir hesaplaşma vardı. Beyaz eşya mağazası sebebini bilmediği veya bilemeyeceği bir vesile ile yanmış olsaydı, belki de böyle bir hesaplaşmaya hiç girmeyecek ve karşılaştığı musibeti, sabredilmesi gereken bir imtihan şeklinde tanımlayabilecekti!. Yaşanan olayları bu şekilde tanımladığı zaman Saffet hoca için herşey daha rahat ve daha kolay olacaktı. Çünkü bu imtihana sabretmenin verdiği mutmainliği ve manevi hoşnutluğu yaşayarak Allah'ın yardımını kendisine yakın hissedecek ve bu umud ile fazlaca düşünmeden yeni bir atılımla, yeni bir dükkan açabilecekti.

Ancak durum böyle değildi!.

Yaşanan bu hadise, sıradan ve sebebsiz bir hadise değildi!. Saffet hoca dükkanı yakanı ve Yaktıranı hem tanıyor, hem de bu işi neden yaptıklarını biliyordu. Dükkanın yanma ve yaktırılma nedeni. Saffet hocanın bizzat kendisiyle ilgili bir nedendi!. Zaten bunu bildiği için dükkanı yakan Ömer'e “Dükkanı niye yaktın?” diye kızmasına rağmen, dükkanı Yaktırana fısıltıyla bile olsa “Bunu niye yaptın, dükkanı niye yaktırdın?” diye soramıyordu!. Çünkü cevabını bildiği bir soruydu bu!. Ve bu cevabı bir başkasından duymayı, gerçeklerle dolu bu cevabın bir tokat gibi yüzüne vurulmasını istemiyordu. Bir musibetten ziyade yaptıklarının karşılığı olan bir cezaydı bu başına gelenler!.

İyi ama şimdi ne yapacaktı?

Bütün bunları görmemezlikten ve bilinemedikten gelerek yeni bir dükkan açmak, kendisini böyle bir

cezaya müstehak gören Allah ile inatlaşmak anlamına gelmeyecek miydi? O halde böylesine saçma bir inatlaşmaya girmeden ne yapacağını, ne yapması gerektiğini düşünmeliydi. Çünkü bu cezadan alması gereken dersi almaz, yapması gerekeni yapmazsa, bu cezanın daha büyüklerine davetiye çıkarmış olacaktı!. Cezanın ahirete kalması ise Saffet hocanın düşünmek bile istemediği korkunç bir durumdur!

Bu düşünceler içinde müteahhit bir arkadaşıyla karşılaşan Saffet hoca, onunla bir süre konuştuktan sonra kararını vermişti!. İki hafta içinde bu arkadaşının inşaatında gece bekçiliğine başlayacaktı. Büyük inşaatlar yapan bu arkadaşını kendisine gündüzleri yazıhanede de çalışabileceğini teklif etmesine rağmen gece bekçiliğini tercih etmişti. Çünkü gecenin sessizliğinde kendisiyle baş başa kalmak düşüncesi, gönlüne hoş gelen bir düşünce olmuştu. Her nedense insanlardan biraz uzak durmak, uzak kalmak istiyordu. Arkadaşının kendisine önerdiği aylık ise gece bekçiliği için hiç de fena sayılmazdı. Belki de arkadaşının bir ikramı, bir cömertliği idi bu.

Akşamleyin eve geldiğinde, günler süren bir kararsızlıktan kurtulmanın rahatlığını hissediyordu. Kızları Meryem dedesinin ve anneannesinin yanına gittiğinden, akşam yemeğini hanımıyla birlikte yediler. Saffet hoca yemekten sonra bu kararını hanımına açıkladı. Böyle bir işe karar verdiğini ve bu işin kendisi için hayırlı olabileceğini anlattı. Ayşe hanım hiçbir şey söylemeden öylece Saffet hocayı dinliyordu. Ailece görüştükleri için bu müteahhit arkadaşını biliyor ve onun hanımı olan Nuray'ı kendisi de tanıyordu. Saffet hocaya bir süre düşünceli gözlerle baktıktan sonra “Gerçekten Ramazanın inşaatında gece bekçiliği mi yapacaksın?” diye sordu.

“İnşaallah.”

Ayşe hanımın suratı asılmış, bakışları değişmişti. Sinirle titreşen bir sesle “Sen delisin” dedikten sonra aceleyle yerinden kalkarak mutfaka girdi. Şaşkınlık içinde olduğu yerde kalakalmıştı Saffet hoca!. Hanımı böyle bir üslupla, böyle bir söz hiç söylememişti şimdiye kadar!. Gece bekçiliğine karar vermesinin, onu neden bu kadar çok kızdırdığını anlamak istediye de anlayamadı!. Bir işe. rızkını helal yoldan kazanabileceği bir işe karar vermişti sadece!.

“Ayşe hanım buraya gelir misin!.”

Saffet hocanın bu seslenişini duyan Ayşe hanım, mutfakta biraz oyalandıktan sonra salona gelerek yerine oturdu. Asık suratıyla kısa bir an Saffet hocanın yüzüne baktıktan sonra başını yan tarafa çevirerek yere bakmaya başladı.

“Anlıyamadığım bir söz söyledin. Ne oldu?”

Ayşe hanım başını kaldırıp Saffet hocanın yüzüne hiç bakmadan “Daha ne olsun? Gece bekçiliği yapacağını söylüyorsun!” dedi.

“Evet, öyle söylüyorum. Ne var bunda?”

“Tabi canım ne olsun!. İstersen ben de Nuray'ların evine temizliğe gideyim!”

Bu sözler üzerine gönlünde bir tiksinti, bir bulantı hissetti Saffet hoca!. Böylesi kadınların olduğunu ve değişik durumlarda kocalarına bu gibi tepkiler verdiğini biliyordu. Fakat muhlis ve itaatkar olarak tanıdığı ondört yıllık eşinden hiç ummadığı, hiç beklemediği tepkilerdi bunlar!. Sanki uzun yıllardır birlikte yaşadıkları ve yüreklerindeki sevdâyı paylaştıkları hanımı değil de, bir başkası vardı karşısında!. Acaba bütün bunlar sinirle söylenmiş şeyler miydi, yoksa hanımı gerçekten bu muydu, böyle mi düşünüyordu? İçinde çığ gibi büyüyen bir korkuyla sordu.

“Bu sen misin, yoksa karşımda başka bir kadın mı var?”

Kısa bir süre Saffet hocanın gözlerine bakan Ayşe hanım, hiçbir cevap vermeden başını yan tarafa çevirdi. Karısının bir cevap vermediğini gören Saffet hoca, sert fakat acı dolu bir ses tonuyla yine kendisi konuştu.

“Bunlar sinirle söylenmiş sözler ise, sinirlendiğin zaman susmanı tavsiye ederim.”

Kocasının üzülmediğini ve kızdığını hisseden Ayşe hanım, ürkek gözlerle Saffet hocaya baktı. Kocasıydı bu adam!. Kızlık günlerinde uzun ve samimi dualarla istediği kocasıydı. Nitekim bu kalbi dualar akabinde Saffet hocayla görücü usulüyle evlenmiş ve onu tanıdıktan sonra kocasının özel, milyonlarca erkek arasından seçilmiş çok özel bir insan olduğunu farketmişti. Bu durumu dualarla yakardığı ve tevekkül ettiği Allah'ın bir lutfu olarak telakki ederek, kısa sürede sevivermiş, sevdalanıvermişti Saffet hocaya. Önceleri gizlememiş, gizlemeye gerek duymamıştı bu sevgisini. Saffet hocanın bu sevgiyi görmediğini, bu sevgiyi yaşamadığını ve bu sevgiye karşılık vermediğini hissetse, belki de ona bu sevgiyi gösterinceye ve onu böyle bir sevgiyle tanıştıracaya kadar gizlemeye hiç gerek duymayacağı bu sevdanın çığ gibi büyümesine izin verecekti. Fakat olaylar böyle gelişmedi!.

Çünkü kendisi Saffet hocayı ne kadar seviyorsa, Saffet hoca da kendisini o kadar seviyor ve bu sevgisini hiç gizlemiyordu. Duygusal ilişkileri bu noktaya gelince, Ayşe hanımın bu sevgi dünyasına yaklaşımı değişmeye başlamıştı. Sevgiyle her şeyin yapıldığını, yapılabildiğini farketmişti o dönemlerde; bir zaaf, bir zayıflık olarak gördüğü bu sevgisini her gün biraz daha gizlemeye ve mecbur kalmadıkça açığa vurmamaya gayret etti. Artık sevmekten ziyade sevilme hoşuna gidiyordu Ayşe hanımın. Çünkü dünyaya ilişkin istekler konusunda sevmek değil, sevilme kullanılabilir bir şeydi. Ve böylesi bir yaklaşımı benimseyen Ayşe hanım, ondört yıllık evlilikleri boyunca kocasının sevgisini yüreğinde yaşamaktan ziyade ellerinde kullanmayı tercih etmişti!.

Ayşe hanım geçmişe yönelik bu düşünceler içindeyken “Acaba yanlış mı yaptım?” sorusunu da sormadı kendisine. Çünkü bir kadının kocasını kendisine bağlamasının ve ona isteklerini yaptırmasının, çocuk doğurmaktan ve kocalarının sevgisini dikkatlice kullanmaktan başka nasıl bir yolu olabilirdi? Kocalarını korkutamayacaklarına göre, sevgiden başka neyi kullanabileceklerdi ki? Nitekim kadınların birçoğu da kocalarına karşı böyle değil miydi, böyle davranmıyorlar mıydı? Ve bunun yanlış olduğunu düşünmüyordu Ayşe hanım!.

Çünkü bildiği, gördüğü ve annesinden dinlediği kadarıyla günümüz kocalarına pek güvenilmemesi gerekiyordu. Kendisini kocasının güvenine terkeden bir kadının kaderi, kocasının iki eli veya İki dudağı arasında değil miydi? Böyle bir durumda yaşamak ise korku ve kuşku dolu bir boşlukta yaşamak gibi bir şey olmalıydı!. Oysa kocası tarafından sevilen ve bu sevgiyi dikkatlice kullanan kadınlar için böyle bir şey söz konusu değildi. Sevgiyle neler yapılmaz, neler yaptırılmazdı ki!.

Ayşe hanım tekrar Saffet hocaya baktı.

Kalbinin sesini dinlese, belki de bütün bu olup-bitenlere rağmen onu yine de sevdiğini söyleyebilirdi. Fakat kocasının gece bekçiliği kararını hatırlayınca, hemen uzaklaştı bu düşüncesinden. İçinin sıkıldığını, içinin daraldığını hissetti. Belki de kocasının gece bekçisi olmasını değil, kendisinin gece bekçisinin karısı olma düşüncesini hazmedemiyordu. Bir süre ne yapacağını, ne söyleyeceğini bilemedi. Sonra kalbindeki sevgiyi az da olsa gözlerine ve sözlerine yansıtmaya çalışarak, yumuşak bir sesle “Niye dükkân açmıyorsun?” diye sordu. “Bunun iyi olacağını sanmıyorum.”

“Açmadan nasıl bilebilirsin!, Hem bu sefer babamın sözünü dinleyip, sigorta da yaptırırın.”

Düşünceli gözlerle hanımına baktı Saffet hoca. “Baban benim ahiretle ilgili sözlerimi dinlemiyor ki, ben onun dünyala ilgili sözlerini dinleyeyim!” diyecekti, demedi. Çünkü hanımının varlıklı bir insan olan babasına ne kadar düşkün olduğunu ve onun ticari başarısıyla nasıl övündüğünü biliyordu. Saffet hocanın konuşmadığını gören hanımı, daha da yumuşattığı bir sesle tekrar sordu.

“Dükkan açacaksın değil mi?”

“Hayır, açmayacağım. Hem dükkanda niye bu kadar ısrar ediyorsun? Benimle evlendiğin zaman zaten dükkânım yoktu?”

Ayşe hanımın suratı yine asılıvermişti. Bu asık suratla “Dükkanın yoktu ama gece bekçisi de

değildin” dedi kocasına.

“Maaşlı bir öğretmendir!”

“Evet öğretmendir. Ve biz öğretmenliği bile istemediğimiz için dükkan açmıştın!”

Bu sözler üzerine düşünceleri geçmişe doğru uzandı Saffet hocanın. Öğretmenlik yaptığı o günlerde, öğretmenliği bırakması için hanımının kendisini usul usul nasıl teşvik ettiğini hatırladı. O dönemlerde bütün bunları masum istekler, iyi niyetli temenniler olarak algılamıştı Saffet hoca!. Bu isteklerin arkasında böylesi duyguların, böylesi niyetlerin olduğunu bilseydi, kesinlikle ve kesinlikle hanımının bu teşviklerini dikkate almaz ve öğretmenliği bırakmazdı!.

Kendisini, at arabasına koşulmuş bir at gibi hissetti!.

Önde olduğu için evin reisi olarak kendisini görüyor ve kendisinin karar verdiğini zannediyordu!.

Oysa dizginlere usul usul asılan hanımı, hiç önde gözükmemesine rağmen öndeki ata, öndeki beygire usul usul yön veriyordu anlaşılmalı!. Bir hanım elbetteki kocası ile konuşacak, isteklerini ve düşüncelerini onunla paylaşacaktı. Ancak bu konuşmalar açık, bu konuşmalar samimi olmalıydı. Kocasının kabul etmeyeceğini bilerek asıl niyetini gizlemek ve başka görüntüler ile kocasını sinsine sinsine yönlendirerek amacına ulaşmaya çalışmak, Saffet hocanın gönlündeki hanımefendi tanımına hiç uygun değildi!.

“Öğretmenliği küçük gördüğünü bilseydim, öğretmenliği hiç bırakmazdım!”

Ayşe hanım başını öne doğru sallıyarak “Bırakmazdın, biliyorum!” dedikten sonra ilave etti.

“Hem söyler misin? Bekçi maaşıyla Meryem’in kolej ücretini nasıl vereceksin?”

“Meryem artık koleje gitmeyecek!”

Gözleri bir anda açılan Ayşe hanım, sinirli bir sesle “Peki ne olacak, nereye gidecek?” dedi.

“Meryem’in geliştiğini, vücut hatlarının değiştiğini sen de görüyorsun. Artık örtünmesi gereken kızımızı, örtünmenin yasaklandığı okullara gönderemeyiz.”

“Diğer müslümanların kızları gelişmiyor mu!. Onlar niye gönderiyor?”

“Herkes kendi namusunun hesabını, kendisi verecek!. Ben onlardan değil, kendi kızımdan, kendi namusumdan sorumluyum!”

“Sen kızının okumasını istemiyorsun!”

“Ben kızımın okumasını değil, harama girmesini istemiyorum. Başını açarak okumuş bir hekim olacağına, başının örtüsüyle korunmuş bir Meryem olsun istiyorum.”

Ayşe hanım ne söyleyeceğini bilmez bir şekilde Saffet hocanın yüzüne bir süre baktıktan sonra “Ben yine de kızımın koleje gitmesini isterim!” dedi. Hanımının düşünceden uzak bu sözleriyle öfkesi kabaran Saffet hoca ise, bağırılmak için kendisini zor zabd ediyordu.

“Peki ne yapacaksın? Gündelikçiliğe gidip, kızımızı koleje mi göndereceksin?”

“Benim babam var. Gündelikçiliğe gitmeme gerek yok!”

Hanımının kendisine bakarak “Benim babam var” demesi. Saffet hocanın kaldırabileceği bir söz değildi. Sanki bir söz değil. Saffet hocanın kalbi dünyasını ikiye ayıran ateşten bir kılıçtı bu!. O güne kadar can içinde canan olarak gördüğü hanımı, bu söz ile kendisinden kopmuş, kendisinden uzaklara savrulmuştu!.

İçinin daraldığını, kalbinin acıdığını hissetti. Artık konuşmak istemiyordu hammiyle, Hiçbir şey söylemeden yerinden kalkarak, ağır adımlarla odasına gitti. Kapıyı kapattıktan sonra kenan yanmış olan baba yadigarı koltuğuna oturdu.

Hanımını ve hammiyle konuşmalarını düşündü uzun süre!.

Ondört yıllık hayat arkadaşı, hiç tanımadığı bir yüzle çıkıvermişti karşısına!. “İyi ama niye, bunu daha önceleri niye farkedemedim ki” diye sordu kendisine. Çünkü bunu daha önceleri farkedebilseydi, hanımındaki bazı yanlışlıklara müdahale edebilir ve belki de bunları düzeltebilirdi. Ne var ki hiç

anlayamamış, hiç farkedememişti bütün bunları!.

“Suç bende” dedi, acı dolu bir fısıltıyla!.

Çünkü o hanımını tanımaktan ziyade kendisine göre tanımlamayı tercih etmişti. Hanımının her davranışına hüsnüzanla bakarak onu iyi bir şekilde tanımlamış ve kendince yaptığı bu tanımlamanın doğru olduğuna inanmıştı!. Belki de sevmenin ve sevdalanmanın, en kolay yoluydu bu!. Ancak gerçek bu değildi ve Saffet hoca gerçeğin ne olduğunu bir yangın alevinin ışığında görebilmiş, bir yangın sonrası anlayabilmişti!.

Bu duygular içinde, yangının ne kadar gecikmiş, ne kadar geç kalmış bir yangın olduğunu düşündü.. Geceyi oldukça rahatsız bir şekilde geçirdi Saffet hoca. Sabah olduğunda sanki bütün gece hiç uyumamış, hiç dinlenmemiş gibiydi!. Sabah namazını sessizce kıldıktan sonra evden ayrıldı. Hanımını namaza bile kaldırmak istememiş, sadece evden çıkarken kapıyı sesli bir şekilde kapatmayı tercih etmişti.

Henüz تنها olan sokaklarda amaçsız bir şekilde uzun süre yürüdü. Sabahın bu ilk vakitleri hoşuna giderdi Saffet hocanın. Bütün bir gün ve gece boyunca insanların kirlettiği dünyanın, İlahi rahmetle yıkanarak temizlendiğini ve bu el değmemiş temizlikle yeni bir günün başladığını hissedirdi. Günün bu ilk vakitlerinde de aynı rahmeti, aynı temizliği hissetmesine rağmen, kendisi aynı değildi. Dünya hayatından ve yaşadığı olaylardan oldukça yorulmuş gibiydi.

Düşünmek de istemiyordu!.

Düşünce sisteminin bir şalteri olsa, bu şalteri hemen kapatıverecek ve belki uzun bir süre hiç açmayacaktı. Çünkü kendisine acı veren bazı gerçekleri bilmek ve anlamak yerinet kendisini bilmezliğin ve anlamazlığın pasif boşluğuna bırakmayı tercih ediyordu. Fakat mümkün olmuyordu bu ve insan istese de, istemese de düşünmeye devam ediyor ve hiç bilmek istemediği gerçeklerle tekrar tekrar yüz yüze geliyordu!.

Yol üstündeki seyyar satıcıdan iki boyoz bir yumurta alarak yorgun adımlarla karşıdaki sabahçı kahvesine yöneldi. Kitabevine bitişik olan bu küçük kahve, kumarla ilgili oyunlar oynatmadığı için müslümanların da oturdukları bir kahveydi. Henüz açılmamış olan kitabevinin camında ise imza ve tanışma günü ilanıyla Mehmed Alagaş'ın geleceği duyuruluyordu. Telefonda geleceğini bildiren Alagaş, demek ki bu İmza günü için gelecekti. Alagaş'ı diğer popülüst yazarlar gibi kitab imzalarken tasavvur etmek, Saffet hocanın hiç hoşuna gitmemişti. İmza günü ve kitab imzalamak gibi şeylerin, nahoş bir özenti olduğunu düşünerek kahveye girdi.

Kahvaltısını yaptıktan sonra gazete okuyarak bir süre daha kaldı kahvede. Gazetelerdeki intihar, trafik kazası, ölüm, yangın ve tecavüz gibi felaket haberlerini, daha farklı bir gözle ve daha duyarlı bir gönülle okuduğunu hissetti. Çünkü basit ve sıradan kelimelerle okuyucuya aktarılan bu gibi olayların, olayı bizzat yaşayanlar için ne anlama geldiğini daha iyi biliyordu artık. Gazetede oğlunu trafik kazasında kaybeden bir babanın fotoğrafı vardı. Uzun yıllar öpüp kokladığı, üzerine titreyerek soğuktan ve sıcaktan korumaya çalıştığı, yarına yönelik hayellerinin baş köşesine oturduğu oğlu, oğulcağızı ölmüştü, oluvermişti işte!. Şimdi hangi kelimeler bu babanın iç dünyasındaki alevsiz yangını anlatabilir, hangi görüntüler bu babanın derin acısını yansıtabilirdi!.

Bu babanın yerine kendisini koyarak bir trafik kazasında Meryem'in, biricik kızı Meryem'in öldüğünü düşündü bir an!. Gönlünden “Allah korusun” feryadı yükselirken, yaşadığı bazı musibetlere rağmen hamdetmesi gereken çok şey olduğunu bir kez daha hatırladı. “Beterin beteri vardır” sözü, hiç kuşkusuz ki musibetlerle karşılaşan her insan için doğru, çok doğru bir sözdü.

Elbetteki her gecenin bir sabahı, her karanlığın bir aydınlığı olmalıydı. Belkide yaşadığı bu olaylar, nefesine hoş gelmes bile hayırlara vesile olabilecek olaylardı!. Bunları düşünerek biraz rahatladığını ve yarınlara az da olsa umudla bakabildiğini hissetti.

Bu düşünceler içinde Allah'a hamdederek ayrıldı kahvehaneden. Oradan oraya koşuşturan insanların kalabalıklaştığı sokaklarda amaçsız bir şekilde yürürken, Selim amca geldi aklına. Seksenbeş yaşlarındaki bu güzel müslümanı uzun zamandır görmediğini düşünerek onu ziyaret etmeye karar verdi. Osmanlı efendiliğinin yaşayan bir örneği varsa, bu güzel örnek herkesin Selim amca dediği bu müslüman olmalıydı. Gerçi herkesin bu güzel ihtiyarı sevdiği ve ziyaret ettiği söylenemezdi. Çünkü çok dürüst ve çok açıksözlü bir insandı Selim amca. Karşısındaki insan padişah olsa, onu Allah'ın herhangi bir kulundan farklı görmez ve söylenmesi gereken sözü hiç çekinmeden söyleyiverirdi. Orta anadolunun bir köyünde doğan Selim amcanın efendi kimliği ise, ailesi uzun kuşaklardır Osmanlı sarayında görev yapmış olan hanımından kaynaklanıyordu. Dört yıl önce vefat etmiş olan Remziye hanım teyze, insani kaliteye ve asalete değer veren bütün kadınların hürmet ettikleri bir hanımefendiydi. Böyle bir hanımefendinin, ömrü boyunca gıda pazarında hamallık yapan Selim amcayla neden ve nasıl evlendiği ise hiç kimsenin yeterince bilmediği bir husustu. Saffet hoca rahmetli annesinden öğrendiği kadarıyla, Remziye hanım teyze ilk eşi öldükten sonra Selim amcayla evlenmişti. Selim amcaya nazaran çok daha kültürlü, görgülü ve asil bir insan olan Remziye hanım teyze, şayet isteseydi Selim amcayı hiç zorlanmadan etkisi altına alabilir ve ailede son sözü söyleyen kimse kendisi olabilirdi.

Fakat böyle yapmamıştı!

Selim amcayı evinin efendilik makamına oturtmuş ve çok asil bir padişaha hizmet eden bir hanımefendi gibi, Ömrü boyunca Selim amcaya samimi bir hürmet ile hizmet etmişti. Belki de ailesinden aldığı İslami terbiyenin bir neticesiydi bu. Resulullah (s.a.v.) Efendimizin “*Başınıza halife olarak kıvrıcık saçlı siyahi bir Habeşli dahi gelse ona itaat ediniz*” buyruğunun, aile kurumuna yansıyan bir ışığı olmalıydı.

Hiç kuşkusuz ki çocuklarını yetiştirdiği gibi Selim amcayı da yetiştirmişti Remziye hanım teyze. Fakat kendisindeki asaleti ve güzel hasletleri bir öğretmen gibi değil, dersini tekrarlayan bir talebe gibi Selim amcaya sunarken, onu hiçbir zaman makamından indirmemiş veya kendisini o makamın üstünde görmemişti. Zaten konuştuğu ve nasihat ettiği kadınlara “Mümine bir hanımın değeri, mümin kocasına verdiği değer kadardır” demesi, bu önemli konuya nasıl yaklaştığını gayet güzel bir şekilde özetliyordu.

Ve ölmüştü Remziye hanım teyze!

Kocalarıyla didişen, onlarla yaşan, bitmek bilmeyen aşırı isteklerle kocalarını bunaltan kendi çağdaşı kadınlarla birlikte, Remziye hanım teyze de ölmüştü. Fakat hiç kuşkusuz ki geride bıraktıkları dünya yaşantılarıyla gurur duyarak Allah'a hamdü senalarda bulunacak kadınlar, Remziye hanım teyze gibi kadınlar olacaktı. Alınları açık ve yüzleri nurlu bir şekilde hesap gününe gelecekler ve “Mümin kocalarımıza karşı bizlefi muti kılan, itaatkar olmamızı nasib ederek bizleri hoşnut olduğu kullarının arasına katan Allah'a hamdolsun” diyeceklerdir.

Selim amca, yirmi metre uzunluğundaki küçük bir çıkmaz sokağın tam karşısındaki evde oturuyordu. Yaklaşık ellibeş yıldır bu eski evin üst katında oturan Selim amca, çoğu zaman elindeki teşbihle evdeki tek pencerenin önüne oturur ve çıkmaz sokağın önünden gelip geçenleri seyrederdi. Saffet hoca bu küçük pencereye bakıp Selim amcayı göremeyince “Acaba evde yok mu?” diye düşünmesine rağmen yine de kapıyı çaldı. Kısa bir süre sonra kapı kendiliğinden açıldı. Oldukça yaşlanan Selim amca merdivenlerden aşağıya inemediği için, kapının kilidini yukarıdan asıldığı bir ip ile açıyordu. Kapıya kim gelirse gelsin “Kim o?” diye sormaz, böyle bir soruyu sadece hanım ve çocukların sorması gerektiğine inanırdı.

İçeriye girdikten sonra kapıyı kapatan ve ayakkabıları çıkararak tahta merdivenlerden yukarıya çıkan Saffet hoca, Selim amcayı merdivenlerin üst başında kendisini beklerken gördü.



“Selamunaleyküm”

Yüzündeki samimi tebessümle “Ve aleykümselam” diyen Selim amca, Saffet hocayı pencerenin önündeki tahta sedire buyur ettikten sonra hemen mutfığa yöneldi. Onun ne yapacağını çok iyi bilen Saffet hoca “Selim amca kahvaltı yaptım, kamım tok” diye seslendi. Çünkü Selim amca kim gelirse gelsin onu içeriye buyur ettikten sonra hiç oturmada ve misafire “Aç mısın, tok musun?” diye hiç sormadan mutfığa gider ve evde her ne varsa bir sofraya hazırlayıp, misafirin önüne koyuverirdi. Yıllar önce bu mesele konuşulduğunda, bunun Hz. İbrahim (a.s.)'ın sünneti olduğunu söylemişti. Sohbetinde bulunan birisi “Her insanın durumu, misafire yemek yedirmeye müsait olmayabilir. Bu söylediğinin delili veya kaynağı ne?” diye sorduğunda, Selim amca bu söze çok kızmış ve “Misafir hakkında böyle düşünenler, delili ve kaynağı ne yapacak!” diyerek meseleyi kapatmıştı.

Saffet hoca, bu davranışın önceleri meçhul bir rivayete dayandığını zannetmişti. Fakat sonraki yıllarda Kur'an-ı Kerim'de zikredilen ve Lut kavmine gönderilen elçilerle Hz. İbrahim (a.s.) arasında geçen kıssayı okuyunca, bu davranışın gerçekten Hz. İbrahim (a.s.)'ın sünneti olduğunu anladı. Çünkü kendisine birer beşer kılığında gelen meleklerle hemen sofraya hazırlayan ve onların yemeğe el uzatmadıklarını görünce endişeye kapılan İbrahim (a.s.), yemek hazırlamadan önce misafirlerine “Aç mısınız, tok musunuz?” diye sorsaydı, elbetteki o sofrayı hiç hazırlamıyacaktı. Demek ki böyle bir soruyu hiç sormadan sofraya hazırlamıştı.

Böyle bir sünnetin yürürlükte olduğu dönemlerde, ancak ve ancak misafir “Biz tokuz” dediği ve evsahibinin ısrarlarına direndiği zaman sofraya hazırlanmazdı. Daha sonraki dönemlerde misafire “Aç mısın, tok musun?” diye sorulmaya başlandı. Bir insanın kamı doyurulacaksa, o insanın yüzünü kızartarak “Açım, ben gerçekten açım” demesi bekleniyordu!. Tabi ki daha sonra bu dönemler de geride kaldı. Artık gelen misafirlere “Aç mısın, tok musun?” sorusu da sorulmuyor, herhangi bir yere aç karnına giden ve açlığını hissettiren kimseler ayıplanıyordu!.

Ve bu dönemin böylesi mahluklarına, çağdaş ve modern insanı deniliyordu!,

Selim amca küçük çaydanlıktaki çayı ve bardakları bir tepsi içinde sedirin üstüne bıraktıktan sonra Saffet hocanın karşısına oturdu.

“Hoşgeldin Saffet.”

“Hoşbulduk Selim amca. Kusuruma bakma, yakın zamanda gelemedim. Nasılsın?”

“Elhamdülillah. Bu günümüze şükrediyoruz, Sen nasılsın?”

“Çok şükür. İyi olmaya çalışıyoruz.”

Selim amca bardaklara çayı doldurduktan sonra Saffet hocanın önüne bıraktı. Kısa bir süre konuşmadan çaylarını içtiler. Selim amca “Geçmiş olsun” demediğine göre, yangın olayını duymamış olacaktı. Saffet hoca da o konuyu açmak, yangından bahsetmek istemedi.

“Seni pencerede göremeyince, evde olmayacağını düşündüm!”

“Bu yaştan sonra nereye gideceğim ki? İçeride oturuyordum.”

“Önceleri hep pencerede otururdun!”

Bakışları biraz bulutlanan Selim amca “Evet doğru” dedikten sonra eliyle yolun karşısındaki bankayı göstererek “Şu banka açıldıktan sonra gündüzleri bu pencerede pek oturmak istemiyorum” dedi.

“Bankadan sana ne ki?”

“Bankadan ziyade bankaya girip çıkanlar canımı sıkıyor!.”

Saffet hoca “Neden?” diye soracaktı, sormadı. Çünkü Selim amcanın ne kastettiğini, canını sıkın şeyin ne olduğunu anlamış gibiydi. Selim amca sözlerine devam etti.

“Şu banka açılalı bir yıl oldu. Dikkat ediyorum da her geçen gün girip çıkan daha bir fazlalaşıyor!.

Söylesene Saffet, bu bankalarda faiz verip, faiz alan insanlar Allah'tan hiç korkmuyor mu?”

Saffet hoca düşünmesine rağmen bu soruya nasıl bir cevap vereceğini bilemedi. Son zamanlarda

kredi kartları nedeniyle zor durumda kalan ve evlerine, mallarına haciz gelen insanları hatırladı. Belki de bu insanların büyük bir kısmı, kredi kartı borçlarını zamanında ödeyerek bu kartların faizine bulaşmak istemeyen insanlardı. Fakat bir ihmal, bir sıkıntı veya bir unutkanlık neticesinde ödemeyi bir gün geciktirdikleri zaman otuz günlük aşırı bir faizle karşılaşılıyorlar ve “Nasıl olsa bir aylık faiz işlendi” diyerek, ödemeyi daha sonraki aya bırakıyorlardı. Tabi ki her sonraki ay ödemeler daha bir ağırlaşıyor ve böylece ipin ucu kaçmış oluyordu. Bir tuzak, insanlar için apaçık bir tuzaktı bu kredi kartları!. Ve devlet müsaadeli reklamlarla, insanlar kitleler halinde bu tuzağa sürükleniyordu!.

“Selim amca!. Bu insanların Allah'tan ne kadar korkup-korkmadıklarını bilmiyorum. Fakat bana kalırsa bu insanlar ne yaptıklarını bilmiyorlar!”

Selim amca hafif çatılmış kaşlarla “Ne yaptıkları, ne halt yedikleri belli değil mi?” dedi.

“Bize göre belli. Fakat onlar yeterince bilmiyorlar!”

Selim amca daha da çatılmış kaşlarla “Biliyorlar, biliyorlar ama iman etmiyorlar” dedikten sonra “Fakat çok yakında ne yaptıklarını, ne halt yediklerini anlıyacaklar” diye ilavede bulundu. Saffet hoca ise susmayı, hiçbir cevap vermemeyi tercih etti. Çünkü Selim amcanın ne kadar kızdığı ve öfkelenildiği gözlerinden belliydi.

Çayından bir yudum içen Selim amca, biraz yumuşamış bakışlarla “Sana çiftlik kahyasının hikayesini anlattım mı?” diye sordu.

“Hatırlamıyorum.”

“Anlatsaydım, sen unutmazdın. O zaman iyi dinle Saffet. Bundan yetmiş yıl kadar önce, bir çiftlik sahibi kahyasıyla birlikte kasabaya inmeye karar vermiş. At arabasını hazırladıktan sonra yola koyulmuşlar. Yolculuk sırasında kahyasıyla eğlenmek isteyen çiftlik sahibi “Kahya, bu arabayı sana satayım” demiş. Kahya “Ağam, bende bu arabayı alacak para ne gezer!” dediğinde, çiftlik sahibi arabayı toprak yoldaki bir inek pisliğinin yanında durdurup “Bunları yersen bu araba, atıyla birlikte senin” demiş. Kahya arabadan inerek önce yerdeki inek tezeğine, sonra arabaya bakmış. At arabası gerçekten o zamanın güzel ve değerli arabalarından biriymiş. Atın ve arabanın güzelliğine daha fazla dayanamayan kahya, yere'çömeşerek inek pisliğini sonuna kadar yemiş.”

Selim amca Saffet hocanın boşalan bardağına çay döktükten sonra devam etti.

“Atı ve arabayı kahyaya veren çiftlik sahibi, kasabadan dönerken pişmanlık duyarak “Ya kahya!. Ben yanlış bir iş yaptım. Sen bana bu arabayı geri sat” demiş. Yediği pislikten içi dışına çıkan ve hala midesi bulanmakta olan kahya, arabayı bir başka inek pisliğinin yanında durdurarak “Ancak aldığım fiyata satarım. Arabayı geri almak istiyorsan, işte bedeli orada duruyor” demiş. Çiftlik sahibi de önce yerdeki pisliğe ve daha sonra uzun uzun arabasına baktıktan sonra, yere çömelerek inek pisliğini yemeye başlamış.”

Anlatılanları pür dikkat dinleyen Saffet hoca, meselenin sonunu gerçekten merak ediyordu.

Çiftliğe döndükleri zaman, kahya önce at arabasına ve daha sonra çiftlik sahibine bakarak “Ya ağam!. Biz çiftlikten ayrılırken senin bir araban vardı ve benim hiçbir şeyim yoktu. Şimdi çiftliğe geri döndük. Senin yine sadece bir araban var ve benim yine hiçbir şeyim” dedikten sonra düşünceli gözlerle “Peki, biz o bokları niye yedik” demiş.

Saffet hoca gülümseyerek “Çok güzel Selim amca” demesine rağmen, Selim amca hiç gülümsemeden devam etti.

“İnsanların büyük çoğunluğu da benzer durumlarda aynı sözü söyleyecekler Saffet. Dünyadan ayrılma vakti geldiğinde, dünyadan hiçbir şey götüremediklerini ve çıplak geldikleri gibi, çıplak gittiklerini anlayarak “Bu dünyaya nasıl gelmiş isek. Öyle gidiyoruz” diyecekler ve bu gerçeği gördükten sonra geride bıraktıkları yaşantılarına bakarak “Peki, biz o boktan niye yedik!” sorusunu soracaklardır.” Saffet hoca öylece kalakalmıştı!. Selim amcanın yaptığı bu güncel bağlantıdan sonra artık kendisi de

gülmüyordu. Çok güzel bir örnek ve çok güzel! bir bağlantıydı bu. Faiz verip, faiz alan, helal haram demeyip malına mal, parasına para katmak isteyen herkes, dünyadan ayrılırken bu gerçeği görecek ve bu sözü söyleyecekti.

“İşte Saffet, şu bankaya girip çıkanları gördüğüm zaman hep bu hikayeyi hatırlıyorum. Fakat sakın ola ki şimdiye kadar çoktan ölmüş olan o çiftlik kahyasının yediği pislik ile, bunların yediği faizi aynı kefeye koyduğumu sanma!”

“Nasıl?”

“Biliyorsun inek pisliği yemenin İlahi bir cezası yok. Dolayısıyla akli başında olan bir müslüman, bir çay kaşığı faizi yemektense, bir çuval inek pisliğini yemeye razı olur.”

“Çünkü inek pisliği, faizden çok daha temizdir.”

Başını sallıyarak “Doğru söylüyorsun” diyen Saffet hoca, düşüncelere dalmıştı. Gerçekten doğru, çok doğru söylüyordu Selim amca. Müslüman için en tiksindirici şey, hiç kuşkusuz ki haramdı, haram olmalıydı. İçine küçük bir fare düşmüş olan yemekten ne kadar tiksiniyorsa, haramdan daha fazla, çok daha fazla tiksiniilmeliydi.

“Selim amca, bu insanlara “İçine küçük bir fare düşmüş et yahnisi mi yemek istersiniz, yoksa soğan ekme mi?” diye sorsak, hepsi soğan ekme diyeceklerdir. Çünkü fareden tiksineceklerdir. Fakat aynı insanlar fareden tiksindikleri gibi haramdan tiksiniyorlar!”

“Ya, ya.. Tiksiniyorlar Saffet. Fareden tiksinen, bu insanların fiziki bedenleri, fiziki duyularıdır. Haramdan tiksilmesi gereken ise iman ve maneviyatlarıdır. Fiziki beden doğal tepkisini vermesine rağmen, maneviyatlarında böyle bir imani tepki, imani bir tiksinti yok!”

Hiç okula gitmeyen ve okuma yazmayı hanımından öğrenen Selim amcanın bu sözleri, bu sözlerin ne anlama geldiğini çok iyi anlayan Saffet hocayı şaşırtmıştı. Gerçi Selim amcanın okuyan ve düşünen bir insan olduğunu biliyordu ama bu söyledikleri sıradan tesbitler değildi. Başını düşünceli bir şekilde öne doğru sallıyarak “Yani eksiklik imanda diyorsun!. dedi.

“Tabi ki imanda. Cehenneme iman etseler, cehennemden hiç korkmazlar mıydı!. Cehennemden korksalar, kendilerini cehenneme sürükleyen bu amelleri güle oynaya işlerler miydi?”

Selim amcanın bu sözleri ile “*Ey iman edenler, İman ediniz..*” ayet-i kerimesini hatırladı Saffet hoca. Allah (c.c.) iman edenleri iman etmeye, tekrar iman etmeye, tekrar tekrar iman etmeye davet ediyordu. Çünkü iman ettiğimizi söylediğimiz bir hükmü yaşamıyorsak, bulunduğumuz şartlarda mükellef olduğumuz bu hükmün gereğini yapmıyorsak, bu İlahi hükme yeterince iman etmediğimizi kabul etmek zorundayız. Ve bu hükümlere iman etmek, tekrar iman etmek, tekrar tekrar iman etmek durumundayız.

“Selim amca!. Birçok insan aklen tasdik etmeyi, kalben iman etmek zannediyor”

“Nasıl?”

“Yani günümüzdeki insanlar veya günümüzdeki müslümanlar, karşılaştıkları bir hükmü akıllıyla tasdik ettikleri zaman, bu hükme iman etmiş olduklarını zannediyorlar. Oysa iman etmek, aklen tasdik etmenin çok ötesinde bir şeydir.”

Selim amca düşünceli bir şekilde başını sallıyarak “Çok doğru” dedi.

“Aklen tasdik ettiğimiz hükümler veya gerçekler, bizler için sadece bir bilgidir. Fakat beynimizde yer alan bu kuru bilginin, çoğu zaman bir yaptırım gücü yoktur. Ancak bu bilgiye iman ettiğimiz zaman, iman ettiğimiz bu gerçek kalbimizde yer almakta ve kalbde hasıl ettiği duygu ile bir yaptırım gücü meydana getirmektedir. İşte senin de söylediğin gibi cehennemi bilmek ile cehenneme iman etmek arasındaki fark burada. Cehennem gerçeğini bilenler veya aklen tasdik edenler değil, ancak ve ancak cehenneme iman edenler bu cehennemden sakınabilmektedirler.”

Dinledikleri karşısında gözleri parıldayan Selim amca “Hay Allah senden razı olsun. İşte meselenin

“özü bu” dedi. Sonra bir süre hiç konuşmadan çayları içtiler. Her ikisi de insanları ve insanların durumunu düşünüyordu. Selim amca dalgın gözlerle pencereden dışarıya bakmaya başladı. Onun ne gördüğünü ve ne düşündüğünü hisseden

Saffet hoca, biraz hüzünlü bir sesle “Zamanımızda herşey para oldu, parayla ölçülür oldu” dedi. “Biliyorum Saffet. Geçmişte özü sözü doğru, güvenilir insanların emani, kefaleti muteberdi. Şimdi paranın kefaleti muteber sayılıyor. Geçenlerde bir arkadaşıyla görüştüm. Oğlu haftada iki gün ruh doktoruna gidiyormuş. Orada ne yaptığını sordum da bana oğlunun doktorla bir saat konuştuğunu söyledi, Doktor bu arkadaşın oğlunu dinliyor ve ara sıra nasihatte bulunuyormuş, Saffet biliyor musun, bu sohbetin saati yetmiş dolarmış!. Bu duydukları üç-dört gün hiç aklımdan çıkmadı. Bir insanın derdini dinlemek ve ona birkaç nasihatte bulunmak bile parayla olmuş!.”

“Öyle Selim amca. Bunun nedenini sorduğunda “Onbeş yıl okuduk, bedava mı nasihat edeceğiz” diyorlar!.”

“Demek onbeş yıl okumuşlar!., Bizim alimlerimiz ömürleri boyunca okumalarına rağmen, bir insanın derdini paylaşmak ve onlara nasihat etmek için para almıyorlardı!. Herneyse, dediğin gibi zaman değişti. Belki onların da kendilerine göre nedenleri vardır. Şimdi okumak da para, okuyarak öğrenilenleri paylaşmak da!. Ne diyelim!.”

Bir süre daha konuştular. Selim amca geçmişe değinerek eski insanların hayata nasıl baktıklarını ve hayattan ne beklediklerini anlattı. Yeterli bir İslami şuurları olmamasına rağmen insani değerleri hala canlı olan o insanlar için, onur ve şeref çok önemliydi. Şerefini yitiren bir insan dünyaya da sahip olsa, diğer insanların arasında gezinebilmesi ve onlar tarafından bir adam yerine konulabilmesi mümkün değildi. Selim amcanın ifadesine göre, o dönemin erkekleri erkek gibiydi. Bir erkeğin kolu veya bacağı kopsa dahi hanımını işe göndermek yerine, tek bacağı veya tek koluyla o evin rızkını kazanmaya çalışırdı. Çünkü çocuklarını annesiz, evlerini hanımefendisiz bırakmak istemezlerdi o erkekler. Yarınlar için sokaklarda para kazanmak ve biriktirmekten ziyade, evlerinde çocuklarını kazanmak ve yetiştirmek isterlerdi. Çünkü onlar için yarınlar dernek, salih evladlar demektir. Onlar yaşlandıkları zaman biriktirdikleri paranın faizini değil, yetiştirdikleri evlatların hürmetini görmek istiyorlardı.

Selim amcanın bu anlattıklarını öylece dinleyen Saffet hoca, içinden “Ey Selim amca, ne yazık ki bu durumlar çok değişti” dedi kendi kendine. Kollar ve bacakları sağlam olmasına rağmen hanımlarını çalışmaya zorlayan nice erkeğin, hiç kuşkusuz ki kollardan ve bacaklardan daha önemli olan bir yerleri, bir şeyleri kopmuş olmalıydı!.

Saffet hoca, dualarla ayrıldı Selim amcanın yanından. Elinde teşbih, kalbinde dua ile vuslat vaktini bekleyen bu ihtiyarın, ne güzel bir ihtiyar olduğunu düşündü. Çıkmaz sokağın köşesine geldiğinde, dönüp tekrar baktı küçük evin, küçük penceresine.

Selim amca yine yoktu pencerede!.

Saffet hoca, eve akşam namazını kıldıktan sonra geldi. Kalbinin sesini dinlese, belki de birkaç gün eve gelmek istemeyecekti. Selim amcanın yanından ayrıldıktan sonra Remziye hanım teyzeyi düşünmüştü bir süre. Karşısına geçerek “Benim babam var!.” diyen hanımının, bu Osmanlı hanımefendisine benzemesini ne kadar da isterdi. Fakat şimdiki kuşağın kadınları ile geçmişteki böylesi hanımefendiler arasında gerçekten çok büyük farklar vardı.

İyi ama İslam'ın öngördüğü bu kadın kimliği tarihte mi kalmış, geçmişe mi gömülmüştü artık!. Şayet böyle ise İslam'ın istikbalinden umudlanmak yersizdi. Çünkü İslam bireyde başlayıp öncelikle ailede kökleşen, ailede kurumsallaşan bir dindi. “Önce birey, sonra aile, sonra cemaat” diyen İslam'da; örnek aile yapısının gerçekleşmesi, örnek cemaatin gerçekleşmesinden çok daha önemli, çok daha öncelikli bir konuydu.

Çünkü İslami aile modelleri gerçekleşmeden, bu modeli yaşayan müslümanlar evlerini birer mescid, birer mektep haline getirmeden, cahileyinin pis ellerini uzatamayacağı bu özel mekteplerde tertemiz nesiller yetiştirilmeden, toplumsal düzlemde hangi, köklü değişimler olurdu, olabilirdi ki!.

Cahili sistemlerin batıl öğretilerine terk edilen ve evlerini sadece bir mutfak, bir yatakhane olarak kullanan yeni nesillerin nasıl büyüüp, nasıl yetiştikleri belli değil miydi!.

İslami uyanışta aile kurumunu önemsemeyen ve öncelikle her anlayış, hiç kuşkusuz ki hüsrarla karşılaşacak bir anlayış olacaktı. Çünkü aile olmadan ve evlerimiz birer mescid, birer mektep haline getirilmeden, İslam'a sınımsız sanılacak ve bizlere gözyıldını olacak nesiller yetişemeyecekti.

Ve bütün bunların gerçekleşmesi, erkeklerimizden önce kadınlarımızın İslami bir kimlikle evlerine dönmeleriyle, evlerinde varolmalarıyla mümkündür.

“Selamunaleyküm”

“Ve aleyküm selam. Hoşgeldin.”

Hanımının kendisini güler yüzle karşılaması, Saffet hocayı pek etkilememişti. Ciddi bir yüzle “Hoşbulduk” diyerek içeriye geçti. Odasında bir süre oturduktan sonra hanımının çağrısı üzerine salona geçerek yemek masasına oturdu. Gördüğü kadarıyla Meryem gelmemişti.

“Meryem gelmedi mi?”

“Annem bir gün daha kalsın dedi. Yarın gelecek.”

Hiç cevap vermeden ekmeğe uzanan Saffet hoca, “Bismillah” diyerek yemeğe başladı. Hanımı kuru fasulyenin yanına, haşlanmış turp otu salatası yapmıştı. Saffet hocanın sevdiği bir yemek ve sevdiği bir salataydı bu. Yemek süresince pek konuşmadılar. Sofrayı toplayan hanımı Saffet hocaya hiç sormadan iki kahve yaparak, güleç bir yüzle buyur etti.

Kahvesinden birkaç yudum alan Ayşe hanım, ara sıra kocasına bakıyor ve onun konuşmasını bekliyordu. Fakat düşünceli bir şekilde kahvesini yudumlayan Saffet hocanın, konuşmaya hiç niyeti yok gibiydi.

“Dün gece için özür dilerim. Şaşkınlıkla ne söylediğimi bilemedim!”

Kısa bir süre hanımının gözlerine bakan Saffet hoca, hüznü bir sesle “Beni çok üzdün” dedi.

“Üzüldüğünü biliyorum, Fakat bu akşam sevineceksin. Sana çok güzel haberlerim var!”

“Hayrola!”

“Bugün babamlara gittim. Babam arka caddedeki dükkanı malıyla birlikte bize verecek. Ayrıca Meryem'in bütün okul masraflarını da karşılayacağını söyledi.”

Duyduklarına inanamayan Saffet hoca elinin titrediğini, midesinin bulandığını hissetti. Sanki şiddetli bir şoka girmiş gibiydi!. Titreyen elindeki fincanı, dökmemeye çalışarak sehpanın üzerine bıraktı.

Boş ve anlamsız gözlerle hanımına baktı bir süre!. Bu haber karşısında sevinmesini veya gülümsemesini bekleyen hanımına ne yapacağını, ne söyleyeceğini bilemedi!.

Başını öne eğerek “Hasbunallahu venimel vekil” dedi içinden.

Bu bir imtihan, bu çok acı bir İmtihan olmalıydı. Çünkü hanımının bu sözleri, içindeki küçük bir yarayı büyük bir hançerle deşivermişti sanki!. Şimdiye kadar kendisini bu ailenin sorumlu bir reisi olarak görmesine rağmen bu sözlerle aşağılandığını, yardıma muhtaç koskoca bir hiç yerine konulduğunu hissetti.

“Niye bir şey söylemiyorsun? Kimseye borçlanmadan dükkanımız olacak!”

Öylece hanımına baktı. Ondört yıllık eşine değil de bir yabancıya, hiç tanımadığı bir yabancıya bakıyordu sanki!. Kendisi hanımının bazı yönlerini ne kadar bilmiyor, ne kadar tanımıyorsa; hanımı da kendisinin bazı yönlerini o kadar bilmiyor, o kadar tanımıyordu anlaşılmalı!.

“Ayşe hanım!. Sen ne yaptın, sen ne yaptığını sanıyorsun?”

Saffet hocanın kızdığını hisseden hanımı, şaşırarak gözükerek “Ne yapmışım?” dedi usulca!.

“Daha ne yapacaksın!. Benden izin almadan babana nasii el açabilir, ondan nasii bir şeyler isteyebilirsin?”

“Babam bir yabancı değil ki!”

“Yardıma muhtaç bir duruma düşersek, elbetteki bir yabancıdan ziyade babanın yardımını kabul edebiliriz.” “Ancak yardıma muhtaç olduğumuzu hiç sanmıyorum.”

“Peki ne yapacaksın?”

“Ne yapacağımı dün gece söyledim. İstersen bir daha söyleyeyim, gece bekçiliği, inşaatta gece bekçiliği yapacağım.”

“Elalemin ne diyeceğini hiç düşünmüyorsun değil mi?”

“Düşünmüyorum Ayşe hanım, Çünkü ben bundan böyle el alemi değil, sadece el Alim'i yani Allah'ı dikkate almak istiyorum.”

“Allah sana dükkan açma, ticaret yapma mı diyor?”

“Rabbim bana kendi tercihime bıraktığı bir işle helalından rızık kazanmamı ve sizleri aç, açık bırakmamamı emrediyor. Ayrıca bana “*Hanımını terbiye et ki, senin karşında mahalle kansı gibi konuşmasın*” buyuruyor.”

“Şimdi de mahalle kansı oldum, öyle mi?”

“Konuşmalarına ve tavırlarına bakarak, bu soruyu kendin cevaplandır!”

Yüzü renkten renge giren Ayşe hanım, kısa bir süre sustuktan sonra “Sen gerçekten ne yapmak istiyorsun?” dedi.

“Ben artık insanlarla yarışmak değil, insanca yaşamak istiyorum Ayşe hanım, Biri iki yapmak, ikiyi dört yapmak yerine, bir ile yetinmek, bire şükretmek ve biri yaşamak istiyorum.”

Ayşe hanım, bu sözlerden hiçbir şey anlamamış gibi Saffet hocanın yüzüne baktı. Anlamamış gözükmesine rağmen anlamıştı, çok iyi anlamıştı kocasının söylediklerini, Fakat ne kadar anlarsa anlansın, kabullenebileceği, içine sindirebileceği şeyler değildi bunlar!. Boşalan kahve fincanlarını alarak mutfağa gitti.

Saffet hocanın durumu da pek iyi değildi.

Hiç istememesine rağmen karısıyla yüz göz olduğunu ve söylenmemesi gereken bazı şeylerin söylendiğini düşünüyordu. Böylesi konuşmalar ve tartışmalar ile nereye varılabiliirdi ki!.

Acaba daha farklı ve daha yumuşak mı konuşsaydı!. Ama şimdiye kadar hep yumuşak konuşmasına ve hanımını hiç rencide etmek istememesine rağmen, gelinen durum ortadaydı!. Bu düşünceler içinde “Hayırlısı, Rabbim hayra döndürsün” dedi kendi kendine.

Mutfaktan ağır ve düşünceli adımlarla içeriye giren Ayşe hanım, daha önce oturduğu koltuğun yanına gelmesine rağmen oturmak istemedi. Koltuğun arkasına geçerek ve koltuğa hafifçe yaslanarak bir müddet bekledikten sonra “Ben bir süre babamlara gitmek istiyorum” dedi.

Bu sözün ne anıama geldiğini çok iyi bilen Saffet hoca, içinden bazı şeylerin koptuğunu hissetti.

Ondört yıllık eşi ne yaptığının, ne söylediğinin farkında değildi!.

“Bunun bir anlamı var mı?”

Ayşe hanım biraz düşündükten sonra omuzlarını kaldırarak “Yok!” dedi.

“Peki neden gitmek istiyorsun?”

“Bir süre yalnız kalmak, düşünmek istiyorum.”

Aklından onlarca cevap geçiyordu Saffet hocanın.

Fakat bir süre susmayı tercih ederek, düşünceli gözlerle hanımını seyretti. Aslında uzun zamandır kendisi de yalnız kalmak, kendisi de düşünmek istiyordu. Nitekim yangından sonra birkaç kez köye gitmeye niyetlenmiş fakat iş konusundaki kararsızlığı nedeniyle gidememişti. Şimdi ise köye gitmenin tam vakti, tam zamanı olmalıydı. Bu düşünceler içinde köye gitmeye kesin karar vererek “Yarın sabah

bir hafta, on günlüğüne köye gitmek istiyorum” dedi. Ve biraz düşündükten sonra ekledi.  
“Yalnız kalmak ve düşünmek istiyorsan, burada, kendi evinde düşüneceksin. Bu evden ancak bir karar, kesin bir karar verdikten sonra çıkabilirsin!”  
“Ne kararı?”  
“Biraz önce düşünmek istediğini söyledin. Herhalde bir karar vermek için düşüneceksin!”  
Sustu, bu sözlere hiçbir karşılık vermedi Ayşe hanım odasına gitmek için yerinden kalkan Saffet hoca ise biraz yürüdüktan sonra hanımına dönerek, yanm kalmış sözlerini tamamlamak istedi.  
“Şayet bir karar vereceksen, bu karar verirken beni veya kendini düşünmeyebilirsin!. Ancak Meryem'i düşünmek zorundasın. Ayrıca ilgisinden dolayı babana teşekkürlerimi ilet. Fakat Meryem koleje gitmeyecek!”  
Bu sözlere çok canı sıkılan ve ne söyleyeceğini bilmez bir şekilde ayakta duran Ayşe hanım, odasına yönelen kocasına “Peki sen düşünmeyecek misin?” dedi.  
“Neyi düşünmemi istiyorsun?”  
“Meryem'i ve gece bekçiliğini!”  
“Meryem'i elbetteki düşünüyorum. İstersen gece bekçiliğini de tekrar düşünebilirim. Şayet o işin haram veya gayrimeşru olduğunu fark edersem, hemen vazgeçerim!”  
Bu sözlerden sonra odasına giren Saffet hoca, bir süre ayakta kalıp ne yaptığını ve bundan sonra ne yapacağını düşündü. Olayların hiç istemediği bir vadiye sürüklendiğinin kendisi de farkındaydı. İsteksiz bir şekilde kenarı yanık olan deri koltuğun üzerine otururken babasını hatırladı. Babası iki yıl önce çok sevdiği bu koltukta otururken kalb krizi geçirerek ölmüştü. Kendisini de yaşayan bir ölü gibi hissetti bu koltuğun üzerinde. Hayatına renk ve canlılık veren herşeyini yitirmiş ve hayatı .siyah beyaz bir görüntüye dönüşmüştü sanki!  
Mutsuzluk ve umudsuzluk denilen şey, kapkara bir boşluk olmalıydı. Çünkü Saffet hocanın iç dünyası, her geceden daha karanlık ve daha boştu.  
Saffet hoca köye geldiğinde, bütün sıkıntılarına rağmen hücre hapsinden kurtulmuş bir mahkum gibi hissetti kendisini. İç dünyası aydınlanmış, havasızlıktan bunalan gönlü nefes almaya başlamıştı sanki. Bir süre hanımını ve hanımıyla ilgili problemlerini düşünmemeye karar vermişti. Allah'ın izniyle her şeyin düzeleceğini umud ediyor ve yüz yüze geldiği tüm sıkıntıları, içinde yeşertmeye çalıştığı bu umud ile örtmek istiyordu.  
Köyünü seviyordu Saffet hoca. Doğduğu ve çocukluk yıllarını geçirdiği güzel bir yerdi burası. Dağdan ovaya doğru akıp gelen iki pınarın arasında yer aldığı için, bu şirin köye İkipınariar deniliyordu. Geçimlerini koyunculuktan ve zeytincilikten sağlayan bu köyde, Rüstem ağa dışında herkes orta halli sayılırdı. Köydeki zeytinliklerin yaklaşık üçte birine sahip olan Rüstem ağa ise köyün en zengin insanıydı.  
Saffet hoca halen köyde yaşamakta olan amcasının büyük oğluna misafir olmuştu. Gündüzleri küçük pınar boyunca dağa doğru yürüyor, pınarın üç-dört metre yükseklikten aşağıya döküldüğü yerlerde oturarak, gizemli bir coşku içindeki suyun sesini dinliyordu. Suyun çıkardığı coşku dolu ses, çığlık çığlığa bir gerçeği, sırlarla dolu bir gerçeği haykırıyor gibiydi!. Rüzgarla titreşen ve dalgalanan ağaçların çıkardığı sesler de, aynı gerçeğin farklı makamlardaki bir tekrarıydı sanki!.  
Herşey bir birlik ve bütünlük içindeydi burada!.  
Toprak, su ve hava, bir rahmet ikliminde bütünleşmişler, severek ve sevinerek biraraya gelmişlerdi. Bu rahmet ikliminde, güçlü ve güçsüz ayırımı yoktu. Beş metre yüksekliğindeki dik ve hafif yatık kaya, gölgesinde yeni filizlenmekte olan küçücük yeşilliğin üzerine düşmemek için sabırla direniyor ve tonlarca ağırlığını bu merhametle zabdediyor gibiydi!.  
Toprak, su ve hava öyle bir sevda ile bütünleşmişlerdi ki, bunların arasında en ufak bir kin, hased ve

düşmanlık yoktu. Ağaçların dallarındaki bir meyveye, otların üzerindeki bir çiçeğe hepsi aynı sevgiyle bakıyor ve bu meyveyi, bu çiçeği kendilerinin bir evladı, kendi canlarının bir parçası olarak görüyorlardı.

Ömür denilen şey belirlenmiş bir zaman dilimi ise buradaki zamanın tarifi ve keyfiyeti de çok farklı olmalıydı. Çünkü şehir yaşantısındaki zaman, eksozundan dumanlar çıkararak gürültüyle ilerleyen ve durmak bilmeyen külüstür bir araba gibi olmasına karşın; burada huzur dolu bir insanın sessiz ve sakin adımlarına benziyordu. İnsan durduğu ve hiçbir harekette bulunmadığı anlarda ise, sanki zaman da duruyor ve insan duraksayan bu zamanın dışına çıkıyor gibiydi!.

Saffet hoca hiç düşünmediği, hiç ummadığı kadar iyi hissediyordu kendisini.

Çocukluk günlerindeki duygu ve düşüncelerini teker teker hatırlıyor ve onları tekrar yaşıyordu sanki!.

Buradan bu güzel köyden niye ayrıldım diye düşündü kendi kendine. Aklına gelen bütün nedenler, böyle bir yeri ve hayatı terkedebilmek için geçerli nedenler değildi!.

Fakat gençlik yıllarında böyle düşünmemiş, büyük işler yapmanın ve büyük adam olmanın yegane adresi olarak gördüğü şehir hayatına, böylesi umudlarla katııvermişti!. Dilinin ucuna gelen “Keşke kalsaydım, keşke gitmeseydim...” sözlerini de söylemek istemedi. Çünkü kendi tercihiyle de olsa yaşanması gereken bir kader, bir takdiri ilahiydi bu!. Ayrıca “Keşke” kelimesiyle geçmişe ait ne değişir, ne değiştirilebilirdi ki!. İnsanoğlu yapacağı tercihler ile ancak bugününü değiştirir ve geleceğini etkileyebilirdi.

Bu düşünceler içinde yürürken, yayılmakta olan bir koyun sürüsüyle karşılaştı. Küçük pınarın yan tarafında otlayan bu koyunların elbetteki bir sahibi olmalıydı. Etrafta gezinerek birisini arayan gözleri, kırk-elli metre ileride oturan bir adamla karşılaştı. Pınar kenarındaki bir ağaca yaslanmış bir şekilde kitab okuyan bu adamın kim olduğunu anlayamadı. Büyük bir ihtimalle kendi köyünden yani kendi köylüsü olmalıydı bu adam!. “Acaba kimlerden?” diyerek onbeş-yirmi adım daha yaklaştıysa da, bu adamın kim olduğunu yine çıkaramadı.

Ve durdu, durmak zorunda hissetti kendisini!. Çünkü kitab okurken hafif hafif başını sallıyan ve araya sağ eliyle seyrek sakalını sıvazlayan bu adam, özel mülkünde ya da kendi evindeymiş gibi rahat gözüküyordu. Sanki onun yanına gitmek, ondan izin almadan onun evine, onun odasına girmek gibiydi!.

Bir süre ayakta durarak, bu adamı seyretti.

Su, yaprak ve kuş seslerinin birbirine karıştığı yemyeşil bir ortamda usul usul kitab okumakta olan bu adama bakınca, sanki cennet bahçelerinde yaşamakta olan bir mümini görüyormuş gibi hissetti kendisini!. Şehir hayatına alışmış bir insan için, hiç kuşkusuz ki çok uzak bir düş, bir hayal gibiydi bu ortam!. Şehirlerin beton rahminde doğup büyüyenler için ise böyle bir ortamın hayali bile imkansızdı!.

Fakat insan fitratı, yine de arıyordu, özlem duyuyordu böyle bir güzelliğe. Nitekim köşk ve villalarının bahçelerine büyük masraflarla doğal ortamlar yaptırmak isteyen zenginlerde de aynı arayış ve aynı özlem yok muydu!. Ancak bu zenginler milyon dolarlar da. harcasalar, yaptırdıkları ortamlar hiçbir zaman aslı gibi doğal, aslı gibi canlı olmazdı, olamazdı!. Mesela değişik namelerle akıp-gitmekte olan şu pınar, “Biz binlerce yıldır buradayız” diyen şu kayalar, bir genç kızın heyecanı ve ürkekliği ile aşağıya dökülen şu küçük şelale, “Bizi burada yaratan ve yaşatan Allah'a hamdolsun” diyen şu ağaçlar, “Bizim güzelliğimiz, bizi yaratanın güzelliğindedir” zikrini teşbih eden şu çiçekler, “Mülk Allah'ındır” feryadıyla, mülkün Sahibine şükreden şu kuşlar, şu bülbüller, hangi milyon dolarlarla biraraya getirilebilir ve aslı gibi doğal, aslı gibi canlı olabilirdi ki!.

Mümkün değildi ve mümkün olamazdı bu!.

Çünkü bu İSahi düzen ve tasarım, birer mahluk olan mimarların ve tasarımcıların dizayn



edebilecekleri bir güzellik değildi!. Elektrik motorlarıyla akıtılan sular, kafes zoruyla tutulan kuşlar, çimento zoruyla birbirine tutturulan kayalar, elbetteki böyle bir güzelliğin aslı değil, sadece soğuk ve cansız bir maketi olabilirdi.

Evet, aslı buydu, insanoğlunun milyon dolarlarla inşa edemeyeceği bu güzelliğin aslı gerçekten buydu işte!. Ve böylesine doğal ve canlı bir güzelliğin tam ortasında yaşıyan bu adam ise, hiç kuşkusuz ki dolar milyoneri değil, belki de fakir bir köylüydü!. Saffet hoca bu düşünceler içinde uzun bir süre seyretti bu adamı. Yalnız kalmak ve sadece kendisini dinlemek istemesine rağmen, sanki bir başka alemde yaşıyan bu adamla tanışmak istedi.

Ve ağır adımlarla ona doğru yürümeye başladı..

Saffet hoca biraz daha yaklaşıncı, ağaca yaslanarak kitab okumakta olan bu adamı tanımış ve yüzünde bir glmsemi belirivermişti. Çünkü bu adam, çok iyi tanıdığı tapusuz Süleyman'dı. Yüzündeki tebessüm ile tapusuz Süleyman'a bakarken, hafif sakal bıraktığı için onu tanıyamadığını düşündü. Oysa kendisinden yedi-sekiz yaşı küçük olan Süleyman'ın, çocukluğunu dahi bilirdi. Babası öldükten sonra kendisine kalan üç-dört parça tarlayı üzerine almak istememiş ve “Ben tapulu mal istemiyorum” diyerek hepsini satıvermişti!. Süleyman'ın hiç kimsenin anlayamadığı bir yaklaşımla tarlaları satması ve paranın büyük çoğunluğunu dağıtması üzerine, bütün köylü kendisine önceleri “Tapusuz Süleyman”, bir müddet sonra ise sadece “Tapusuz” demeye başlamışlardı!.

Kendisine tapusuz denilmesi, Süleyman'ı hiç etkilememiştir. Yine onbeş-yirmi baş hayvanını güdüyor ve hiçbir şey olmamış gibi köylülerin halini hatırını soruyordu. Köylülere göre bu Süleyman, acaip bir insandı. Deli deseler deli değil, akıllı deseler akıllı değildi!.

Süleyman'a yaklaşıncı onun Kur'an okuduğunu farkedenden Saffet hoca, dilinin ucuna gelen selamı tutarak biraz beklemeyi tercih etti. Süleyman birkaç dakika sonra okumaya ara vermiş ve yanına bir insanın geldiğini farketmiş gibi başını kaldırarak Saffet hocaya bakmıştı.

“Selamunaleyküm.”

“Ve aleyküm selam ve rahmetullah” diyen Süleyman, meraklı gözlerle Saffet hocaya bir süre baktıktan sonra onu tanımış ve aniden glmseyan bir yüzle “Oooo, hoşgeldin Saffet hoca” diyerek ayağa kalkmıştı. Saffet hoca da glmseyan bir yüzle Süleyman'a baktı. Onun köylü üslubuyla harfleri uzata uzata “Oooo, hoşgeldin Saffet hoca” demesi, Saffet hocanın gönlüne bir sıcaklık vermişti.

Çünkü bu İfadelerde gereksiz bir ciddiyet ya da yapmacık bir samimiyet yoktu. Sanki Süleyman'ın dilinden değil de, onun sımsıcak gönlünden yükselmişti bu sözler.

“Hoşgrdk ve hoşbulduk Süleyman!”

Birbirleriyle musafaha edip, sarıldıktan sonra aynı yere oturdular. Süleyman içinde peynir ekmek olan yemek çıkınıını hemen açarak, Saffet hocanın önüne koydu, Sonra küçük testisinin içindeki suyu toprağa dökerek, testiye akmakta olan pınardan taze suyla doldurdu. Saffet hoca glmseyan gözlerle Süleyman'ı seyrediyordu.

Çok uzun zamandır birbirlerini görmedikleri için hal hatır sorduktan sonra bir süre geçmişten bahsettiler. Saffet hoca onbeş yıl önce köye geldiğinde hemen hemen herkesle konuşmuş ve onlara İslam dininin en temel şartı olan tevhid gerçeğini uzun uzun anlatmıştı. Saffet hocanın hatırladığı kadarıyla kendisini en dikkatli dinleyenlerden ve en iyi anlayanlardan birisi de Süleyman'dı. Söylenilen her gerçeği anladıktan sonra “O halde ne yapmamız gerek?” diye sorması, o günlerde Saffet hocanın çok hoşuna git-misti. Çünkü Kur'an-ı Kerime göre de önemli ve öncelikli olan husus soyut bilgi değil, bu bilginin pratik yaşıantıda somutlaşması yani hayat buimasıydı. Dolayısıyla Süleyman daha o günlerde bile bir hayat insanı, bir yaşam adamı olduğunu göstermişti.

“Süleyman, koyunlar senin mi?”

Gözleri bir anda açılan Süleyman, hiç düşünmeden “Yoo, yooo, ben çobanlanıyım!” dedi. Saffet

hocanın yeterince anlayamadığı bir cevap olmuştu bu!. Süleyman “Mülk Allah'ındır” gerçeğinden hareket ederek mi böyle bir cevap vermişti, yoksa başka bir insanın koyunlarına mı çobanlık yapıyordu!.

“Koyunların Allah'tan başka sahipleri var mı?”

“Yok.”

Tapusuz Süleyman'ın ne demek istediğini şimdi anlamıştı Saffet hoca. Kendisine “Tapusuz” denilen bu müslüman, bu koyunların tapusuna da talip olmuyor ve onlar üzerinde de bir hak iddia etmek istemiyordu.

“Bunları fazlalaştırmayı hiç düşünmüyor musun?”

“II 11h. Bu kadarı yetiyor!.”

Süleyman'ın yine hiç düşünmeden verdiği bu sade cevap, Saffet hocanın bir anda utanmasına ve yüzünün hafifçe kızarmasına neden olmuştu.

Bu cevabın ne kadar yürekten olduğunu anlayabilmek için öylece Süleyman'a baktı!. Kendisine çocuksu gözlerle bakan Süleyman ise sanki bir yemek sofrasında tabağına konulan yemeği gördükten sonra “Tamam, bu kadarı yeter” diyen ve tabağını önüne koyarak yemeğe başlayan bir insanın sadeliğini yaşıyordu!. Oysa aynı yemek sofrasındaki diğer insanlar, tabaklarını çılgınlar gibi uzatarak “Bir kepçe daha, daha, daha, ne olur biraz daha!” çığlıkları atmaktaydı.

Halbuki birçoğunun tabağındaki yiyecekler, onların bir ömür boyu yiyip-bitiremeyecekleri yiyeceklerdi!. Fakat onlar tabaklarındakini ağız tadıyla yemekten ziyade, çılgın bir hırs ile arttırmayı ve yemek kazanını ele geçirmeyi düşünüyorlardı!. Bu çılgınlar sofrasının sıradışı insanı ise, kendisine “Tapusuz” denilen bu Süleyman olmalıydı!. Bütün tabaklar “Daha, daha, biraz daha” çığlıklarıyla havada birbiriyle yarışırken; “Bu kadar yeter” diyerek tabağını önüne koyan Süleyman, ağzını şapırdata şapırdata yemeğini yiyordu!.

Ve Saffet hoca da, daha düne kadar böylesi bir hırs ve kanaatsizlik içinde “Daha, daha, biraz daha” diyenlerdendi. Zaten Süleyman'ın cevabı karşısında utanmasının nedeni de bu olmalıydı. Bu müslümandan daha kültürlü, daha bilgili olabilirdi!. Fakat bu müslüman yaşam anlayışında onu geçmiş, onu gerilerde bırakmıştı.

“Süleyman evlenmedin mi?”

Süleyman gülümseyerek “Dokuz yıl önce evlendim” cevabım verdi. Köylülerin kendisine kız vermek istememesi üzerine yayla köyden kimsesiz bir kadınla evlenmiş ve bu evlilikten iki kız çocuğu olmuştu.

“Zaten evlendiğim için koyunların sayısını kırka çıkardım.”

“Daha önce kaç taneydi?”

“Yirmi-yirmibeş!”

“Kızlar büyüyünce bu kırk koyun yetmeyebilir!”

Hele büyüsünler, o zaman düşünürüz!

Onlar büyüyesiyse kadar ya hastalanırsan, ya çalışamaz duruma gelersen ne .olacak?

Tapusuz Süleyman omuzlarını kaldırarak "Hiç, hiçbir şey olmayacak!" dedi.

İyi ama onlara kim bakacak, onların rızkını kim verecek?

Süleyman aniden gülümseyerek “Anladım Saffet hoca. Sen beni denemek istiyorsun. Tabi ki şimdi kim bakıyorsa yine O bakacak, şimdi kim nızıklannı veriyorsa, yine O verecek. Öyle değil mi?” dedi.

Süleyman'ı çok iyi anlayan Saffet hoca “Öyle, elbette ki öyle Süleyman” diyerek, bu meseleyi gereksiz yere uzatmak istemedi. Zaten meselenin aslı da böyle değil miydi! Çocuklarının istikbalini düşünerek onbeş yıl biriktirip dursa, Rezzak istemedikten sonra bu birikim onbeş-yirmi dakikada yanıp-kül olmuyor muydu?

Saffet hoca bir süre hiç konuşmadan etrafına bakındıktan sonra “Süleyman, ne kadar güzel bir yerde yaşıyorsun” dedi. Bu söz üzerine gözleri gülümseyen Süleyman, gönülden gelen bir sesle

“Elhamdülillah” derken, yaşadığı tüm güzelliklerin farkında olduğunu gösteriyordu. Saffet hoca başını hafifçe sallayıp biraz düşündükten sonra Süleyman'a takılmak istercesine sordu.

Buraları çok ucuza satılsa çıksa, almak ister misin? Bu soru karşısında bir genç kız mahçubiyetiyle yüzü kızaran Süleyman, başını havaya kaldırarak “Almazdım” dedi.

“Almayacağını biliyordum Süleyman!. Fakat bunun nedenini bana anlatır mısın?”

Süleyman omuzlarını kaldırıp, boynunu yan tarafa bükerek “Almazdım işte!” dedi. Bu kaçamak cevaba aldırılmayan Saffet hoca, meseleyi ısrarla açmak istercesine yine sordu.

“Diğer insanların almak isteyeceklerini biliyorsun değil mi?”

“Evet!”

“Peki sen niye almak istemiyorsun?”

Kendisini köşeye sıkışmış hisseden Süleyman, belli bir şaşkınlık içindeki gözleriyle Saffet hocaya baktıktan sonra “Bunu neden soruyorsun?” dedi.

“Bak Süleyman. Yaptığının doğru olduğuna inanıyorsan, bu doğruyu insanlara anlatmalı, insanlarla paylaşmalısın.

“İnsanlar böyle bir şey istemiyor ki!. Onlar zaten ben böyle yaptığım için bana gülüyorlar, “Tapusuz” diyerek benimle alay ediyorlar.”

Süleyman'ın bu duygularını çok iyi anlayan Saffet hoca “Tamam, seni dinlemek istemeyen diğer insanlara anlatmayabilirsin. Fakat ben seni dinlemek istiyorum” dedi. Bu sözler üzerine Saffet hocaya açılmaya karar veren Süleyman, meseleye nereden başlaması gerektiğini bilemiyordu!. Çünkü Süleyman'ın bu bakış açısı, onun bu yaşına kadar sadece yaşadığı fakat anlatmayı hiç düşünmediği bir bakış açıydı. Şimdi söze nereden başlayacak ve kendisini nasıl anlatacağı ki!. Oysa akıp giden suyla, cıvıldaşan kuşlarla, yerde biten otlarla çok rahat paylaştığı bir gerçektir bu. Çünkü sular da, kuşlar da, otlar da onun gibi yaklaşıyorlardı bu geçici dünyaya. Fakat insanoğlu farklıydı!.

Akmakta olan sular, akıp gittikleri ırmak yatağının tapusunu almak istemezlerken; bu dünyadan aynı şekilde akıp gitmekte olan insanoğlu “Tapu, tapu” diye feryat ederek, akıp gitmekte oldukları yerlerin tapusunu(!) istiyorlardı!. Kuşlar yaşadığı ağaçların, otlar bittikleri toprağın tapusunu istemezlerken; insanoğlu tapusunu almadığı yere yurdum demiyor ve sadece Allah'a ait olan mülkün içinde yaşamayı içlerine sindiremiyorlardı!. İlla ki bazı yerlerin tapusunu alacak ve tapusunu aldığı yerleri kendisinin zannederek “İşte benim yerim, işte benim mülküm” diyeceklerdi!. Acaba çıkardıkları beşeri

kanunlarla, Allah'a hükmünde ortak olmak isteyen insanoğlu; bazı yerlerin tapusunu alarak, ellerindeki kağıt parçasıyla Allah'ın mülkünde de ortak olduklarını mı zannediyorlardı!. Durum bu kadar açık olduğuna göre, anlaşılmaz olan kendisi miydi, yoksa diğer insanlar mı? Tapu almak istemediği için kendisinin mi sorgulanması lazımdı, yoksa tapu almak için birbirleriyle yarışan diğer insanların mı?

İyi ama şimdi ne söyleyecek, nasıl açıklayacaktı ki bu durumunu!. Sularla, kuşlarla, otlarla paylaşabildiği bu gerçeği, bunlardan çok farklı bir yaratık olan insanla nasıl paylaşabilecekti? Bu karışık düşünceler içinde Saffet hocanın gözlerine tekrar baktı. Herşeye rağmen diğer insanlardan çok farklı olduğunu düşündüğü Saffet hocanın anlayacağını umarak, meseleye gelişigüzel bir yerinden girmek istedi.

“Saffet hoca, şu kuşları dinliyorsun değil mi?”

Başını hafifçe yukarı kaldırarak, dikkatini kuşlara ve kuş seslerine yönelten Saffet hoca “Evet, dinliyorum” dedi.

“Bu kuşların özel kafeslere veya geniş bölmelere konulmuş bir şekilde senin olmasını ister misin?”

Süleyman'ın bu soruyu neden sorduğunu anlayamayan Saffet hoca “Hiç düşünmedim. Sen ister miydin?” diyerek sözü ona bıraktı.

“Tabi ki istemezdim. Çünkü bu kuşlar bana ait oldukları zaman bunların yemlerini, sularını benim vermem, kafeslerini benim temizlemem gerekecekti, öyle değil mi?”

Süleyman'ın bu sözlerini düşünen Saffet hoca, evet anlamında hafifçe başını salladı.

“Peki benim böyle bir mecburiyetim var mı?”

“Nasıl bir mecburiyet!..”

“Yani bu güzel kuşların güzel seslerini dinleyebil-mem için, onlara sahip olmama ve o işleri yapmama gerek var mı?”

“Yok. Tabi yok!. Çünkü ben zaten bu güzel kuşlara sahip olmadan ve o işleri yapmadan, onları seyrediyor ve onların güzel sesini dinliyorum.”

Saffet hoca hiçbir tepki vermeden öylece Süleyman'a baktı. Bu anlattıklarını anlamıştı ama bu anlattıklarıyla bir yerin tapusunu almak arasında nasıl bir bağlantı kuracağını merak ediyordu!.

Süleyman bu merakı hissetmişçesine konuşmasına devam etti.

“İşte ben bu güzel kuşlara sahip olmak ile bu güzel yere sahip olmak istemeyi birbirinden farklı görmüyorum. Önemli olan burasını, buranın güzelliğini yaşamak ise, bunun için tapusunu almama ve birçok sorumluluğu yüklenmeme ne gerek var?..”

“Ne sorumluluğu?”

“Buraya sahip olduğum zaman da bakımından onarımına, vergisinden zekatına kadar birçok mükellefiyetim olacak. Oysa şimdi hiçbir mükellefiyet üstlenmeden burasını yaşıyorum.”

Bu safiyane sözlerin ne anlama geldiğini çok iyi anlayan Saffet hoca, hayret dolu bir şaşkınlık içindeydi. Yıllardır kapandığı karanlık hücreden gün ışığına çıkarılan bir mahkum gibi, duygularının ve düşüncelerinin kamaştığını hissetti. Fakat yine de anlamadığı, anlayamadığı bazı durumlar vardı!.

“Süleyman!. Burasını aldığın zaman senin olur. Başkaları buraya girip, seni rahatsız edemezler.”

“Başkalarını buradan niye engelleyeyim, buranın güzelliğini onlarla niye paylaşmayım ki!. Hem burası benim olduğu zaman başkalarına karşı işim daha zorlaşır!..”

“Nasıl?”

“Çünkü o zaman ev sahibi durumunda olup, birer misafir olan başkalarına hizmet etmem gerekecek. Şimdi ise böyle bir mükellefiyetim yok. Çünkü buranın ev sahibi, hepimizin Rabbi olan mülk Sahibi.”

“Doğru söylüyorsun. Peki burasını başkası aldığı zaman ne yapacaksın?”

“Dünya çok geniş Saffet hocam. Daha yukarılara yani başkasının, başkalannın almadığı yerlere

giderim!”

Saffet hoca düşünceli bir şekilde başını salladı. Tapusuz Süleyman'a, tapunun önemiyle ilgili ne söyleyeceğini şaşırmişti!. Hafifçe gülümseyerek “Anladım” dedikten sonra ilave etti.

“Yani hiçbir yeri almaya niyetin yok!”

“Tabi ki yok. Niye alayım ki?”

Meseleye bir diğer boyuttan yaklaşmayı deneyen Saffet hoca “Sıkışınca satarak rahatlarsın!” dedi. Süleyman düşünceli bir şekilde başını salladıktan sonra “Sıkışınca satarak rahatlamak için, rahatken almak için sıkışmam mı gerekli!.” diye sordu.

Bu soruya ne cevap vereceğini bilemeyen Saffet hoca, kendisini sağlıklı bir insana antibiyotik vermeye çalışan bir doktora benzetti. Antibiyotik, hastalar için gerekli olabilirdi. Ancak karşısındaki bu insan, halk tabiriyle turp gibiydi. Bu insana hastalık endişesi ile antibiyotik vermeye kalkışmanın ne anlamı vardı ki!. Tapusuz Süleyman hiç kuşkusuz ki dünyaya ve dünya malına sadece kendi penceresinden bakıyordu. Fakat bu pencerenin camları, dünya malını olduğu gibi gösteren normal camlar olmalıydı. Oysa diğer insanların pencerelerinde bulunan camlar, dünya malını olduğundan büyük ve cazip gösteren renkli mercekler gibiydi. Tapusuz Süleyman ile diğer insanlar arasındaki fark, herhalde bundan kaynaklanıyordu.

“Saffet hocam, şu akıp gitmekte olan suyu görüyor musun?”

Süleyman'ın bu sorusuyla düşüncelerinden uzaklaşan Saffet hoca, kısa bir süre suya baktıktan sonra “Evet” dedi.

“Şimdi ırmak yatağında akıp-gitmekte olan şu su, akıp gittiği ırmak yatağının tapusunu almak istese ona ne dersin?”

“Ne denir ki, sadece gülünür!” cevabını veren Saffet hoca, Süleyman'ın nereye varmak istediğini gayet iyi anlayarak devam etti.

“Tabi ki bizler de bu dünyadan akıp gitmekte olan şu su gibiyiz!, Bir suyun akıp gittiği ırmak yatağının tapusunu almak istemesi ne kadar gülünç ise, dünyada bir saatlik ömrü olan insanların da çok kısa bir süre yaşayacakları yerlerin tapusunu almak istemeleri de o kadar gülünçtür. Öyle değil mi Süleyman?”

Süleyman gülümseyerek “Evet, öyle” dedikten sonra ilave etti.

“Fakat bunu kimseye söylemeyin!”

“Niye?”

“Çünkü size de şey diyebilirler!”

“Ne diyebilirler?”

“Tapusuz Saffet hoca”

Süleyman'ın çekine çekine söylediği bu sözler üzerine gülümseyen Saffet hoca “Hiç önemli değil” dedikten sonra sordu.

“Sana tapusuz denilmesi, seni üzüyor mu?”

“Yoo, hoşuma bile gidiyor!. Hem ahirette mal mülk hesabı sorulurken, herkes sahip olduğu malın mülkün hesabını vermeye çalışırken, bana “Hey tapusuz, sen geç” derlerse, daha çok hoşuma gidecek!”

Saffet hoca Süleyman'ı çok iyi anlamasına rağmen bu konuşmanın devam etmesini istiyordu. Çünkü Süleyman'ı destikçe ve onu konuşturdukça ortaya çıkan şeyler, Saffet hocanın çok hoşuna giden, çok değerli şeyler oluyordu. Sanki çok verimli ve çok değerli bir maden gibiydi bu Süleyman!. Üstündeki taşı toprağı kaldırıncaya önce gümüşle ve daha sonra altınla karşılaşılıyordu insan!.

Ve Saffet hocanın hiçbir kuşkusu yoktu ki, kazmaya ve konuşmaya devam ederse elmastan çok daha değerli şeylerle karşılaşabilecekti.

“Süleyman!. Resulullah (s.a.v.) “*Ben bir ağacın gölgesinde bir saatlik mola veren bir yolcu gibiyim*” buyuruyor. Şimdi düşünüyorum da hiçbir akıllı insan, bir saatlik molada kalacağı gölgenin tapusunu alabilmek için kendisini telef etmez!

Bu yorumdan çok hoşlanan Süleyman “Tabi etmez” dedikten sonra ilave etti.

“Bana göre, insanoğlu yaşayabildiği yerlerin sahibidir. Çok kısa olan dünya hayatında, hiç gidip görmediğin ve üzerinde yaşayamadığın binlerce dönüm arazinin tapusu senin üzerine olsa ya da olmasa ne fark eder!.

Saffet hoca bu güzel sözden çok şey anlamasına rağmen “Nasıl yani?” diyerek, Süleyman'ın meseleyi daha çok açmasını istedi.

“Mesela Osmanlı padişahlarını ele alalım. Padişahlık sınırlan üç kıtaya yayılmasına rağmen bu padişahların yaşadıkları yer Topkapı sarayı ve etrafındaki arazi!. Oysa birer gezgin oldukları söylenen Evliya Çelebi gibi insanlar, milyonlarca dönüm araziye gezerek, buraların güzelliğini seyrederek, buralarda oturup, buraların havasını teneffüs ederek, gerçek anlamda bu dünyayı bir padişahattan çok daha fazla yaşayan, yaşayabilen insanlardır. Osmanlı padişahları yaşayamadıkları yerlerin sorumluluğunu yüklenirlerken, bu gezginler sorumlu olmadıkları yerleri yaşamışlardır. Öyle değil mi?”

Süleyman'a hemen cevap veremedi Saffet hoca. Çünkü bu konuşmalar ile bir başka aleme yükselmiş ve bu dünya hayatına bir başka alemden bakıyor gibiydi!.. “İnsanoğlu, yaşayabildiği yerlerin sahibidir” diyen Süleyman'ın bu bakış açısı, kaynaktan fişkırان bir su kadar temiz ve doğal gözükен bir bakış açışıydı. Bir insanın güzel bir ormanı gezip-dolaşarak yaşaması ile bu ormana sahip olması arasında ne fark olabilirdi ki!. Ormanı satın almadan da bu ormanı görmesi, bu ormanı gezmesi, bu ormanı yaşaması mümkündü!.

Fakat insanoğlundaki sahiplik dürtüsü, sahiplik hırsı vardı. Geçici bir süre de olsa “İşte bu orman, işte bu arazi benim” diyerek diğer insanlardan farklı ve onlardan üstün olduğunu göstermek istiyordu. Halbuki başkasının evinde otururken bile kendilerinin kiracı olduklarını farkedebilen bu insanlar, ne gariptir ki Allah'ın mülkünde kendilerini evsahibi veya mülk sahibi olarak görebiliyordu!. Çünkü ellerinde ve gönüllerinde resmi damgalı bir kağıt parçası vardı!.

Oysa tapusuna sahip olduğu bu mülkler, sadece ve sadece devre mülktü!. Bir sezonluk devre mülk ile kısa bir ömürlük devre mülk arasında ne fark vardı ki!. Söz konusu kağıt parçasını göstererek “Bu mülk benimdir, işte tapusu, işte tapusu.” diye ne kadar feryat ederse etsin, “Almanya'dan oğlum gelecek!.” mazeretine bile gerek duymayan mülk Sahibi “Haydi çık” diyecek ve bu emri verdiği an oradan hemen çıkmış olacaktır.

Bu düşüncelerle Süleyman'ın yüzüne ve onun anlamlı gözlerine bakan Saffet hoca, yakından tanımadığı Hasan amcaıyı yani Süleyman'ın babasını merak ederek sordu.

“Baban nasıldı Süleyman?”

Bu sorunun hangi manada sorulduğunu çok iyi anlayan Süleyman, gülümseyerek “O tapuluydu Saffet hoca!.” Dedi.

“Onu biliyorum da, dünyaya yani dünya malına karşı nasıldı?”

“Hırslıydı, çok hırslı bir insandı!.”

Saffet hoca, kendi babasının da böyle olduğunu düşündü. Uzun yıllar ticaret için oradan oraya koşuşturan ve çoğu kez evden ayrı kalan babası, bu çılgın mücadeleyi altmışiki yaşına kadar sürdürmüştü. Daha sonra ise “Artık iflas ettim” diyerek işi bırakmış ve boş vakitlerini Saffet hocanın dükkanında geçirmeye başlamıştı.

Dükkanın depo bölümüne özenle yerleştirdiği dâri koltuğun üzerine oturur ve her fırsatta oğluna ticaretle ilgili nasihatlerde bulunurdu. Bu nasihatleri dinleyen Saffet hocanın “Madem ticareti iyi

biliyordun, o halde nasıl iflas ettin?” sorusu dilinin ucuna gelse dahi bunu söylemez, babasını üzmemek istemezdi.

“Saffet hoca!. Yeşil cami imamı Refik hocayı tanır mıydın?”

“Evet.”

“O babamı yakından tanıyan insanlardan biriydi. Bir-gün babamla birlikte tarlada çalışırken, eşeğine binmiş bir şekilde bizim tarlanın yanından geçiyordu. Eşeğini durdurup bir süre bizi seyretti. Babam kendisini görmediği için, hırs dolu bir acelelikle güneşin altında çalışmaya devam ediyordu. Ben de bir taraftan çalışıyor, diğer taraftan bizi seyreden Refik hocaya bakıyordum.”

“Babana niye haber vermedin?”

Süleyman omuzlarını hafifçe kaldırarak “Bilmiyorum, herhalde babamdan çekmiyordum!” dedikten sonra devam etti.

Daha sonra Refik hocayı farkedene babam, onu karpuz yemeye davet etti. Babama ve bana bakarak bu daveti kısa bir süre düşünen Refik hoca “Geleyim de biraz dinlenin” diyerek eşeğinden indi.

Refik hocanın bu sözü benim çok hoşuma gitmişti. Çünkü babam da, ben de kan ter içindeydik.

Ağacın altında karpuz yerken, Refik hoca “Senin tarlada çalışmanı seyrederken, aklıma bir kıssa geldi. Onu sana anlatayım” diyerek, babama şu kıssayı anlattı.

Yüzünde hafif bir tebessüm beliren Süleyman, kıssayı anlatmaya başladı.,

“Bir tavuk çiftliğinde yan yana iki kümes ve her kümeste bir tavuk ile bir horoz varmış. Tavuklardan birisi normal yumurtluyor ve yumurtası kırk kuruşa, diğeri ise büyük yumurtluyor ve yumurtası kırkbeş kuruşa satılıyormuş. Büyük yumurtlayan tavuğun horozu, diğer horozla karşı böbürlenerek

“Benim tavuğun yumurtası seninkinin yumurtasından daha büyük” diyormuş!. Diğer horoz ise oldukça kalendermiş. Üzüldüğünü hissettiği tavuğuna dönerek “Hiç üzülme, beş kuruşluk fark için yırtmaya değmez” demiş.

Kıssayı dikkatle dinleyen Saffet hoca, horozun son sözünü duyduktan sonra dişlen gözü körüncesine gülmeye başladı. Ne güzel bir kıssa ve ne güzel bir cevaptı bu!. Sözlerine bir süre ara veren Süleyman devam etti.

“Refik hoca babama bu kıssayı anlattıktan sonra “Sana da aynı sözü söylemek istiyorum Hasan. Beş kuruşluk fark için bilmem nereni yırtmana gerek yok. Önemli olan helalinden ve yeterince kazanabilmen, çoluk çocuğunla huzur içinde yiyebilmandır” dedi.

“Güzel söylemiş!.”

“Güzel söyledi ama babamın anladığını sanmıyorum.”

“Neden”

“Çünkü hiç değişmedi!.”

Saffet hoca Süleyman'ın gözlerine bakarak “Ama sen anlamışsın” dedi.

“Anlamaz olur muyum!. Tabi ki anladım ve hiç unutmadım bu kıssayı. Köydeki bütün erkeklere de anlattığımı sanıyorum.”

“Rüstem ağaya da anlattın mı?”

Süleyman hafifçe gülümseyerek “Anlattım” dedi.

“Peki ne dedi?”

Kıssayı dinledikten sonra kahvedekilere bakarak bir süre güldü. Daha sonra alaycı bir sesle “Süleyman benim yumurtanın zaten büyük olduğunu biliyorsun!. Bu durumda ne yapmam lazım?” dedi!.

Süleyman'ın sustuğunu gören Saffet hoca, ciddi bir merak içinde “Sen ne cevap verdin?” diye sordu. Kahvede herkes bizi dinlediği için onun kulağına eğilerek “Ya yumurtayı küçültecen, ya oranı büyütecen” dedim.

Rüstem ağanın bu cevaptan hiç hoşlanmayacağını düşünen Saffet hoca, gülümseyen bir yüzle “Kızdı mı?” diye sordu.

“Bilmiyorum. Kızdıysa bile bunu etraftakilere belli etmek istememiştir.”

“Doğrudur” dedikten sonra yine sordu Saffet hoca.

“Babandan kalan tarlaların hepsini mi sattın?”

“Evet, sattım. Bir kısmıyla babamın biraz borcu vardı onları kapattım.”

“Geri kalanını?”

“Babamın namına tasadduk ettim.”

Saffet hoca başını hafifçe sallıyarak “Allah kabul etsin” dedi. Süleyman'ın dünyaya ve dünya malına bakışını çok iyi anlamasına rağmen, böyle bir dünya görüşünün yine de itidalli bir orta nokta olmadığını düşündü. Fakat şunu da çok iyi anlamıştı ki; dünya malı veya tapu meselesinde itidal bir nokta varsa, herkes bu itidal noktanın binlerce adım önünde giderken, tapusuz Süleyman sadece bir adım gerisinde kalmıştı!.

Saffet hocanın köydeki günleri, hiç beklemediği kadar güzel ve anlamlı geçiyordu. Gündüzleri yine ırmak boyunca uzun uzun dolaşılıyor, dünyaya yeni gelmiş yetişkin bir bebek gibi, yaşadığı dünyanın gerçekliğini yeniden anlamaya, yeniden tanımlamaya çalışıyordu. Sanki birçok yıllardan ve birçok yollardan, gözü kapalı bir şekilde geçmişti. Şimdi o yılları ve o yolları tekrar düşünüyor, hangi yollarda neden tökezlediğini çok daha iyi anlıyor biliyordu.

Süleyman'dan çok etkilenmişti Saffet hoca.

Onunla yaptığı her konuşmadan sonra onu daha iyi anladığını ve daha çok sevdiğini hissediyordu.

Gerçekten özel, çok özel bir insandı bu tapusuz Süleyman!. Tevhid İçerikli konuşmalara mülk boyutundan da yaklaşarak “Allah'tan başka İlah olmadığı gibi, O'ndan başka Malik-ül mülk yani mülk sahibi de yoktur” diyordu. Bütün insanları Allah'ın mülkünde, Allah'ın toprağında birer misafir gibi görüyor ve “Bizler O'nun toprağında geçici bir misafiriz” dedikten sonra gözlerini manalı manalı açarak “Fakat ne misafirlik!?” demeyi de ihmal etmiyordu.

“Doğru söylüyordu Süleyman!.”

Ev Sahibinden ve mülk Sahibinden habersizdi bu misafirler!. Bu habersizlik içinde birbirleriyle kıyasıya bir mücadeleye girişiyorlar ve geçici bir kiracı olduklarını unutuyorlardı. Allah'ı ve Allah'ın hükümlerini dikkate almak, sınır tanımak istemeyen insan nefsinin hiç hoşlanmadığı bir gerçeklikti. Doymak bilmeyen nefisler, hep fazlasını, daha bir fazlasını istiyor ve bu doyumsuzluk içinde aç gözleri açık bir şekilde geberip gidiyorlardı!.

Eskiden güneşi, ayı ve yıldızları büyük gören insanlar, gülünç bir sapıklık ile onlara tapıyorlar ve Allah'a onlar ile eş koşuyorlardı. Günümüzde ise Allah'tan gafil insanların büyük gördükleri yegane şey para ve parayı kazandıkları zaman kendileri idi. Dolayısıyla paranın ve insanın ilahlaştırıldığı böyle bir dönemde; Allah adına reddedilmesi gereken putların, insanın kendisinde ve cüzdanında aranması gerekiyordu. Parayı ve nefsinin ilahlaştırılan insanlar, kendilerini zelil eden bir kulluk içinde telef oluyorlardı!. Tabii ki herkesin kendi tercihiydi bu ve herkes sonuçlarına katlanmak şartıyla kendi tercihlerini yaşıyordu! .

Gündüzleri pınar boyunca dolaşan Saffet hoca, geceleri ise iki-üç saat köy kahvesinde oturarak eski tanıdıklarıyla ve köyün gençleriyle sohbet ediyordu. Süleyman da katılıyordu bu sohbetlere. Gördüğü kadarıyla, köyün gençleri çok seviyorlar ve çok ciddiye alıyorlardı tapusuz Süleyman'ı. Saffet hoca kendilerine ilginç gelen bir söz söylese, önce Süleyman'a bakıyorlar ve onun bu söze nasıl bir karşılık vereceğini merakla bekliyorlardı. Süleyman da bir arkadaş gibi konuşuyordu onlarla. Onların biraz saf ve çocuksu gelen itirazlarını bile büyük bir ciddiyetle dinliyor, onların anlayamadıkları hususları, anlayabilecekleri bir genişlikte sabırla açıklıyordu. Konuşmalar esnasında



Alağaç'ın kitabından bazı örnekler verilmesi ise bu gençlerin Alağaç'ı okuduklarını ve dikkate aldıklarını gösteriyordu. Bu kitabın köye getiren ve gençler arasında dağıtan Süleyman ise, hiç görmediği Mehmed Alağaç'ı çok seviyor gibiydi. Nitekim konuşmalar esnasında Saffet hocanın Alağaç'la tanışık olduğunu öğrenince, onun hakkında uzun uzun sorular sormuş ve onunla çok tanışmak istediğini söylemişti. Süleyman'ın çocuksu içtenliğine ve sevgi dolu gözlerine bakan Saffet hoca "Süleyman sen Alağaç'tan daha güzel, gerçekten çok daha güzel bir müslümansın" demek istemesine rağmen bundan vazgeçerek "Birkaç hafta sonra bizim kitabevine gelecekmiş. İstersen gelebilir ve onunla tanışabilirsin" demeyi tercih etti.

Onların köy kahvesindeki bu konuşmalarını uzaktan izleyen Rüstem ağa ise hiçbir akşam onların yanına gelmiyor, Saffet hocayı eskiden beri sevmesine rağmen yine de gençlerle ve özellikle tapusuz Süleyman'la birlikte oturmak istemiyordu. Bu durumu anlayan Saffet hoca, ara sıra gençlerin yanından ayrılarak Rüstem ağanın yanına gidiyordu.

Saffet hocayı büyük bir hürmetle karşılıyordu Rüstem ağa. Sanki onu yeni görmüş gibi "Ooo Saffet hoca, buyur bakalım" diyerek, kahve üstüne kahve, çay üstüne çay söylüyordu. Rüstem ağanın etrafındaki insanlar, sanki oturdukları sandalyeler boşmuş gibi hiç konuşmuyorlar ve hiçbir söze girmiyorlardı. İlim meclislerinde söz naşı! ki genel olarak ilim sahiplerinde ise, mal meclislerinde de söz hakkı herhalde mal sahiplerinde oluyordu!. Çünkü sadece Rüstem ağa konuşuyor, ötekiler ise arasına "Ne kadar doğru bir söz!." anlamında başlarını sallıyorlardı.

"Ya Saffet hoca!. Bizim tapusuzla çok konuşuyorsun. Bari bir faydası oluyor mu?"

Rüstem ağanın damdan düşer gibi sorduğu bu soru, Saffet hocanın biraz şaşırmasına neden olmuştu. Bu şaşkınlık içinde cevap verdi.

"Ona faydası oluyor mu bilmiyorum. Fakat ben kendisinden çok faydalaniyorum."

Biraz düşünen Rüstem ağa "Ondan zaten herkes faydalaniyor. Cümle alem ona ibretle bakarak, onun durumundan ders alıyor." dedi. Bu cevap karşısında gülümseyen Saffet hoca, yine de bu cevaba şaşırılmıyordu. Çünkü tapusuz Süleyman bunlardan çok farklı ve bunlardan çok ayrı bir insandı.

"Süleyman size hiç benzemiyor değil mi?"

Bu sözün bir hakaret mi, yoksa bir iltifat mı olduğunu anlayamayan Rüstem ağa "Allah'a şükür ne o bize benziyor, ne de biz ona benziyoruz" dedikten sonra ilave etti.

"Ya Saffet hoca!, İnsan insana muhtaçtır değil mi? Fakat bu bizim tapusuz, hiç kimseye muhtaç değil gibi yaşıyor. Kimseye müdanesi yok!. Onu tanımayan, bizim keratayı Hazret-i Sultan Süleyman sanır!."

Saffet hoca gülümseyerek "Bunu ben de farkettim" dedikten sonra tapusuz Süleyman'ı nasıl tanıyorsa, öylece tarif etti.

"Herkes bir yerlerin sahibi iken, tapusuz Süleyman'ı yaşadığı her yerin sahibi gibi!."

Rüstem ağa yüksek bir sesle "Deli işte!." dedikten sonra acaba duydu mu endişesiyle Süleyman'ın gençlerle birlikte oturduğu masaya doğru baktı. Ve sesini hafif kısarak konuşmasına devam etti.,

"Geçenlerde ona "Süleyman, yuvarlanan taş temel tutmaz. Ben seni başkalarının toprağında yuvarlanan bir taş gibi görüyorum" dediğimde, bana bilgiç bilgiç bakarak "Ben de seni, kendi toprağına dikilen bir mezar taşı gibi görüyorum." dedi. Söyle Saffet hoca, böyle bir deliye ne denir?" Saffet hoca omuzlarını kaldırarak "Ne denir ki!." dedi usulca. Aslında bu söz ile tapusuz Süleyman'a değil, Rüstem ağaya ne diyeceğini şaşırılmıştı!. Süleyman bu insanları anlayabilirdi ama, bu insanların Süleyman'ı anlayabilmesi çok zordu.

"Süleyman yine de iyi ve zararsız bir insan. Dünyaya değer vermeyen insandan, dünyadakilere bir zarar gelmez."

"Bak bu doğru!.. Kendi malında gözü olmayan adamın, başkalarının malında ne gözü olsun ki!. Bu

adama dünyayı ver, yaprağına dokunmadan geri verir. Hem din konusunda da çok bilgilidir haa!. Zaten gençlerle konuşmasına da bu yüzden karışmıyoruz. Gençlerimiz dinlerini ondan, dünyalarını bizden öğrensinler.”

Saffet hoca “Din ile dünyayı birbirinden ayıramayız” diyerek, ikisi arasındaki ilişkiye açıklık getirdi. Din ile dünyanın illa ki birbirini etkilediğini ve etkileyeceğini belirterek “Önemli olan, dinin dünyayı etkilemesidir. Dünyadan etkilenen bir din anlayışına değil, dinden etkilenen bir dünya anlayışına muhtacız.” dedi. Bu sözlerine değişik örnekler ile açıklık getirmesine rağmen, Rüstem ağa ve yanındakilerinin bu sözlerden ne anladığını bir türlü kavrayamadı!. Çünkü aynı masada oturdukları halde, sanki onlara çok uzaklardan sesleniyormuş gibi hissetti kendisini!.

Günler geçmiş, Saffet hocanın dönme vakti gelmişti. Hanımıyla yaptığı telefon görüşmesinde de, iyi olduklarını söyleyen hanımı ne zaman döneceğini sormuş ve onu özlediklerini belirtmişti. Özlem ifade eden bu sözlere rağmen. Saffet hoca hanımının ne durumda olduğunu ve nasıl bir karar verdiğini anlayamamıştı. Hanımı hakkında hep iyi şeyler düşünmek istemesine karşın, bu iyimserliği yeterince yaşayamıyor, yaşatamıyordu içinde!. Çünkü hanımıyla evde yaptığı o son konuşmalar, unutulması zor bir kabus gibi gözlerinin önüne geliyordu!. “Rabbim hayra döndürsün, Rabbim hayırla karşılaştırsın” duaları içinde, bu meseleyi fazlaca düşünmeden kapatmak istiyordu iç dünyasında.

Bir gün öncesinden köydekilere veda ettiğinden, saat ona doğru küçük valizini alarak köyün güneyindeki ana yola doğru yürümeye başladı. Amcasının oğlu sabah namazından sonra tarlaya giderken, saat ona doğru eve gelerek onu arabayla anayola götüreceğini söylemesine rağmen buna gerek olmadığını söylemişti. Çünkü anayol, köyden on dakikalık bir yürüyüş mesafesindeydi. Bu yoldan geçen yolcu otobüslerinin hemen hemen hepsi Saffet hocanın bulunduğu şehire uğradığından, anayolda fazlaca beklemeyeceğini umuyordu. Zaten yolculuğu da, yaklaşık üç saatlik kısa bir yolculuk olacaktı.

Anayolun bulunduğu yamaca çıkarken, zeytinlikler içinde çalışmakta olan Rüstem ağayı gördü. Elindeki tarha denilen küçük ve uzun baltayla, ağaçların diplerindeki yabancı fişkinleri kesiyordu. Fakat yaşına göre oldukça hızlı ve hırslı çalışıyordu. Patika yoldan kendisine seslenen Saffet hocayı duymasıyla çalışmasına ara verdi. Yüzündeki ter, rüzgarla uçuşan toz toprakla karışmış olacak ki, surati ince ve yapışkan bir çamurla kaplanmış gibiydi.

“Kolay gelsin Rüstem ağa!”

“Sağol, sağol Saffet hoca. Gidiyorsun herhal!”

“Evet, gidiyorum.”

“Biz de çalışıyoruz işte!”

Saffet hoca, Rüstem ağanın acınacak haline bakarak “Neden bir adam tutmuyorsun?” diye sordu.

Rüstem ağa elinin tersiyle yüzündeki çamuru silerek “Kendimin yapabileceği bir işi, başkasına yaptırmam” dedikten sonra gülümseyerek devam etti.

“Bilirsin kurda neden boynun kaim demişler de “Kendi işimi, kendim yaparım” cevabını vermiş. Hem işçiye vereceğim parayı, kendime veriyorum. Fena mı?”

Saffet hoca kaşlarını hafifçe kaldırıp “Sen bilirsin!. Haydi hoşçakal” dedikten sonra “Güle güle” diyen Rüstem ağayı eliyle selamlıyarak yoluna devam etti. Anayolun bulunduğu yamacın üstüne vardığında, dönüp tekrar köyüne baktı Saffet hoca. Yeşillikler içindeki bu şirin köyün ne kadar güzel olduğu, bu noktadan daha iyi görülebiliyordu.

Tapusuz Süleyman, bu saatlerde köyün kuzeyinde kalan şu küçük ırmağın kenarında olmalıydı. Belki de yine eline bir kitab almış ve bir ağacın gölgeli gövdesine yaslanarak kitab okumaktaydı. Suyun ve kuşların sesini dinleyerek okuduklarını düşünüyor ve her anladığı İlahi gerçekliğe şükrediyordu. Sonra ağız tadıyla yemeğini yiyor, buz gibi akmakta olan sudan içiyor ve şarıl şarıl akmakta olan suda

abdest alarak, geçici bir cennet ortamında, ebedi bir cenneti kazanabilmek için namaz kılıyordu. Dünyadaki tapusuz yerlerin tüm güzelliğini yudum yudum yaşayan tapusuz Süleyman, tapusuz yerlerin tapusuz sahibi gibiydi!.

Diğer tarafta ise tapulu mallarının ameleliğini yapan Rüstem ağa vardı. Güneşin altında kan ter içinde çalışan, yüzündeki çamurlu teri elinin tersiyle silmeye çalışan Rüstem ağa!. Birisi “Bu mülk Allah'ın ve bizler Allah'ın mülkünde birer misafiriz” diyerek ağaç gölgesinde huzurla ibadet ederken; diğeri “Buralar benim ve benim olacak!” diyerek, güneşin altında hırs ve tamah içinde çalışmaktaydı! . Birbirinden ne kadar ayrı ve birbirine ne kadar tezat iki örnekti bu!. İşin garip tarafı, insanların ezici çoğunluğu dünyaya ve dünya malına Rüstem ağa gibi bakıyorlardı!. Birer Rüstem veya Rüstem ağa olan bu ezici çoğunluk, hiç kuşkusuz ki böyle bir anlayışla dünyanın altında ezilen bir çoğunluktu. Gelen otobüse, böylesi düşünceler içinde bindi Saffet hoca. Hareket eden otobüsün penceresinden son bir kez köyüne bakarken, yine Rüstem ağayı ve tapusuz Süleyman'ı düşündü. Yüreğinden yükselen “Acaba hangisinin yerinde olmak isterim?” sorusu, Saffet hocanın gülümsemesine neden olmuştu. Çünkü Saffet hoca için cevabı kolay, cevabı çok kolay bir soruydu bu!..

Saat iki civarında şehre gelen Saffet hoca, mecbur ve ürkek adımlarla önce eve gitti. Köy günleri boyunca içinde yeşertmeye çalıştığı umud, eve yaklaştıkça her nedense kurumaya, küçülmeye başlamıştı. İç dünyası, yüzlerce endişeyle dalgalanan karanlık bir deniz gibiydi!. Kınından çıkmış birer hançer gibi karanlıkta ışıldayan “Acaba ne oldu, ne olacak?” soruları, Saffet hocayı belli belirsiz bir korkuyla ürperten sorular oluyordu. Çünkü kendisini zorlasa da iyimser cevaplar bulamıyor, iyimser cevaplar veremiyordu bu sorulara!.

Ve bu korkuları doğru çıktı Saffet hocanın!. Kendisini gülyüzle ve güzel elbiselerle karşılayan hanımı, yarım saatlik bir yemek faslından sonra usul usul konuşmaya, içindekilerin i dökmeye başlamıştı. Önce onu ne kadar sevdiğini ve özlediğini belirtmiş, Saffet hocanın da kendisini özleyip-özlemediğini sormuştu. Güzel hanımına kısa bir süre bakan Saffet hoca “Özledim, tabi ki özledim” demişti içtenlikle. Çünkü uzun yıllardır sevdiği ve severek birlikte olduğu hanımını, gerçekten özlemişti.

Bu cevabı alan ve bu cevabın ne kadar samimi olduğunu çok iyi anlayan Ayşe hanım, Saffet hocayı sevgi damarından tuttuğunu hissederek “O halde bizi artık üzmezsin, bizi üzecek bir şey yapmazsın öyle değil mi?” diye sordu.

“Ben zaten sizi üzmem istemedim!”

“Bizi isteyerek üzmediğini ben de biliyorum” diyerek söze başlayan Ayşe hanım, meseleyi gece bekçiliğine ve Meryem'in okul durumuna getirerek, yalvarır bir sesle bu kararından vazgeçmesini istedi. Gece bekçiliğinden alınacak para ile geçinemeyeceklerini, varlıktan sonra yokluğa dayanabilmenin ne kadar zor olduğunu, okul meselesinde ise Meryem'in henüz küçük sayılabileceğini, nitekim yakın çevrelerinde bulunan birçok müslümanın Meryem'den daha büyük kızlarını bile okula gönderdiklerini uzun uzun anlattı.

Hanımının bu sözlerini sabırla dinleyen Saffet hoca “Bitti mi?” diye sorduktan sonra biraz sert ve kesin bir üslupla şunları söyledi.

“Ayşe hanım!. Ben sizi düşünmeniz için evde bırakmıştım. Fakat görüyorum ki siz bu dokuz gündür kendi kararınızı düşüneneğiniz yerde, benim kararımın değişmesini beklemiştiniz. Dokuz gün değil, dokuz yıl da bekleseniz, benim bu kararım değişmez. Bunu böyle bilerek, bana kendi kararınızı söyleyiniz.”

Bu sözler üzerine yüzündeki sevimlilik ifadesi kaybolan Ayşe hanım, bir şeyler söylemek için kıpırdaşan dudaklarını zorla kapatarak ayağa kalktı ve sınırlı bir şekilde “Sen bizi hiç sevmiyorsun” dedikten sonra acele adımlarla mutfağa doğru yürüdü.

Hiç cevap vermedi Saffet hoca!

Yaklaşık beş dakika hanımının mutfaktan çıkmasını beklemesine rağmen onun gelmediğini görünce, bu gergin ve sıkıntılı ortamdan kurtulmak istercesine ayağa kalktı. Ve hüzünlü bir şekilde ayakkabılarını giyerek, nereye gideceğini bilmez adımlarla evden dışarıya çıktı. Bir süre sokaklarda dolaştı!

Hiç kimseyi görmeden ve hiç kimseye görünmek istemeden uzun uzun yürüdü. Aslında bir dosta, içini açıp derdini paylaşabileceği bir dosta ne kadar da ihtiyacı vardı.

Fakat bu anlamda bir dostu olmadığını biliyordu. Kendisi birçok müslümana yakın dost olduğu halde, birçok müslüman kendisine böylesi bir yakınlıkta dost olamamıştı. Çünkü o birçok müslümanı anlamasına rağmen, birçok müslüman kendisini anlamamış ya da anlayamamıştı. Dolayısıyla başkalarının derdini paylaşan ancak kendi derdini başkalarıyla paylaşamayan bir yalnızlığı, bir garipliği yaşıyordu bu şehirde!

“Saffet hocam gelsenize.”

Şaşırmasına neden olan bu ses, yanında duraksayan bir arabadan gelmişti. Hafif eğilerek arabanın içine bakan Saffet hoca, kendisine seslenen bu adamın Ömer'in babası olduğunu gördü. Kısa bir süre konuştular. Ömer'in babası mutluluk dolu bir yüzle oğullarının artık yanlarına geldiğini ve bir haftadır kendi işinde çalışmakta olduğunu söyleyerek “Onun yanına gidiyorum, buyrun siz de gelin” dedi. Arabaya binmemek için ne söylemesi gerektiğini düşünen fakat hiçbir şey söyleyemeyen Saffet hoca, şaşkınca bir suskunluk içinde arabaya bindi.

Yol boyunca Ömer'deki değişikliği anlatan babası, araba kırmızı ışıktaki durduğu bir an Saffet hocaya dönerek ve elini onun elinin üstüne koyarak “Size teşekkür ederim, herşey için teşekkür ederim” dedi. Önce bunun nedenini anlayamayan fakat daha sonra Ömer'in kendisiyle ilgili olarak babasına bazı şeyler söylediğini hisseden Saffet hoca “Her hayır Allah'tandır, Allah'a şükretmemiz gerekir” diyerek meseleyi kapattı. Ancak yine de Ömer'in babasına neyi ne kadar anlattığını merak etti. Ömer şayet babasına yangının iç yüzünü anlatmışsa, onunla konuşmamaya ve tüm ilişkilerini kesmeye kararlıydı. “Dükkanınız için üzüldüm. Ne diyelim, hepsi Allah'tan!. Yapabileceğimiz bir şey varsa, ne olur söyleyin.”

Bu sözler Saffet hocanın biraz rahatlamasına neden olmuştu. Demek ki Ömer, söylenmemesi gereken şeyleri hiç söylememişti babasına. Başını hafifçe sallıyarak “Teşekkür ederim” dedikten sonra ilave etti.

“Dediğiniz gibi her şey Allah'tan ve Allah'tan gelen her şeyde hayır vardır.”

Kısa sürede Ömer'in çalıştığı yazıhaneye geldiler. Pahalı mobilyalarla döşenmiş olan bu büro oldukça geniştir. Saffet hocayı karşısında gören Ömer önce şaşırmış fakat kısa sürede kendisini toparlayarak büyük bir hürmetle içeriye buyur etmişti. Saffet hocayla babası misafir koltuklarına oturduktan sonra, duvar kenarındaki küçük tabureyi alarak yanlarına oturdu.

Oğlunu masanın arkasındaki geniş koltukta görmek isteyen babası “Oğlum sen yerine otursaydın” demesine rağmen, Ömer “Böyle daha iyi baba” diyerek yerinden kalkmadı. Çünkü dükkanını yakarak mahzun ve muhtaç bir duruma getirdiği Saffet hocayı görmemezlikten gelerek o koltuğa oturmak ve o koltuğun arkasına yaslanarak Saffet hocaya bakmak, Ömer'in düşünmek bile istemediği çok çirkin bir durumdu.

Bir süre hep birlikte oturarak sohbet ettiler. İşle ilgili konuşmalarda Ömer'e ne kadar çok güvendiğini söyleyen babası, oğluyla birlikte bu işleri hızla büyütebileceklerinden bahsetti. Ömer ise kendisiyle ve işle ilgili umud dolu sözler söyleyen babasından ziyade Saffet hocaya bakıyor, onun bakışlarında kendisi hakkında ne düşündüğünü görmek istiyordu. Fakat Saffet hocanın gözlerinde, gizlenmek isteyen derin bir hüzün ve sıkıntıdan başka bir şey göremiyordu.

On onbeş dakika sonra üst kattaki diğer büroya çıkmak isteyen babası yanlarından ayrılınca, Ömer hiç beklemeden sordu.

“Hocam bir sıkıntınız var gibi!”

Saffet hoca bu soru üzerine bir süre Ömer'in gözlerine baktı. Yangından bu yana yaşadıklarını düşününce, dilinin ucuna gelen “Ulan Ömer!. Dükkanı yakmakla beni hem malımdan, hem de kanından ettin!” cümlesine gizli bir tebessüm ile gülümsedi. Daha sonra kendisini toparlayarak “İyiyim Ömer!. Merak edilecek bir şey yok” dedi!.

“İş durumu ne oldu?”

“Ramazanın inşaatında gece bekçiliğine başlayacağım!”

Bu cevap üzerine yüzü kızaran, on-onbeş saniye ne diyeceğini bilemeden dudaklarını açıp-kapayan Ömer, gözleri dolu bir şekilde “Saffet hocam, şayet kabul ederseniz” deyince, elini kaldıran Saffet hoca “Ömer, hiçbir şey söylemene gerek yok” diyerek onu susturdu ve ilave etti.

“Çünkü hiçbir problem yok. Bu benim istediğim bir iş ve kendi istediğim bu işte çalışacağım.”

Aklından yüzlerce teklif, yüzlerce öneri geçen Ömer, ne diyeceğini bilmez bir şekilde susmak zorunda hissetti kendisini. Çünkü ciddi ve kesin bir üslupla kendisine hiçbir açık kapı bırakmayan Saffet hoca, bu meselenin daha fazla konuşulmasını hiç istemiyordu.

“Söyle Ömer, sen nasılsın?”

Zihnindeki karmakarışık düşüncelerden sıyrılan Ömer, hafifçe gülümseyerek “Elhamdülillah iyiyim” cevabını verdi. Son bir haftadır kendisini gerçekten iyi, çok iyi hissediyordu Ömer, Tabi ki bunun önemli bir nedeni vardı. Ömer şimdiye kadar hiç kimseye paylaşmadığı bu gizli nedeni, kısa bir süre düşündükten sonra Saffet hocayla paylaşmaya, karar verdi.

“Hocam, benim yurtdışında bir cepheye gittiğimi ve orada dört ay kaldığımı biliyor musunuz?”

“Biliyorum Ömer. Fakat orada ne yaptığını ve neden döndüğünü bilmiyorum!”

“Ben de size aramızda kalması kaydıyla bunu anlatmak istiyorum.”

Bu durumun gizli bir nedeni olabileceğini hisseden Saffet hoca “Ömer, istersen bana da anlatmayabilirsin” dedi. Çünkü gizlenmesi gereken şeylerin, kendisine dahi anlatılmasından hoşlanmıyordu.

“Yok. size anlatmak istiyorum” diyen Ömer devam etti.

“Oraya gittiğimizde ilk üç ay cephe gerisinde silahlı eğitim aldık. Daha sonra ise cepheye gittik. Zaten ne olduysa, o cephe oldu!. Yakın taarruz için düşman cephesine yaklaştığımız bir gece, ben karşı tarafa diğer arkadaşlardan daha fazla yaklaşmışım. Sabaha karşı teyemmümle abdest alıp, namazlarımızı kıldıktan sonra harekete geçtik. Hava yeni yeni ağarmaya başlamıştı. Elimdeki silahla hızla ilerleyip, önümdeki büyük ve geniş kayanın arkasına dolanınca, genç bir düşman askeriyle karşılaştım. Nöbetçi miydi, yoksa bir başka nedenle mi oradaydı bilmiyorum. Biraz' dikkat edince, onaltı-onyedi yaşlarında genç bir delikanlı olduğunu farkettim. Beni bir anda karşısında görünce, korkudan donakalmış gibiydi. Çok kısa bir süre birbirimizin gözlerine baktık. Saffet hocam, ben şimdiye kadar hiç kimsenin gözünde Öyle bir korku görmedim. Çocuksu bir yüz ve korku dolu gözlerle öylece bana bakıyordu. Sanki bir oyun oynuyorduk da, haykıran bakışlarıyla “Abi bu oyun bitsin, artık oynamayalım!. Der gibiydi!.”

“Sen ne yaptın?”

Ben de kısa bir süre ne yapacağımı şaşırılmışım. Fakat karşımdaki gencin bir ara elindeki silaha bakıp, o silahı doğrultmaya çalıştığını farkedince, ani bir refleksle silahımı doğrultarak iki el ateş ettim. Sabahın sessizliğini yırtan, ilk silah sesleriydi bu!. Daha sonra arka arkaya patlayan silah sesleri, korkunç bir homurtu içinde birbirine karışmaya başladı.

Bakışları hüznlenen Ömer, kısa bir süre sustuktan sonra devam etti.

“Onun yanından ayrılmadım Saffet hoca. Uzun süre can çekişirken, acı dolu gözleriyle öylece bana bakıyordu. Bu bakışlarda bir kızgınlık, bir öfke, bir nefret olsaydı, hiç kuşkusuz ki kendimi daha iyi hissedecektim. Fakat böyle bir şey yoktu gözlerinde. Sadece bir acı, bir şaşkınlık ve neyle karşılaşacağını merak eden bir hayret vardı gözlerinde!. Ve ben bu gözleri, bu bakışları hiç unutamadım. Uyumak için gözümü her kapattığımda, kapanan gözlerimin karşısında bu gözler açılıveriyordu!. Birkaç hafta gözümü kapatmamak, uyumamak için mücadele ettim kendi kendimle. Uyuyabildiğim geceler ise tüm rüyalarımı bu genç delikanlı dolduruyordu.”

“Bu olaydan sonra cepheden döndün herhalde!”

“Döndüm ama yine değişen bir (şey olmadı. Yaklaşık iki yıldır rüyamda onu görmediğim bir gece olmuyordu. Karşıma geçerek hiçbir şey söylemeden öylece bana bakıyor ve ona her yaklaşmak istediğimde hiç adım atmadan benden uzaklaşıyordu!. Daha sonra rüyamda konuşmaya başladım bu gençle. Allah ve İslam ile ilgili bildiğim her gerçeği kendisine söylediğimde, tebessüm ederek başını sallıyordu. Onun söylediğim her gerçeği kabullenmesi, uyandıktan sonra beni daha çok üzüyordu. Söylediklerime karşı çıksa, söylediklerimi kabul etmese sanki daha rahat hissedecektim kendimi!.”

“Neden?” diye sormadı Saffet hoca. Ömer'in ruh halini çok İyi anlamıştı. Rüyasındaki genç İlahi gerçekleri kabul etmese, belki de bir kafiri, bir müşriği öldürmenin rahatlığını hissetmeye çalışacaktı iç dünyasında!. Merhamet dolu gözlerle Ömer'e bakarak “Yaşanması zor bir imtihan” dedi kendi kendine. Sonra onu biraz rahatlatmak istercesine “Ömer, bunda senin bir suçun yok!” dedikten sonra ilave etti.

“Düşman saflarında yer alan gencecik bir müslümanı dahi öldürsen, İslam'a göre mazur sayılabilirsin. Hangi sebeble savaşa katıldığını bilmediğin o gencin durumuna üzüldüğünü biliyorum. Ancak senin durumunda kim olsa, aynı şeyi yapardı.”

Ömer dudaklarını kapatıp, kaşlarını kaldırdıktan sonra başını hafifçe iki yana sallıyarak “Bilmiyorum” dedi.

“Peki sonra ne oldu Ömer?”

Bu soru ile Ömer'in yüz şekli bir anda değişiverdi. Yüzündeki hüznün gitmiş, yüzü aniden aydınlanıvermişti sanki!.

“Anne babamla barışıp, evde kaldığım ilk gece, yine aynı rüyayı gördüm, Bu genç karşımda durup Öylece bana bakarken tebessüm etmeye başladı. Fakat bana tebessüm eden yüzü, yavaş yavaş babamın yüzüne dönüşüyordu!. Hayret içinde o yüzün, babamın yüzüne dönüşmesini seyrettim. Nedenini bilmediğim bir sevinç içindeydim. Ona yaklaşmak, onu kucaklamak istememe rağmen, yine uzaklaşılacak korkusuyla ona hiç yaklaşmıyordum. Sonra hiç beklemediğim bir şey oldu ve bana kendisi yaklaşmaya başladı. Benim yanıma gelip, bana sarılınca, ben de sarılı verdim ona. Sonra ağlamaya, hıçkırığa hıçkırığa ağlamaya başladım. Hıçkırıklar içinde ağlarken, o güne kadar benimle hiç konuşmayan bu delikanlı, beni daha çok sıkarak “Her şey Allah için, her şey Allah için.” demeye başladı. Ve bu sözlerle uyandım Saffet hoca. O günden sonra da, onu hiç görmedim rüyamda!.”

Saffet hoca'nın gözleri yaşarmıştı. Rahmetle yaşaran gözleriyle Ömer'e bakarak “Doğru söylemiş, O'nun nzasına uygun olan herşey Allah için” dedi. Ve kısa bir süre daha oturduktan sonra müsaade isteyerek kalktı. Ömer ise onu bırakmak istemiyordu. Israrlarının fayda vermeyeceğini anlayınca, binanın çıkış kapısına kadar refakat etti Saffet hocaya. Kapıya geldiklerinde “Hocam, gördüğünüz gibi çalışmaya başladım. Bana söylemek istediğiniz bir şey var mı?” diye sordu.

Ömer'in yüzüne kısa bir süre bakan Saffet hoca “Baban, işi genişletmekten söz etti. Sakin ve itidalli olmanı isterim” dedikten sonra ondan ayrıldı. Sonra aklına yeni bir şey gelmiş gibi duraksadıktan sonra dönüp Ömer'e baktı. Ömer de acaba ne söyleyecek merakıyla yaklaşmıştı kendisine. Saffet hoca kendisine yaklaşan Ömer'in kulağına eğilerek kısık bir sesle şunları fısıldadı.

“Dikkat et Ömer, benzin bidonu artık bende!. İnşallah o bidonu kullanmak zorunda kalmam!” Hava karardıktan sonra eve gelen Saffet hoca, hanımının evde olmadığını gördü. Böyle bir şeyi beklemesine rağmen yine de şaşırıldığını hissetti. Bu şaşkınlık içinde ağır adımlarla evi dolaştı. Filmlerde olduğu gibi bir not, bir mektup yoktu görünürlerde!. Hanımı gitmeden önce üç tencere dolusu yemek pişirmiş ve geniş bir tabağa da salata yapmıştı. Fakat hiçbir şey yiyebilecek durumda olmadığı için yemeklerin hepsini buzdolabına koyduktan sonra salona geçti.

Ev boştu, boşalıvermişti sanki!.

Oturduğu yerden etrafındaki bu derin boşluğa bakan Saffet hoca, ağaçsız bir ormanda gibi hissediyordu kendisini!. Uzun süre pek bir şey düşünmeden ve düşünmek istemeden boş gözlerle etrafına bakındı. Öğrencilik ve öğretmenlik yıllarında uzun süre yalnız kalmasına ve yalnızlığa alışık olmasına rağmen, hayatında sanki ilk kez yalnız kalmış gibiydi!.

Önceki yalnızlıklarına hiç benzemiyordu bu!. Yalnız kalmaktan ziyade yarım kaldığını hissediyor, yarım kaldığını düşünüyordu. Hayatına renk, hayatına anlam veren diğer yarısı gitmiş, diğer yansı yitmiş gibiydi. Yüreğinin sevdıyla dağlanmış derin boşluğunda karısını çok, her şeye rağmen gerçekten çok sevdiğini bir kez daha anladı.

İşin garip tarafı, kendisini terkeden Ayşe hanıma karşı bir öfke, bir kırgınlık yoktu içinde!. Uzun yıllardır sevdiği, alıştığı, hayatı birlikte yaşadığı hanımına karşı sadece derin bir hüznün ve acıma duygusu hissediyordu yüreğinde!. Çünkü cahili toplumdan ve toplumun cahili yaklaşımlarından etkilenen hanımı, Saffet hocayı anlamamış, anlayamamıştı.

Belki de suç bende diye düşündü kendi kendine. Belki de kendisini yeterince anlatmamış, anlatamamıştı hanımına. Fakat her şeye rağmen gitmemeli, evini terketmemeliydi hanımı.

Sevgili kızcağızı Meryem'i düşününce, kalbinin en orta yerinde alevlenen bir ateşin, ansızın bütün vücuduna yayılıverdiğini hissetti. “Vah kızım, vah kızcağızım!” diye bir inilti yükseldi yüreğinden!. İki taraf bir yana çekilerek ayrılabilir, her şeye rağmen ayrılabilirlerdi ama bu ayrılık boşluğunda yaşamaya mahkum olan, anne babalarına ilişkin duygulan, düşünceleri, hayalleri acımasızca ikiye ayrılan çocuklar ne yapacak, nasıl dayanacaklardı bu duruma!. “Ah Meryem, Meryemcik” dedi yine kendi kendine.

Bu arada telefon çaldı!.

Kayınpederi arıyordu. Saffet hocanın halini hatını sorduktan sonra Ayşe ile Meryem'in kendi yanlarında olduğunu, merak edilecek bir durum olmadığını söylemişti. Kısaca “Tamam” diyen Saffet hoca, sıkıntılı bir şekilde telefonu kapattı.

Kayınpederinin bu sözleri çok anlamsızdı. Hiçbir şey olmamış gibi “Merak edilecek bir durum yok” demek de neyin nesiydi!. Müslüman olduğunu iddia eden kızı, İslam'a göre geçerli bir neden olmadan kocasının evinden ayrılmıştı!. Böyle bir durumda yıllar önce hacı olan kayınpederinin damadıyla konuşması, kızına nasihat etmesi ve onu acilen kocasının yanına göndermesi gerekmez miydi!.

Acı bir tebessümle “Adam senede” dedi kendi kendine.

Çünkü ondan bu davranışı beklemek, suyun yokuş yukarı akmasını beklemek gibiydi!. Ayrıca hanımından da çok çekinirdi kayınpederi!. Hanımının arasına izin verdiği bazı ortamlarda “Ben şöyle adamım, ben böyle adamım” diye kükreyerek kendisini tatmin etmeye çalışmasına rağmen, göz ucuyla yine de hanımına bakar ve kendisine verilen desturun hangi noktaya kadar olduğunu anlamak isterdi!. Hanımından gerçekten korkan hacının yüreği, birçok bacının yüreğinden daha küçüktü!.

Abdest alıp, namazını kılan Saffet hoca, Kuran okumanın kendisini rahatlatacağını düşünerek odasına gitti. Kütüphanesinden Kur'an-ı Kerim'i aiacağı sırada, küçük bir fındık faresinin rafların altından fırlayarak babasının koltuğuna tırmandığını ve koltuğun yanık yerinden içeriye giriverdiğini gördü. Küçüklüğünden beri farelerden tiksinen Saffet hocanın, içi bir anda buz gibi olmuştu. Üç yıl önce de

bu odada bir fındık faresi yakalamış ve onu öldüremeyeceğini anlayınca pencereden dışarıya atıvermişti.

Şimdi ise tutmak bile istemiyordu bu hayvanı. Ancak fare koltuğun içindeyken, bu odada uyuyamayacağını da biliyordu. Ne yapayım düşüncesi içinde koltuğu sokak kapısının yanına götürmeye ve orada fareyi çıkarıp, sokağa doğru kovalamaya karar verdi.

Koltuğu sürükleyerek kapının yanına getirdikten sonra, mutfaktan büyük ızgara çatalını alarak yanık yeri eşelemeye başladı. Bir avuç kadar pamuk çıkarmasına rağmen fare görünürlerde yoktu. Acaba koltuğun içinde yuva mı yaptı ve yavruları mı var düşüncesiyle, koltuğun altını tamamen açmak istedi. Koltuğu yan yatırarak zımbalan birer birer söktükten sonra koltuğun altındaki kalın astarı asılarak çıkardı. İşte o anda küçük fare dışarı fırlamış ve yolu biliyormuş gibi sokak kapısından dışarıya doğru kaçıvermişti.

Kaçan fındık faresine gülümseyerek “Aferin, doğru istikamete gittin” diyen Saffet hoca, acaba başka var mı endişesiyle koltuğun altına eğildi. Birbirine yapışan pamuklan elindeki çatala yere indirince, koltuğun tam orta yerinde büyükçe bir teneke kutunun olduğunu farkettiler.

Neydi, neyin nesiydi bu teneke kutu!..

Salonun orta yerinde hareketsiz bir şekilde oturmakta olan Saffet hoca, yaklaşık on dakikadır teneke kutunun içinden çıkan altınlara ve tapulara bakıyordu!

Teneke kutunun içinden çıkan yüzlerce altın ve dört ayrı tapu, iki yıl önce ölen babasına aitti. Çünkü dört ayrı arsaya ait bu tapuların hepsinde babasının ismi vardı. Şehrin değerli semtlerinde bulunan bu geniş arsaları, babası ne zaman almıştı ki!. Bu merakla tapulardaki tarihlere bakınca, tapulardan birinin anasının hastanede yattığı yıllarda alındığını farkettiler.

Anacığı uzun süre hastanede yatarken, işleri pek iyi olmamasına rağmen bütün hastane ve ilaç masraflarını, ailenin tek evladı olan Saffet hoca karşılamıştı. Kendisi hastane masrafları için eşten dosttan borç alırken; “Oğlum, pek param yok!” diyen babası, olmayan parasıyla bu yerleri almıştı anlaşılmalı!. Sıkılmış dişlerini açarak “Hasbunallahuvenimelvekil” derken, ölmüş olan babasına kızması mı, yoksa acıması mı gerektiğini bilemedi!. Yine de acıdığını hissediyordu!. Çünkü altmışiki yaşına kadar oradan oraya koşuşturan ve ömrü yollarda geçen babası, gerçekten acınacak bir hayat yaşamıştı!. Bir insan böyle bir hayatı kendi dışındaki bir kişinin emirleri doğrultusunda yaşasa, kendisini böylesine acımasız bir şekilde kullanan o kişi hakkında “Gerçekten çok zalim, çok merhametsiz bir insan” diyerek, o kişinin çok acımasız bir firavun olduğunu iddia ederdi. Ancak hırs ve tamah sahibi bu firavun, insanın dışında değil de içinde olduğu zaman, kendi kendilerini birer köle durumuna getiren insanlar, içlerinde yaşattıkları bu firavunu pek farkedemiyorlar, içlerindeki bu firavuna pek kızaımyorlardı!. Çünkü kendilerini acıması birer köle durumuna getiren bu firavun, kendilerinden başkası değildi. “Ahh baba, ahh babacığım!” dedi içinden.

Üç yıl önce “Artık iflas ettim” diyerek işi bıraktıktan sonra kendi yanında kalmaya başlayan babasına, o yıllarda da acıyarak bakardı Saffet hoca. Biricik torunu Meryem'e dahi çok ucuz hediyeler aldığını görünce, babasının cimri değil sadece yoksul olduğunu düşünürdü. Hatta yanında kaldığı bir yıl boyunca “Baba, sana bağkur maaşı yetmez” diyerek ona para verir ve babası da hiç itiraz etmeden bu paralan alırdı. Halbuki kendisinden o paralan alırken, bu altınların ve bu tapuların üzerinde oturuyormuş anlaşılmalı!.

Fakat bir yıl, sadece bir yıl oturabilmişti bunların üzerinde. Bir yıl sonra ise çok sevdiği bu koltuğun üzerinde kalp krizi geçirerek ölmüştü. Kalp krizi geçirirken bile yanına gelen oğluna koltuktaki altınlardan bahsetmemesi, o durumda bile Öleceğine hiç ihtimal vermediğini gösteriyordu. Ancak ölmüştü, oluvermişti işte!.

“İflas ettim” diyen babası, gerçekten iflas ederek oluvermişti!.



Benzen insanları dūşündü Saffet hoca!. Salih amellerin ebedi bir mükafatı olan cenneti, uzun vadede gerçekleşebilecek bir karşılık olarak gören nice insan; karşılığını peşin gördükleri dünya için canla başla çalışmalarına rağmen, elde ettikleri peşin karşılığı yiyemeden ölüyorlar, yiyemeden gidiyorlardı!. Peki böyle bir durumda, dünya için karşılıksız çalışmış olmuyorlar mıydı? Bir insan yirmi yıllık çalışmasının karşılığında beşyüz altın alsa, fakat bu altınların bir tekini bile yiyemeden ve Allah rızası için harcayamadan Ölse, yirmi yıllık çalışmasının karşılığında elinde kalacak olan koskoca bir hiçten başka nedir ki?

Bu düşüncelerle önündeki altınlara ve tapulara baktı!.

“Bunlar bir insanın hayatı, bunlar bir insanın ömrü” dedi kendi kendine. Babası bunlar karşılığında koskoca bir hayat, koskoca bir ömür vermişti!. Peki bir insan ömrü bu kadar ucuz muydu, bu kadar ucuz mu olmalıydı? Koskoca bir hayat, bunlar karşılığında satılır mıydı? Ayrıca bunları da yiyemeden, bunları da harcıyamadan gidiyordu insanoğlu!. “Zaman elmastan değerlidir. Çünkü zaman ile elmas kazanılabilir, fakat elmas ile zaman kazanılamaz” sözü, ne kadar da doğru bir sözdü. Kaldı ki söz konusu zaman, Allah rızası istikametinde yaşanılarak ebedi bir cennete dönüşebilecek bir zaman ise, bu kainatta böylesi bir zamandan daha değerli başka ne olabilirdi ki!. Nitekim Kişiyeye özel isimli bir kitapta “Cennette dahi Allah'ı hoşnut edebileceğimiz böylesi vakitler yoktur” denilirken, aynı gerçeğe işaret ediliyordu.

Saffet hoca nedenini anlayamadığı bir hüzün ve sıkıntı ile altınlarla tapuları teneke kutuya oldurmaya başladı. Bunları yiyemeyen, bunları harcayamayan ve sanki bunlar yokmuş gibi yaşayan babası, ömrünü bu yokluğa vermişti!. Cimri olduklarını kabul etmeyerek sadece tutumlu olduklarını söyleyen bu gibi insanlar; altınları üst üste yığarken genellikle hiçbir şey yemediklerini, hiçbir şey harcamadıklarını düşünürlerdi!. Oysa altınları biriktirirken, altından çok daha değerli olan bir şeydi harcadıkları!.

Herşeyi biriktiren bu cimriler, çılgınca bir müsriflikle her şeyden çok daha değerli olan hayatlarını, ömürlerini harcıyorlardı..

Saffet hoca birkaç gün ne yapacağını düşündü!.

Karısının ve kızının yokluğunu her geçen saat, her geçen gün daha bir şiddetli hissetmesine rağmen ne yapacağını bilemiyordu. Dükkanı yandığı zaman malını, sadece malını kaybetmişti. Ancak ailesini kaybetmesi, mal kaybının çok ötesinde bir şeydi. Yüreğindeki bu boşluk, dayanılması ve bir başka şeyle doldurulması mümkün olmayan bir boşluktu.

Hanımıyla yaptığı tüm tartışmalarda, haksız olmayı ne kadar da çok isterdi!. Böyle bir durumda hemen hanımının, hemen sevdiği kadının yanına giderek “Hayatım lütfen beni affet!. Ben gerçekten büyük bir hata yaptım. Şimdi ise bu hatamı ve sana söylediğim tüm yanlış sözleri ayaklarımın altına alarak, sana yüreğimle bakıyor ve bu yürekteki dağ gibi sevdamin yanına gelmeni istiyorum” diyebilirdi. Erkekliğini ve erkeklik gururunu hiç önemsemeden bütün bunları söyleyebilir, bu samimi sözlerle hanımını evine, hanımını bomboş kalan dünyasına davet edebilirdi.

Ancak yaşanan durum böyle değildi!.

İslam'ın ve yaşanan hayatın kendine özgü gerçekleri vardı. Bu gerçeklerden ödün, bu doğrulardan taviz verilerek yaşanacak olan mutluluklar, hiç kuşkusuz ki ebedi hayata uzanmayan kısa ve yalan mutluluklar olacaktı.

Oysa müslümanlar ezeli olmasalar da, ebedi olduklarını bilen ve bu anlayışla her güzel şeyin ebedi boyutlarına talip olan, talip olması gereken insanlardı. Dünyevi bedenleri fani olsa da, ruh ve ruha ait tüm yüce duygularıyla bu ebediyete yönelen, fani dünyada dahi ebediyetle ilgili amellerde bulunan bir fitrata sahiplerdi. O halde hangi müslüman bu koskoca ebedi hayatı ve bu ebedi hayata ait doğrulan gözardı ederek, dünyevi bir mutluluğa talip olabilirdi ki!. Ne Saffet hocanın ve ne de

ebediyetin farkına varan herhangi bir müslümanın yapabileceği bir şey değildi bu!

Saffet hoca bu arada altınları ve tapuları da düşünmüştü.

Dükkanı ve olanca malı yanmasına rağmen eskisinden daha zengin, çok daha zengin bir duruma geldiğini biliyordu. Ancak her nedense bu zenginlik duygusunu hiç hissetmiyor ya da hissetmek istemiyordu Saffet hoca. Çünkü malca fakir oduğu bir durakta kaybettiği değerleri, zenginliğin ön plana çıktığı bir durakta bulmayacağını, bulamayacağını biliyordu.

Ayşe hanımın bu altınlardan ve tapulardan haberi olsa, büyük bir ihtimalle eve gelebilir ve kendisine karşı yaklaşımları değişebilirdi. Ancak Saffet hoca altınlarla geri gelebilecek bir hanımı istemiyordu. Hanımı gelecekse altınlara ve tapulara değil, sadece kocasına gelmeli, onu seven kocasına dönmeliydi.

Ve karar verdi Saffet hoca.

Altınları ve tapuları hiç bulmadığını, hiç görmediğini kabullenerek gece bekçiliğine başlamaya karar verdi. Nitetim kesinleşen bu düşüncesiyle Ramazan'la konuşmuş ve pazartesi günü işe başlayabileceğini söylemişti.

Gece bekçiliği, Saffet hocanın hoşlandığı bir iş olmuştu. Akşamüstü nesai bitiminde inşaata gidiyor ve ertesi gün mesai basama vaktine kadar orada oluyordu. İnşaatin üç ayrı nahallinde köpek olduğu için, Ramazan Saffet hocaya tüm geceyi uykusuz geçirmesine gerek olmadığını söylemişti. Bu nedenle gece oniki civarında yatıyor, bir köpek sesi duyduğu zaman kalkarak etrafı geziyordu.

Köpekleri çok sevmiş, köpeklerle çok iyi anlaşmıştı Saffet hoca. Onlarla konuşuyor, köpeklerin başını okşarken kendisinin de onlar gibi bir emanetçi, bir bekçi olduğunu söylüyordu. Böyle bir benzetmeden de hiç gocunmuyordu. Çünkü köpeklerin emanete sahip çıkma ve sadakat konusunda bir çok insanı geride bıraktığını çok iyi biliyordu.

Ömer de Saffet hocayı hiç yalnız bırakmıyordu. Birkaç gece tek başına inşaata geldikten sonra Saffet hocanın İznini alarak gençlerle birlikte gelmeye başlamıştı. Haftanın üç-dört günü güzel dersler, güzel sohbetler oluyordu inşaatta. Ömer'de eski günlere dönmenin, eski günleri yeniden yaşamının heyecanı görülüyordu. Bu heyecanla bütün hizmetleri kendisi görüyor, çay servisini bile gençlere bırakmadan kendisi yapıyordu.

Gençlerle her konuda çok rahat konuşan Saffet hoca, söz bir vesile ile evliliğe geldiği zaman duruyor, gençlere ne söyleyeceğini, ne söylemesi gerektiğini pek bilemiyordu!. Bilmediği şey tabi ki İslam'a göre evlilik ve evlilik hukuku değildi.

Çünkü İslam'ın tüm müslümanları nasıl bir evliliğe, nasıl bir aile ortamına, nasıl bir rahmet atmosferine davet ettiğini çok iyi biliyordu. Fakat günümüzdeki kadın-erkek kimlikleriyle böyle bir evlilik nasıl gerçekleşir, nasıl gerçekleşebilirdi!.

Günümüzdeki aile ortamlarında geçmişte olduğu gibi erkeğin liderliği, erkeğin çobanlığı söz konusu olsa, bu çok önemli mesele sadece erkek kimliğinin İslam'a göre şekillendirilmesiyle halledilebilirdi. Çünkü bu bilince, bu kimliğe ulaşan erkek, sevgi ve saygı çerçevesinde hanımının kimliğini de oluşturabilirdi.

Zaten İslam'ın, müslüman erkeklerin ehl-i kitap'tan bir kadınla evlenmesine izin vermesindeki hikmet de bu değil miydi? İslam böyle bir evliliğe izin verirken elbetteki erkeğin akibetinden, erkeğin ehl-i kitab olmasından endişe etmiyordu. Çünkü o ailede çoban erkekti. Çünkü o ailedeki erkek çoban, erkekliğin ve çobanlığın ne anlama geldiğini çok iyi biliyordu.

Günümüzde ise durumlar çok farklıydı!.

Günümüzde koyunlar çobanları değil, çobanlar koyunları takip eder olmuştu!. Koyunlar nefis ve nevalarına göre yayılabildikleri kadar yayılıyor, kendilerine erkek denilen çobanlar da, sırtlarındaki aile yükümlülüğü ile kan ter içinde onlara yetişmeye çalışıyorlardı!. Çünkü son yirmi yılda böyle bir

bacı, böyle bir kadın kimliği oluşturulmuştu. İslami basın da dahil olmak üzere tüm medyada kadınlara “Koyun gibi olmayın, kocanızın gölgesinde silik bir şahsiyetiniz olmasın” denilerek, kadınlar çağdaş ve modern bir kimliğe davet edilmişlerdi!.

Bu davete erkek kesiminden önemli bir itiraz gelmedi!.

Çünkü kendi kadınlarını böyle bir davete icabet etmekten uzak gören doğu erkekleri için endişelenecek bir durum yoktu. Çağdaşlığa ve modernizme karşı gelmekten sakınan batı erkekleri de susmuştu, susmayı tercih etmişti bu davet karşısında. Belki de bu davetin kendilerini, kendileri gibi gerçek erkekleri(!) etkilemeyeceğini düşünüyordardı!.

Nitekim Saffet hoca da günümüz kadın dünyasıyla ilgili olarak bütün bunla daha öncelerden de bilmesine rağmen, kendisinin ve kendi hanımının bunlardan etkilenmeyeceğini düşünmüyor muydu!. Netice olarak bu kadın kimliği dalga dalga yurdun her tarafına yayılmaya başlamıştı. Artık kadınlar kazanmaları gereken şahsiyeti, erkeklerle yarışma, erkeklerle çatışma düzleminde arıyorlardı!. Bir kadın erkeğine ne kadar direnir ve söylediklerini ne kadar yaptırabilirse, bu kadının şahsiyeti siliklikten o kadar uzaklaşmış olacaktı!.

Acaba, bu kadınların silik şahsiyetten kastettikleri şey neydi?

Emre itaat mi silikleştiriyordu bu kadınların şahsiyetini. Şayet böyle ise namazda imama, sosyal yaşantıda halifeye İtaat eden koskoca bir ümmetin şahsiyetine de aynı sıfat verilebilir miydi?

Elbetteki hayır.

Çünkü müslümanlar biliyorlardı ki, Allah'ın emri gereği bir halifeye, bir imama, bir kocaya İtaat etmek, Allah'a itaat anlamına geliyordu. Allah'ın emri gereği başlarını öne eğerek kocalarına itaat eden peygamber hanımlarının şahsiyeti, insanlık tarihine kalın harflerle geçen muhteşem bir şahsiyet değil miydi? Onlar başlarını öne eğerken, Rabbimiz onların başlarını arşa doğru yükseltmemiş miydi? Ve böylesine bir izzet, böylesine bir onur, Allah'ın emirleri çerçevesinde kocalarına itaat eden bütün mümine hanımlar için geçerli değil miydi? İşte bütün bunları bilen, bütün bunları düşünen Saffet hoca, kendisine evlilikle ilgili sorular yönelten gençlere ne diyecekti ki!. Nice arkadaşları, nice dava adamları evlendikten sonra kaybolmamışlar mıydı? İslami ailenin nasıl olması gerektiği noktasında örnek olması umuduyla gerçekleşen onbinlerce evlilik, onbinlerce rezillikle sonuçlanmamış mıydı? Bir meşid, bir mektep, bir ibadet ve kıyam yeri olması beklenen binlerce ev, birer aile kabristanı durumuna gelmemiş miydi?

“O halde ne, ne söyleyecekti bu gençlere!..”

“Gece bekçiliğine alışmıştı Saffet hoca.”

Ömer bazı akşamlar erken geliyor, gençlerle sohbetten önce birlikte yemek yiyorlardı. Yangın meselesi aralarında hiç açılmıyor, o meseleyi hiç konuşmuyorlardı. Her ikisi de yangını unutmuş, yangın olayını gerilerde, çok gerilerde bırakmış gibiydi. Ömer'in bu sıkıntıyı içinde hissetmemesinin en önemli nedeni, Saffet hocanın tekrar derslere başlaması ve gençlerle yakından ilgilenmesiydi.

Saffet hoca ise yangında kaybettiği malların değil, kaybettiği ailesinin yokluğunu yaşıyordu.

İki gün önce görüşmüştü ailesiyle..

Ayşe hanım kızı Meryem'le birlikte eve gelmiş, evi temizledikten ve iki-üç çeşit yemek pişirdikten sonra gitmişti. Saffet hoca önce hanımıyla pek konuşmamış, onun hal ve hareketlerini izlemekle yetinmişti. Hiçbir şey olmamış gibi davranıyordu Ayşe hanım. Sanki evden ayrılmamış, sanki babasının yanına gitmemiş gibiydi!. Saffet hocayla konuşacağı zaman sevgi dolu gözler ve sevimli bir yüzle ona bakıyor, yemeklerden özel bir şey isteyip-istemediğini soruyordu. Gözlerdeki bu sevginin sahte veya yalan olmadığını çok iyi biliyordu Saffet hoca. Çünkü kendisinin sevgisi ne kadar gerçek ise karısında da aynı gerçeklikte bir sevginin bulunduğunu hissediyordu.

Fakat olan olmuştu işte!.

Bir imtihanla karşılaşmışlar ve bu imtihan karşısında yenik düşmüşlerdi. Gördüğü kadarıyla hanımında bir değişiklik, bir geri adım yoktu. Hanımı bir ara yine gülümseyerek kendisine bakmış ve köydeki günlerinin nasıl geçtiğini sormuştu. Köy denilince tabi ki Süleyman, tabi ki tapusuz Süleyman gelmişti Saffet hocanın aklına. “Acaba anlatayım mı?” diye kısa bir an düşündükten sonra karısına tapusuz Süleyman'ı anlatmaya karar verdi. Çünkü karısının böyle bir insanı tanınmasını, az da olsa anlamasını istiyordu.

Saffet hocanın anlattıklarını büyük bir dikkatle dinleyen Ayşe hanım, hayretler içinde kalmıştı. Dünyada böyle insanlar var mı diye düşündü kendi kendine. Fakat anlatılan şeyler çok sıradışı olduğu halde yine de gayet akli, gayet akılcı şeylerdi. Dolayısıyla hiç itiraz etmeden, hiç eleştirmeden dinledi Saffet hocanın anlattıklarını. Hatta dinlediği kadarıyla sevdiği, hoşlandığı bir kişi olmuştu tapusuz Süleyman!. Ancak gönlüne düşen “Kocam da tapusuz Süleyman gibi olsaydı ne yapardım?” sorusu, onun bu duygularını gölgelendirivermişti Çünkü tapusuz Süleyman'ın bu kişiliğini sevmesine ve saygı duymasına rağmen, kocasının yine de ona benzemesini yani onun gibi olmasını istemezdi. Peki bu bir çelişki değil miydi?

Bunun bir çelişki olduğunu Ayşe hanım da biliyordu!. Zaten kocasıyla yaptığı birçok tartışmada da benzer çelişkilere düştüğünü hissediyor fakat bunu Saffet hocaya hiç belli etmek istemiyordu. Nitekim şimdi de aynı şeyi yapmış, tapusuz Süleyman'dan çok etkilenmesine ve onu gizlice takdir etmesine rağmen, Saffet hocaya hiçbir olumlu tepki vermeden mutfığa gitmeyi tercih etmişti.

Saffet hoca için meselenin bir diğer üzücü tarafı ise kızı Meryem'in annesi- tarafından biraz doldurulmuş ve yönlendirilmiş olmasıydı. Çünkü annesi mutfaktayken babasının yanına gelerek, gece bekçiliğini ne zaman bırakacağını, bu işi bıraktığı zaman hemen eve dönebileceklerini ve kendisinin de okumayı ne kadar çok istediğini anlatmıştı.

Sevgili kızcağızına öylece bakmış, öylece bakakalmıştı Saffet hoca!.

Kısa bir süre kızına ne söylemesi gerektiğini düşündükten sonra ona yüreğini açmaya karar verdi.

Ona yaptığı işin İslam'a göre meşru bir iş olduğunu, bu işten kazanacağı helal paranın, ailesinin geçimine yetebileceğini, diğer insanlarla para kazanmak konusunda değil Allah'ın hoşnut olacağı ameller konusunda yarışmak gerektiğini, okul meselesinde ise Allah'ın bir hükmünü çiğneyerek Kur'an ilimlerini bile öğrenmenin caiz olmadığını, insanın kendi evinde de okuyabileceğini ve kendisini çok daha iyi bir şekilde yetiştirebileceğini yeterince anlattıktan ve açıkladıktan sonra annesinin aslında çok iyi bir insan olduğunu fakat bu konuda farklı düşündüklerini belirtti.

Saffet hocanın sevgi ve merhamet duygularıyla anlattığı şeyleri çok İyi dinleyen ve aklına takılan her soruyu hiç çekinmeden soran Meryem, konuşmalar bittiğinde düşünceli gözlerle babasına bakıyordu.

Babasının bütün anlattıkları doğru gelmişti kendisine. Çünkü babasının küçük yaşlardan beri kendisine anlattığı gerçeklerden, kendisine anlattığı doğrulardan farklı şeyler değildi bunlar!.

İyi ama annesi niye anlamamış, annesi niye kabul etmemişti ki babasının bu anlattıklarını? Yoksa babası bunları söylememiş, bunlan anlatmamış mıydı annesine!. Küçücük dünyasındaki böylesi büyük sorularla boynunu bükerek “Baba, bunlan anneme de anlatır mısın?” diye sordu.

Saffet hocanın içini acıtan bir soru olmuştu bu!. Sevgili kızcağızına bakarak “Kızım annene anlattım, anlattım ama henüz anlamadı” demektense, “İnşaallah, inşaallah kızım” demeyi tercih etti.

“İnşaallah” derken, kalbinin bir köşesinde hanımına ait capcanlı bir umudun hala yaşamakta olduğunu farketti. Herşeye rağmen yine seviyor ve herşeye rağmen yine umudunu kesmiyor, kesmek istemiyordu hanımından. Düşünceleri yarınlar doğru uzanırken, kalbindeki bu umud ile “İnşaallah, inşaallah” dedi kendi kendine..

Bir gece, hiç beklemediği bir konukla karşılaştı Saffet hoca!. Saat dokuzbuçuğa doğru Ömer'in arabasıyla Mehmed Ala gaş gelmişti. Ömer'le kısa bir süre görüşen Alagaş, Ömer'in cep telefonunu

alarak onu geri göndermişti. Saffet hoca Alagaş'ın mı kendisiyle yalnız kalmak istediğini, yoksa bunu Ömer'in mi teklif ettiğini pek anhyamamıştı, Fakat yine de bu durumdan herhangi bir rahatsızlık duymadı. Çünkü Alagaş'ı gördüğüne gerçekten sevinmişti.

Önce kucaklaştılar, uzun süredir görüşmemin merakıyla birbirlerinin halini hatırlarını sordular. Alagaş'ın beyazlaşan saç ve sakallarında, yaşamanın yorgunluğunu farketti Saffet hoca. Gerçi kendisi de pek farklı sayılmazdı. Çünkü kendisi de yorulmuş, kendisi de yaşamaktan yaşlanmış gibiydi.

“Alagaş, biraz yaşlanmışsın!”

“Yaşayanlar yaşlanıyor Saffet!. Önemli olan yaşlanırken büyüebilmek, yaşlı bir çocuk olmamak!”

“Büyüdüğünü hissedebiliyor musun? “

“Bilemiyorum!. Pek büyüdüğümü söyleyemem” diyen Alagaş, ekledi.

“Böyle bir dünyada ağlayabilecek kadar büyük, gülebilecek kadar küçük olduğumu hissediyorum.”

Saffet hoca anlamlı bir şekilde başını salladıktan sonra sordu..

“Bir köyde yaşadığını duydum. Üç katlı güzel bir evin varmış!. Doğru mu?”

“Evet, doğru Saffet!. Biz Rabbimizden ahireti, sadece ahireti isterken, Rabbimiz dünyada da sıklıkla bizleri.”

Bu sözlerin ne anlama geldiğini çbk iyi anlayan Saffet hoca, düşünceli gözlerle Alagaş'a bakarken kendi durumunu düşündü, Herkesin dünya ve ahiret konusunda farklı tercihleri, farklı yaklaşımları vardı. Ve bu farklı tercihlerin, farklı yaklaşımların faturasını, herkes yine kendisi ödeyecekti.

“Peki sen nasılsın, sen ne yapıyorsun Saffet?”

“Gördüğün gibi, başkalarının malını, başkalarının mülkünü bekliyoruz!”

“Aslında herkes kendisine ait olmayan bir malı, bir mülkü bekliyor. Fakat birçoğları bu mülkü kendisinin sanıyor!”

Alagaş'ın dünyaya yönelik bu sözleri, Saffet hocaya Tapusuz Süleyman'ı hatırlatmıştı. Alagaş'a tebessümle baktıktan sonra “Bunun istisnalan, çok özel istisnalan var” diyerek, Tapusuz Süleyman'ı anlattı. Anlatılanları büyük bir dikkatle dinleyen Alagaş, uzaklara dalıp giden gözlerle “Bizi gerilerde bırakan güzel bir adam” dedi.

“Böyle birisiyle hiç tanıştın mı?”

“Tanışmadım Saffet!. Ancak gönlümde hissettiğim ve içimde severek yaşatmaya çalıştığım bir kişilikti bu.”

Kısa bir süre susan Alagaş, kaşlarını kaldırarak “Dünyaya böyle bakan gözleri görmek isterdim” dedi.

“Süleyman senin sıkı okuyucularından. İmza için buraya geleceğini söylemiştim, belki o da gelebilir. Sahi, imza günü ne zamandı?”

“Yarın.”

“Epey okuyucun gelebilir. Alagaş, bu kitap imzalama olayına nasıl bakıyorsun?”

“Olayın dış görüntüsü pek hoşuma gitmiyor. Zaten bu nedenle birçok teklifi kabul etmiyor, etmek istemiyorum. Gerçi bir kardeşimle tanışmam, o kardeşime bir cümle dua ile kitab imzalamam, elbetteki yadırganacak bir şey değil!. Ancak böylesi ortamlarda bir yazar yerine konulmaktan ve yazarlık vasfıyla bana değer verilmesinden hiç hoşlanmıyorum!”

“Neden ki, iyi bir yazarsın işte!”

“Saffet, Rabbirn tüm insanları kimin daha iyi yazacağını denemek için yaratsaydı, belki yazdıklarımla umudlanmak için bir nedenim olabilirdi. Fakat biliyoruz ki kimin daha iyi yazdığını değil, kimin daha iyi yaşadığını ortaya çıkarmak için yarattı. Yiğitlik ve kahramanlık, doğruları yazmak değil, bu doğruları yaşamak, yaşayabilmektir.”

Başını salhyarak sustu, susmayı tercih etti Saffet hoca. Alagaş'ın söyledikleri doğrudu. Çünkü

doğrulan okumaktan, yazmaktan ve bilmekten daha öte, daha anlamlı olan gerçek, bu doğruları yaşamaktı, yaşayabilmektir. Zaten kendi nesillerinden olan birçok arkadaşları gerçekleri okumadıkları veya bilmedikleri için değil, bildikleri gerçekleri yaşamadıkları için telef olmuşlardı!.

“Alağaç, İzmir'deki kardeşlerimiz nasıl?”

“İmanlarını korumaya çalışıyorlar!.”

“Bari koruyabiliyorlar mı?”

“Öncelikle dinlerini korumak isteyenler, gerektiği zaman dünyalarından taviz vererek bunu başarıyorlar. Fakat önceliği dünyaya verip, dinlerinden taviz vermek durumunda kalanları hiç sorma!”

“Birçok arkadaşımız gibi!”

“Evet, birçok arkadaşımız gibi Saffet!. Ne yazık ki kendi neslimizden dünyaya çok kurban verdik!”

“Bekarlar belki kendilerini kurtardı. Fakat evlenenlerden kurtulan çok az!. Bir nesil yetiştirmekten söz ediyorduk ya, bırak nesili hanımlarımızı bile yetiştiremedik!. Onlarla dahi başa çıkamadık. Gerçi günümüz kadınlarıyla başa çıkmak, hiç kolay değil ama..”

Bu sözlerden sonra biraz duraksayan Saffet hoca, Alağaç'a sanki kendi özel derdini açıyormuş mahcubiyetini hissetti. Fakat bu sadece kendi sıkıntısı, kendi problemi değildi ki!. Çünkü birçok müslümanın aynı sıkıntılar içinde olduğunu, aynı sorunlar altında ezildiğini yakinen biliyordu. Ayrıca bütün bunları, Alağaç da biliyor olmalıydı. O halde bu konuyu Alağaç'la paylaşmayacak da, kiminle paylaşacaktı!. Saffet hoca bu düşünceler içinde Alağaç'a açılmaya karar verdi. Müslümanların ailevi problemlerini gören ve yaşayan birisi olarak, bu konuda kendisini oldukça dolu hissediyordu. Bu dolulukta ve derdini paylaşabilecek birisini bulmanın heyecanı, kadınlar hakkındaki düşüncelerini örneklerle anlatmaya başladı.

Saffet hocanın anlattıklarını dikkatle dinleyen Alağaç, bir süre hiç cevap vermeden düşünmeyi tercih etti, Çünkü o yaşına kadar birçok müslümanın aile problemiyle karşılaşmış ve öncelikle bunların nedenlerini, nereden ve nasıl kaynaklandığını anlamaya çalışmıştı. Günümüz müslümanları için gerçekten çok önemli bir sorundu bu ve Saffet hocanın kadınlarla ilgili söyledikleri, ne yazık ki doğru sözler, doğru tesbitlerdi.

Fakat bu aile sorununun kalkış noktasında, kadınlar değil yine erkekler, yine erkek müslümanlar vardı. Uzun asırlardır İslam'a göre hiç sorgulanmayan örf ve adetlerin gölgesinde yaşayan ve bu geleneksel anlayışın kendilerine sunduğu erkek kimliğini nefsi bir hoşnutlukla kabul eden müslümanlar, Allah'ın kadınlara verdiği hak ve değerleri görmemezlikten gelen bir yaklaşım içindeydiler. Böyle bir durumda bu erkeksi anlayışın sorgulanması ve İslam'a göre haddi aşan müslüman erkeklerin üç adım geriye davet edilmesi gerekiyordu. Ancak bu yapılmadı!.

Ve bu hak davetin yapılmayışını fırsat bilen batı anlayışı, İslam alemindeki kadınları onüç adım ileriye davet etti. Normal şartlarda kabul görmeyecek olan bu davet, geleneksel erkek anlayışına tepki olarak kabul görmeye ve kadın dünyasında hızla benimsenen bir moda gibi yaygınlaşmaya başladı. Yıllar geçtikçe gelinen nokta ise Saffet hocanın anlattığı gibiydi!. Erkeklerin üç adım geriye davet edilmesiyle çözümlenebilecek olan bu sorun, kadınların onüç adım ileriye davet edilmesiyle daha vahim, çok daha vahim bir duruma gelmişti!.

Bu düşünceler içinde Saffet hocanın gözlerine bakan Alağaç başını hafifçe salhyarak “Anlattıklarına katılıyorum Saffet!. Bütün bunlar ne yazık ki doğru!” dedikten sonra konuşmasını sürdürdü.

“Fakat bu yanlış durumun sebebinin yine kendimizde aramamız gerekir. Çünkü meseleye bir diğer boyuttan yani erkeklerin durumuna ele alarak baktığımız zaman, günümüzdeki erkeklik anlayışının da masum olmadığını görebiliriz Mesela bu son yüzyılda erkeklerin kadınlara adil yaklaştıklarını, haddi aşmadıklarını ve onlara zulmetmediklerini söyleyemeyiz!”

“Neyi kastettiğini anlıyamadım!”

“Saffet, öncelikle erkeklerin kadınları doğru tanımladığı ve onlara doğru yaklaştığı kanaatinde değilim.”

“Nasıl?”

Her şeyden önce kadınlarla erkekleri aynı tanıma dahil etmememiz gerekir. Kur'an-ı Kerim'den anladığım kadarıyla erkek müslümanların kazanmaları, kadın müslümanların ise daha ziyade korumaları gereken değerler vardır. Çünkü Rahman olan Rabbimiz kadınları gerçekten değerli yaratmıştır. Onlar Rabbimizin kendilerine fitraten verdiği bu değerleri korudukları zaman, gerçekten değerli insanlar oluyorlar. Mesela Meryem'i, Hazret-i Meryem yapan gerçek, kazandıklarından ziyade korudukları değerlerdir.

Alağaç'ın bu söylediklerine tamamen katılan Saffet hoca “Doğru söylüyorsun. Zaten bir çok erkek de, kadınların bu nedenle korumak istiyor” dedi.

Müslüman erkeklerin kadınlarını korumak istedikleri bir gerçek. Fakat ne yazık ki birçoğu bu korumayı yaparken veya yapmak isterken, kendilerine verilen çok değerli bir emaneti koruduklarının farkında değiller!. Birçoğu kışlık odununu yağmurdan, pantolonunu çamurdan nasıl koruyorsa, öyle koruyor veya öyle korumak istiyor kadını!

Oysa burada korunması gereken değer, odun veya pantolon gibi bir mal değildir. Çünkü Rabbimizin değer verdiği bir kul, gerçekten değerli yarattığı bir emanettir kadın. Bu güzel ve değerli emaneti kanatlarımız altına alırken, onun gerçekten değerli olduğunu bilmemiz ve bu İlahi değeri ona hissettirmemiz gerekmez miydi?

Bu soruya bir cevap vermedi Saffet hoca. Alağaç'ın söylediklerini düşündükten sonra, başını hafifçe öne doğru sallamakla yetindi.

Müslümanların evlilik yaşantısı ise baştan sona sorgulanması gereken bir yaşantı!. İslam'ın kendilerine verdiği aile reisliği makamını, istediğini istediği şekilde yapabilme makamı olarak algılayan erkekler böylesi yaklaşımlarla nikahlan altındaki kadınlarına bir güven değil, korku ve endişe vermektedirler. Kadınları kendilerine muhtaç gören ve bu muhtaçlığı bir koz olarak kullanan erkeksi anlayış, kadınları anlamaktan ziyade kadınların kendilerini anlamasını tercih etmiştir. Eşler arasında bir farklılık ve anlaşmazlık varsa, kadınlar erkekleri anlasın ve kadınlar erkeklere göre değişsindi!. Erkeklerin böyle bir çabaya girmesine ne gerek vardı ki? Çünkü muhtaç olanlar, dönecek yerleri ve alternatifleri bulunmayanlar, kadınlardı!. Elleriindeki çocuk ve sırtlarındaki dulluk kamburuyla nereye gidecekler, nereye döneceklerdi ki!. Saffet söyler misin, bizler bu durumda birer kadın olsaydık ne yapardık?

Alağaç'ın sözlerini düşünürken bu soru ile irkilen Saffet hoca, kısa bir süre Alağaç'a baktıktan sonra omuzlarını kaldırarak “Bilmiyorum” dedi.

“Ben de bilmiyorum Saffet!. Fakat bu durumu yaşayan birçok kadının ne yaptığını, gözleri dışarda olan kocalarını eve ve kendilerine bağlamak için hangi yollara başvurduğunu görüyoruz!. Biraz önce senin de anlattığın gibi böylesi gizli yollar, böylesi sinsi yöntemler, müslüman bir hanımefendiye gerçekten yakışmayabilir. Ancak kocalarına karşı güven duymayan ve kocalarının gücünden korkan kadınların, kocalarına karşı çok açık ve çok samimi olmalarını mı bekliyorsun?”

Yine sustu, yine cevap vermedi Saffet hoca!. Alağaç ise başını iki yana salladıktan sonra devam etti.

“Oysa müslüman erkeğin nikahı altına giren bir kadının, kocasından emin olması ve kendisini gerçekten emin bir beldede hissetmesi gerekir. Çünkü kadının latif duyguları ve iç güzelliği, böylesi emin beldelerde dışa yansır. Böylesi emin beldelerde yeşeren sevgi ve seveda, hiç gizlenmeden ve hiçbir kötü niyete alet edilmeden olanca açıklığı ile yaşanabilir. Bir korku, bir endişe, bir güvensizlik yoktur bu emin beldede. Bu emin beldede kadın erkeğine karşı silahlanmaya, kendi haklarını, kendi

yöntemleriyle almaya gerek duymaz. Çünkü erkekler için değerli bir emanet olan kadının meşru hakları, samimi bir saygı ve sevgi ile sunulmuştur kendisine.”

Kısa bir süre alt dudağını ısırıp, kaşlarını hafifçe kaldıran Alagaş, Saffet hocaya dikkatlice bakarak sözlerini şöyle tamamladı.

“Fakat erkek kadınına böyle bir güven vermemişse, kadın bu güvenceyi kendi yollarıyla, kendi yöntemleriyle kazanmaya çalışır. İşin vahim tarafı kazandıkları her mevziden sonra, daha öndeki mevziyi ele geçirmeye, daha daha ilerdeki mevzileri fethetmeye çalışmalarıdır. Çünkü nefislerine hoş gelen bu fetihlerde durmazlar, durmak istemezler. Ve erkekler onlara karşı hadlerini nasıl aşmışlarsa, onlar da erkeklere karşı haddi aşan bir yaklaşım içine girebilirler!”

Bu sözler üzerine Alagaş'a itiraz etmedi Saffet hoca. Çünkü kadınların geldikleri durumla ilgili olarak kendi söyledikleri ne kadar doğruysa, bu geliş süreciyle ilgili olarak Alagaş'ın söyledikleri de o kadar doğruydü. Kısa bir süre düşündükten sonra “Doğru söylüyorsun Alagaş” diyerek, bu meseleyi konuşma düzleminde kapatmak istedi. Artık konuşmaktan ziyade düşünmesi ve tekrar tekrar değerlendirmesi gereken bir meseleydi bu Saffet hoca için.

Alagaş'la bir süre daha konuştular. Konuşmalar ara-sında yangına değinerek “Tekrar geçmiş olsun” diyen Alagaş, merakla ciddileşen gözleriyle “Saffet, Allah'ın böyle bir işe neden izin verdiğini biliyor musun?” diye sordu, Saffet hoca hiç duraksamadan “Biliyorum, çok iyi biliyorum” deyince, Alagaş başını aşağıya doğru hafifçe sallıyarak susmayı tercih etti.

Bu arada telefon çalmış ve Ömer'le görüşen Alagaş ona artık gelebileceğini söylemişti. Yaklaşık on dakika sonra araba gelmiş ve Saffet hocayla vedalaşan Alagaş, Ömer'le birlikte inşaattan ayrılmıştı. Alagaş'ı uğurladıktan sonra yalnızlığına çekilen Saffet hoca ise yüreğindeki sevgi ve hasret duyguları içinde yine hanımını düşünmeye başlamıştı.

Alagaş'ın erkekler hakkında söyledikleri, kendisi için de geçerliydi. Kendisinin de bu konuda önemli yanlışları, önemli eksikleri olmuştu. Mesela güvenilir bir insan olmasına ve kendisini böyle tanımasına rağmen, bu güven duygusunu hanımına yansıtmayı ve ona istediği güveni, istediği genişlikte vermeyi hiç düşünmemişti!. İslam'ın emirlerine teslim olma noktasında ise hanımını genellikle emirlerle karşı karşıya getirmiş ve bu emirlere hemen teslim olmasını beklemişti. Oysa bu emirlerin, bu hükümlerin hikmetlerine değinmesi ve hanımının anlayabileceği bir şekilde açıklaması gerekmez miydi? Bu düşünceler içinde hanımının yaptıklarını makbul olmasa da, makul görmeye başlayan Saffet hoca, en kısa sürede hanımıyla tekrar konuşmaya, ona yüreğini tekrar açmaya karar vermişti..

Kitabevinin önü oldukça kalabalıktı.

İmza salonuna gelip-gelmekte tereddüt eden Saffet hoca, Alagaş'la dün geceki konuşmalarını hatırlayınca gelmeye karar vermişti. Her şeye rağmen samimi ve dertli bir müslüman olarak görmüştü Alagaş'ı. Bu iyimser düşünceler içinde kalabalıkları geçerek, kitabevinin bodrum katındaki imza saionuna doğru indi.

Kitabevinin deposu olarak kullanılan geniş bir salondü burası. Bir masanın arkasında oturan ve yanına gelen gençlerle görüşen Alagaş, Saffet hocayı görünce yerinden kalkmış ve onunla musafaha ettikten sonra onu ısrarla kendi yerine oturtturarak, kendisi onun yanına oturmayı tercih etmişti.

Kendisini onure eden bu davranışı saygıyla karşılayan Saffet hoca, Alagaş ile onun yanına gelenlerin konuşmalarını izlemeye başladı.

Her yaştan insan geliyor ve kendilerini ilgilendiren her türlü soruyu soruyorlardı. Yanına gelen müslümanlarla veya müslüman olduklarını iddia eden insanlarla samimi bir içtenlikte tanışan Alagaş ise aynı içtenlikle ve gayet kısa ifadelerle cevaplandırıyordu bu soruları.

“Mehmet Bey!. Önümüzdeki milletvekili seçimlerini nasıl değerlendiriyorsunuz?”



“Böylesi seçimleri değerlendirmiyorum. Bizler kanun koyma yetkisini kime vereceğimiz konusundaki seçimimizi İslam'a girerken yaptık ve böyle bir yetkiyi yegane Hakim olan Allah'a vererek, vekil olarak O'nu seçtik.”

Alağuş'ı dikkatle dinleyen elli-ellibeş yaşlarında biri söze girerek “Hocam, Vallahi doğru söylüyorsun!” dedikten sonra konuşmasına şöyle devam etti.

“Hem seçimi kazansalar ne olacak ki!. Geçen seçimlerde kızlarımız başörtüsüyle okula girebilsin diyerek oylarımızı onlara verdik. Bırakın kızlarımızın okula girmesini, vekil olarak seçtirdikleri Merve Kavakçı bile meclise giremedi. Hatırlarsanız Bülent Ecevit “Burası devlete meydan okunacak yer değildir. Buna haddini bildirin” diyerek onu dışarıya artırmıştı.”

“Ecevit'in o sözü çok doğrudu. Çünkü orası devlete değil, Allah'a meydan okunan bir yerdir!”

Alağuş'ın bu son sözü, Saffet hocanın her nedense irkilmesine neden olmuştu. Çok keskin olmasına rağmen çok doğru sözlerdi bunlar. Allah ve Allah'ın hükümleri görmemezlikten gelinerek nefis ve hevaya göre kanunlar çıkartılan bu yer, Allah'a meydan okunan bir yer değil miydi? Devlete meydan okuyanların hadleri bildiriliyorsa, Allah'a meydan okuyanların akibeti ne olacaktı? İşin tuhaf tarafı, müslüman olduklarını iddia eden bazı şaşkınlardan, Allah'a meydan okunan bu yere girebilmek için birbirleriyle yarışmalarıydı!.

Bu arada Alağuş'ın kulağına eğilen kitabevi sahibi, onunla kısa bir konuşma yaptıktan sonra yanındaki sandalyenin üzerine çıkarak “Arkadaşlar. Sayın Alağuş talebelerle ve genç arkadaşlarla biraz sonra genel bir sohbet yapacak. Bu arkadaşlarımızın sayın Alağuş'la görüşmek için acele etmemelerini istiyorum” diye seslendi. Bu seslenişin faydası olmuş, masanın etrafındaki gençler arkaya çekilerek ortamı biraz rahatlatmışlardı.

Bu arada kendisine getirilen kitabları da imzalıyordu Alağuş. Saffet hocanın dikkatini çeken husus, yeni kitab almaya gücü yetmeyen müslüman bacıların okudukları eski kitabları getirmeleri ve bu kitabları imzalatmalarıydı!. Önüne konulan yırtık kitabları bile hiç yadırgamıyan Alağuş, bant isteyerek kitabın yırtık yerini yapııştırıyor ve daha sonra bir cümle dua ile bu kitabları imzalıyordu.

“Ya hocam!.Gelişmiş kızlarımızın başını açarak okula göndermemizi istiyorlar!. Bizler ne yapacağız?”

Saffet hoca önce bu soruyu soran orta yaşlı okura baktıktan sonra bakışlarını merakla Alağuş'a çevirdi. Çünkü Alağuş'ia bu meseleyi konuşmadığı için, onun bu meseleye nasıl yaklaşacağını bilmiyordu. Önündeki kitabı imzaladıktan sonra soru sahibine dönen Alağuş, ciddi gözlerle “Allah'a kulluk çok zor, öyle değil mi?” diye sordu.

“Zor, çok zor hocam!”

“Hiç düşündünüz mü, bu zorluk bizden mi kaynaklanıyor yoksa şartlardan mı?”

“Herhalde şartlardan!”

Başını iki tarafa sallıyan Alağuş “Ben şartlardan olduğunu zannetmiyorum” dedikten sonra devam etti. “Çok daha zor şartlarda bulunmalarına rağmen Allah'a kulluğu bizlerden çok daha rahat yaşayan müslümanlar vardı. Çünkü o müslümanlar, tercih haklarını Allah'ın razı olacağı dine girmeden önce kullanıyorlardı. Belki uzun bir müddet, bu İlahi daveti kabul edelim mi-etmeyelim mi, bu dine girelim mi-girmeyelim mi diye düşünüyorlardı. Fakat bu dine girdikten sonra artık her meselede düşünmüyorlar, “Şunu yapalım mı yoksa yapmayalım mı!” ikilemine düşmüyorlardı. Çünkü Allah'ın hükme bağladığı her mesele, onların yeniden düşünecekleri, yeni tercihlerde bulunacakları bir mesele değildi. Hiç düşünmeden, hiçbir ikileme girmeden Allah'ın hükümlerine yönelen ve bu hükümlerin gereğini yapmaya çalışan müslümanların kulluğu, günümüzdeki yaygın müslümanlık anlayışına göre gerçekten daha rahat ve daha kolay bir kulluktu.”

Alağuş masasındaki bardaktan üç yudum su içtikten sonra devam etti.

“Günümüzdeki birçok insanda ise ne yazık ki böyle bir rahatlık yok. Çünkü tercih haklarını kullanarak bu dini kabul ettiklerini söylemelerine rağmen Allah'ın hükme bağladığı her meselede, her köşe başında yeni tercih hakları bulunduğunu zanneden bu şaşkınlık, kendi kulluklarını kendileri zorlaştırmaktadırlar. Dolayısıyla her meselede yeniden düşünen, her köşe başında “Acaba hangi tercihte bulunayım?” sorusunu cevaplandırmaya çalışanların kulluğu, gerçekten zor, çok zor bir kulluktur.”

Bu sözleri dikkatle dinleyen Saffet hoca “Doğru” dedi içinden. Allah'a kulluğu zorlaştıranlar, bu insanların bizzat kendileriydi. Müslüman olduklarını söyledikleri halde “Allah'ın bu konudaki hükmünü yaşayım mı-yaşamayım mı, şu haltı yiyeyim mi-yimeyeyim mi...” sorularıyla didişenlerin kulluğu, tabii ki kolay bir kulluk değildi. Onlar böylesi sorularla kulluklarını hem zorlaştırıyorlar, hem de tehlikeye atıyorlardı!.

“Hocam ne yapamaz, okula göndermiyecez mi? Adamın biraz yüksek sesle söylediği bu sözler üzerine kaşları hafifçe çatılan Alagaş “İlla ki okula gitmek, Allah'a kulluğun bir gereği değildir. Fakat tesettür hükmü illa ki yaşamamız gereken bir hükümdür” dedi.”

“İslami basın, meseleye sizin gibi yaklaşıyor.”

“Biliyorum. Zaten son yirmi yıldır bacılarımızı sokak ve meydanlara çağırarlarda onlardı. Allah (c.c.) bacılarımızı evlerine, evlerinde vakarla oturmaya ve onurlu bir kimlikle varolmaya davet ederken, bu şaşkınlık dava adına (!) onları meydanlara çağırdılar!. Miting meydanlarında bacılardan yardım dilenen bu özürü dava adamları(!), bu meydanlarda itilip-kakılan birçok bacıyı da yalnız bıraktılar. Geçtiğimiz günlerde başörtüsü meselesinden dolayı İstanbul'daki bir okulun üst katından kendisini aşağıya atan bir kızımız vardı!. Hiç kuşku yok ki o kızcağıza güç yetiremeyecekleri şeyi yükleyenler ve o kızcağızı arkasından aşağıya itenler, sizin İslami basın dediğiniz o çevrelerdi!.”

“Onlar okula gönderebilirsiniz diyorlar!.”

Sinirlenen Alagaş'ın ses tonu değişmişti.

“Bakın kardeşim, ben göndermem ve gönderene de bu meseledeki hakkı hatırlatmaktan başka bir şey söylemem. Çünkü kendi yanlışı, kendisinedir. İnsanların kendi adlarına böylesi bir cürüm işlemlerini, sessiz bir üzüntüyle karşılayabilirim. Ancak bu cürümler İslam adına meşru görülüp, insanlar buna davet edildiği zaman dengelerim bozuluyor. Özel okullar açarak, kendilerine hüsnüzanla yaklaşan müslümanlara “Kızlarınızın başlarını açarak bize gönderebilirsiniz, günümüz şartlarında bunun bir mahsuru yoktur!” diyenler, haik ve hak tabiriyle birer deyyusturlar. Lütfen bu konuda daha fazla üzerime gelmeyin!.”

“Bizler kimi dinleyeceğimizi, kimi ömek alacağımızı şaşırdık!.”

“Sizlerden beni dinlemenizi, beni örnek almanızı istemiyorum. Bizler için en güzel örnek, Resulullah (s.a.v.)'dir. Bizlere her konuda örnek olan Resulullah (s.a.v.), bir kız babası kimliği ile de bizlere örnektir. Mesela Efendimiz (s.a.v.) zamanımızda yaşasaydı, kızı Fatıma'yı nasıl yetiştirirdi? Okula gidebilmesi için, sevgili kızı Fatıma'nın başını açmayı bir an bile düşünür müydü?”

“Düşünmezdi değil mi?”

“Bu soruya cevap vermeyi bile yakışsız buluyorum. Her müslümanın yüreğindeki peygamber anlayışı, bu soruyu rahatça cevaplayabilecek bir anlayıştır.”

Masanın diğer ucuna yaslanmış bir şekilde konuşmaları takip eden sakallı bir yaşlı “Mehmed bey!. Bu düzen başlarını açarak kızlarınızı okula göndereceksiniz diyerek, müslümanların namusuna da el uzattı. Bunları yazarak, müslümanların namusuna sahip çıksanız!” dedi.

Canı sıkı bir şekilde başını iki yana sallayan Alagaş “Ben böyle düşünmüyorum!. Bu gibi konularda müslümanların namusunu korumak, bir başka müslümana kalmamalı. Herkes kendi namus anlayışına göre, kendi namusunu korusun” diyerek meseleyi kapatmak istedi.

Bu cevaptan hiç hoşlanmayan orta yaşlı bir okur “Sen, kızlarını okula gönderenlere hakaret ediyorsun!. Bundan sonra hiçbir kitabınızı okumayacağım” diyerek, elindeki iki kitabı masanın üzerine atarcasına bırakıverdi. Alagaş'ın kızmasını bekleyen Saffet hoca, onun bu sözler üzerine hafifçe tebessüm ettiğini görünce şaşırıldı!.

“Beyefendi, ben size hakaret etmedim. Kitaplarıma gelince, ben bu kitabları çok satsın, çok okunsun kaygısıyla yazmıyorum. Böyle bir kaygım olsaydı, bünyelerinde milyonlarca dindar olan cemaatleri tenkid etmez, bu cemaatleri karşıma almazdım. Yegane kaygım doğruyu bulmak, doğruyu yaşamak ve doğruyu yazmaktır. Çünkü bı kitab çalışmalarımin Rabbimin nezdinde bir değeri varsa, bu değer kitabın trajiyia değil, kitabda yazılanlarla ilgilidir. Rabbim bana kitabımın kaç sattığını değil, İslam adına ne yazdığımı ve insanları neye davet ettiğimi soracaktır.”

Bu sözler üzerine yüzü hafifçe kızaran orta yaşlı okuyucu, dudaklarıyla bir şeyler mırıldanarak masadan uzaklaştı.

“Hocam, siz bunlarla kendinizi üzmeysin!. Bana kızımı nasıl yetiştirmem gerektiğini söyleyin.”

Alagaş düşünceli gözlerle bu sözü söyleyen müslümana döndü. Adamın “Siz bunlarla kendinizi üzmeysin” sözüyle neyi kastettiğini yeterince anlayamadı!. Ve anlamak için de hiçbir çaba sarfetmeden, müslümanın sorusunu düşünmeye başladı. Gerçekten güzel ve ciddi bir soruydu bu. Nitekim aynı ciddiyetle cevaplamak istedi.

“Şu an yirmili yaşlarda müslümanlı bir genç olsan, nasıl bir mümine bacıyla evlenmek istiyorsan, kızımızı da o şekilde yetiştir. O şekilde yetiştir ki hayır dualarla karşılaşasın.”

Alagaş yanına gelen kimselerle bir süre daha konuştu. Bu arada beklemekte olan gençler, alt katı tamamen doldurmuş gibiydi. Gençlerin üçte birini, salonun sağ yanında kümelenen kızlar oluşturuyordu. Konuşmalardan fırsat bulduğu bir an Saffet hocaya dönen Alagaş “Hocam, bunlar sizin cevaplandıracağınız sorular” dedi. Saffet hoca gülümseyerek “Bu cevapları sizin ağzınızdan duymaları çok daha iyi” karşılığını verdi. Gerçekten de Alagaş'ın konuşmalarından ve verdiği cevaplardan hoşlanmıştı Saffet hoca. Biriken kalabalığa baktıktan sonra gençlerle konuşacak olan Alagaş'a dönerek “Alagaş, günümüz gençlerini nasıl görüyorsun?” diye sordu.

“Yaşanılan sürecin, gençlerimiz için zor bir süreç olduğunu düşünüyorum.”

Kaşlarını kaldırarak kısa bir süre susan Alagaş, yalnız Saffet hocanın duyacağı bir sesle “Saffet!, Yaşadığımız tecrübeleri bizden sonraki nesle aktaramazsak, nesil olarak boşuna yaşamış olacağız” dedi. Bu sözlerin ne anlama geldiğini çok iyi anlayan Saffet hoca, başını hafifçe sallamakla yetindi. Bu arada kitabevi sahibi gelmiş ve Alagaş'la konuştuğundan sonra bir sandalyeyi masanın üzerine koymuştu. Saffet hocaya “Bana biraz müsaade” diyen Alagaş, yerdeki sandalyeye basarak masanın üzerine çıkmış ve dikkatlice masadaki sandalyenin üzerine oturmuştu.

İmza salonundaki herkes susmuş, herkes dikkatle beklemeye başlamıştı!.

“Selamunaleyküm..”

“Ve aleykümselam” uğultusu yükseldi salondan. Alagaş düşünceli gözlerle gençlere baktıktan sonra yeterince duyulabilecek bir sesle konuşmaya başladı.

“Merhaba arkadaşlar. Gördüğüm kadarıyla hepimiz gençsiniz, günümüzün genç neslisiniz. Bir nesli yirmi yirmibeş yıl kabü! edersek, sizler bizden sonraki nesilsiniz. Seksen kuşağı denilen bizim nesil, artık kırklı-ellili yaşlara geldiler. Ben sizi yani sizin neslin durumunu ele almadan önce, sizlere kendi neslimizi anlatmak istiyorum Çünkü bizim nesilden almanız gereken az örnekler ve çok olduğunu düşünüyorum. Sizler istesenez de istemesenez d bizim nesilden etkilendiniz, Bu etkilenmenin doğru olabilmesi için, bizim nesi doğru tanımanız gerekecektir. Sizlerle bir daha karşılaşamayabüiriz. Lütfen beni dikkatli dinleyiniz.”

Derin bir nefes alan Alagaş, kısa bir suskunluktan sonra konuşmasını sürdürdü.

“Bizler yetmişli yılların sonlan, seksenli yılların başlarında tevhid gerçeğiyle karşılaştığımızda, dünyaya yeni gelmiş delikanlılar gibiydik. Tevhidin heyecanını yüreğimizde hissediyor, bu heyecanla tevhidi gerçekleri insanlara götürmeye ve onlarla paylaşmaya çalışıyorduk. Tabi ki o yıllarda da bizim önümüzde, bizden büyük olan bir nesil vardı. Abilerimiz, amcalarımız, babalarımız, hocalarımız dediğimiz bu nesil, din adına önümüze yıktığında bizler bu nesli kendimize engel görmedik. Çünkü biliyorduk ki bizim karşılaştığımız tevhid ile, bizim karşılaştığımız din gerçeği ile onlar karşılaşmamışlardı. Bunu bildiğimiz için din adına Önümüze çıkan bu nesli ve bu neslin geleneksel din anlayışını hiç zorlanmadan reddettik.”

Alaşağı dikkatle dinleyen Saffet hoca, ön sıralardaki Ömer'e bakınca, Ömer'in hemen arkasında tapusuz Süleyman'ın durduğunu farketti. Açılmış gözler ve hafif aralanmış dudaklar ile Alaşağı'nın konuşmasını takip ediyordu, Süleyman kendisini henüz görmemişti ama Saffet hoca Süleyman'ı görmüş ve onu gördüğüne sevinmişti. Alaşağı ise konuşmasına devam ediyordu.

“Fakat bizim nesil önemli hatalar yaptı. Bu hatalardan birisi, tevhidi hareketin süreciyle ilgiliydi. Bu sürecin bilinçli gelişiminde üç önemli merhaleye dikkat edilmesi gerekiyordu. Bunlardan birincisi “Nasıl inanmamız gerekir?” sorusuyla itikad meselesinin halledilmesi, ikincisi “Bu inanç ve itikada göre nasıl olmamız gerekir?” sorusuyla kimlik ve kişilik meselesinin halledilmesi, üçüncüsü ise “Bu inanç ve bu kimlikle ne yapmamız gerekir?” sorusuyla, dışa açılım fikhinin belirlenmesiydi. Bizim nesli birinci sorunun doğru cevabıyla karşılaştı ve iman etti bu cevaba. Fakat ikinci soruyu gündemlerine almadan ve bunun gereğini yapmadan, biran önce kitleleşme hevesiyle üçüncü soruya geçtiler. Tabi ki affedilmez bir hataydı bu! Nitekim üçüncü aşamaya geçtiklerinde karşılaştıkları bütün sorunlar ve çıkmazlar, bu ikinci aşamanın atlanmasından kaynaklandı.”

Kısa bir süre duraksayan Alaşağı, yine devam etti sözlerine.

Bizim neslin ikinci büyük hatası ise yapısal olarak bireyde başlayan, ailede kökleşen, cemaatte yeşeren İslami gelişimdeki, aile gerçeğinin atlanmasıydı. Bizim nesil cemaate ve devlete önem verdiği kadar, ne yazık ki aileye önem vermedi. Oysa cemaatten de, devletten de daha önemliydi aile. Çünkü bizler bireysel İslami kimliğimizi yaşayıp, İslam adına örnek aile modellerini oluşturduğumuz zaman, meselenin cemaat ve devlet boyutu zaten Allah'ın vaadleri arasındadır. Bizler ilk ikisini gerçekleştirip yaşadığımız zaman, Rabbimiz zaten bizleri biraraya getireceğini vadetmektedir. Fakat bizim nesil bunu da atladi!. Evlerimizin gerçek hanımefendileri ve yepyeni bir neslin yetiştiricileri olmaları gereken bacılarımız, sokak ve meydanlara davet edili. Bu bacılarımız yaldızlı kelimelerle ifade edilen bazı çağdaş değerleri(!) elde edebilmek için çıktıkları sokaklarda. Rahman olan Rabbimizin onlara fit-raten verdiği ve özenle korunması gereken birçok İlahi değerleri yitirdiler. Netice olarak böylesi bacı kimlikleriyle yapılan evlilikler, çoğu zaman gözü dışarda evlilikler oldu. “Ne yapılmalı?” sorusu, hiçbir zaman “Evde ne yapılmalı?” şeklinde anlaşılmadı. Evlerde yaşayan birkaç küçük çocukla ilgilenmek ve onları İslam üzere yetiştirmek, hedefleri toplumu değiştirmek(!) olan bu bacılar tarafından çok küçük ve basit bir iş olarak görüldüğünden pek önemsenmedi!. Oysa önemsemedikleri şey birkaç küçük çocuk değil, koskoca bir nesildi!. Ve benzer yanlışlar birbirini takip etti. “Evlerde İslam adına ne yapılmalı?” sorusuyla hayırlarda yaşılması gerekirken, “Evlere ne alınmalı?” sorusuyla dünyalıklarda yarışılmaya başlandı!.”

Saffet hoca içinden “Hay Allah razı olsun” diyerek, Alaşağı dikkatle dinlemeye devam etti..

“Ve bizler dünyaya çok kurban verdik arkadaşlar. Keşke tağutu anlattığımız kadar dünyayı da anlatsaydık, dünyayı da anlatabilseydik kardeşlerimize!. Çünkü bizler nesil olarak dünyaya gerçekten çok kurban verdik. Ve dünyaya verdiğimiz bu kurbanlar, sizin neslinizin önünde bir leş yığını gibi durmakta!. Bizler seksenli yıllarda önümüzdeki nesli kendimize engel görmemiş, o nesli gayet rahat bir şekilde reddetmiştik, reddedebilmiştik ama sizler bizim nesli ve bizim neslin leşlerini

reddedemiyorsunuz. Çünkü her fırsatta sizlere seslenen bu leş yığınının “Bizler sizin karşılaştığınız tevhidle, sizin karşılaştığımız din gerçeğiyle yıllar önce karşılaştık!” sözleri yükselmekte!. Bu kaşarlanmış muvahhidleri(î) nasıl reddedeceksiniz ki!.”

Alağaç'ın bu açık ve keskin sözleri, Saffet hocanın her nedense sıkılmasına, içinin daralmasına neden olmuştu. Gayriihtiyari Ömer'e doğru çevirdi bakışlarını. Kendisine usulca bakmakta olan Ömer, kendisini yakalanmış gibi hissederek gözlerini hemen Alağaç'a çevirdi.

“Seksenli yıllarda bizim neslin heyecanı, bizim neslin yarınlara yönelik büyük umudları vardı. Sizin nesilde böylesi heyecanlar, böylesi umudlar da yok!. Çünkü bizim neslin leşleri, sizlerden böylesi heyecanları, böylesi umudları aldılar. Sizler bizim neslin leşlerine bakarak “Herhalde yarınlarda biz de böyle olacağız!” diyerek, yarınlara yönelik umud ve heyecanınızı yitiriyorsunuz. Ve ben..”

Duraksayan Alağaç'ın gözlen dolmuş, sesi titremeye başlamıştı.

“Ve ben, kendi neslim adına sizlerden helallik dilemek istiyorum. Lütfen bizim nesle hakkınızı helal ediniz. Çünkü bu hatalara düşen bizim nesil, sokaklarda ebeveysiz büyüyen çocuklar gibiydi!. Bizlerin başında büyükler, bizlerin başında yol göstericiler yoktu. Az bir kısmımız gerçekleri Kur'an'ın nasihatıyla anlarken, büyük çoğunluğumuz yaşanan gerçekliğin acı musibetiyle anlama yolunu tercih etti. Evet, bizim nesil bütün bu yanlışların faturasını ödedi ve ödemeye devam ediyor. Ben istiyorum ki böylesi yanlışların faturası, sizin nesil tarafından da ödenmesin. Lütfen bizlerden örnek, bizlerden ibret alın. Önünüze bir engel olarak çıkan bizim neslin leşlerini, hiç düşünmeden reddedin. Yakın zamanda birer birer gömülecek olan bu leşleri, hiç dikkate almayın. Fakat unutmayın ki bunca leşlere ve olanca kurbanlara rağmen, bizim nesilden örnek alabileceğiniz kardeşleriniz, faydalanabileceğiniz ahileriniz de vardır. Sayılan az da olsa, tevhidî gerçekleri anlayan ve yaşayan bu müslümanların kıymetini bilin. Çünkü yalnızlığı ve garipliği yaşayan bizim neslin aradığı fakat bulamadığı, sahip olamadığı böyle bir nimete, bir fırsata sizler sahipsiniz.”

Alağaç bu konuşmanın devamında gerçek bir dava adamının dünyaya ve dünya malına nasıl yaklaşması gerektiğini açıkladı. Daha sonra ise eş ve çocuklara yönelik sevgi üzerinde durarak şunları söyledi.

“Sevgiye dikkat çekmek istiyorum. Çünkü şeytan aleyhiline insanlardaki korku eğilimini kullanarak bir kişiyi cehenneme sürüklüyorsa, insanlardaki sevgi eğilimini kullanarak bin kişiyi cehenneme sürüklemetedir. Bunun nedeni tüm insanlar tarafından sevginin hoş ve güzel bir duygu olarak tanımlanmasıdır. İsmi bile güzel olan sevgi, neden tehlikeli oldu ki!. Hele hele bu sevgiyle sevilenler, eş ve çocuklarsa bunun neresi kötü olabilirdi!. Oysa bizlere gayet makul ve makbul gelen bu sevgi konusunda, Rahman olan Rabbimiz bizleri birçok ayet-i kerime ile uyarmaktadır. Mesela tevbe suresinin 24. ayetinde;

*“De ki: “Eğer babalarınız, çocuklarınız, kardeşleriniz, eşleriniz, aşiretiniz, kazandığınız mallar, az kar getireceğinden korktuğunuz ticaret ve hoşunuza giden evler, sizlere Allah'tan, O'nun Resulünden ve O'nun yolunda cihad etmekten daha sevimli ise, artık Allah'ın emri gelinceye kadar bekleyedu-run. Allah, fasıklar topluluğuna hidayet vermez.”* buyurulmaktadır. Dikkat edilirse uyarıldığımız konu sevgiyle, sevmekle ilgilidir. Rahmani ölçüye göre gerçek müminlerdeki sevgi sıralaması ise Allah, O'nun Resulü ve O'nun yolunda cihad etmek olarak belirtilmektedir. Elbetteki eşlerimizi, elbetteki çocuklarımızı seveceğiz, elbetteki evlerimizi ve mallarımızı da sevebiliriz. Ancak bunlara karşı duyduğumuz sevgi, Allah'a, Resulüne ve O'nun yolunda cihad etmeye karşı duyduğumuz sevginin önüne geçtiği zaman, Rabbimi-zin azap ve musibet emrini beklememiz gerekir. Çünkü bu bir fiştir, bu bir (aşıklıktır. Haddi aşan böylesi sevgilerin karşılığı İlahi nefrettir, azap ve musibettir. Bunları dikkate alarak kurduğunuz ve kuracağınız evliliklerde lütfen dikkatli olunuz. Eşlerinize ve çocuklarınıza karşı duyduğunuz sevgi. dizginleri tutan ellerinizin titremesine, ellerinizin

gevşemesine neden olmasın!. Onları seviyorsanız, onları gerçekten seviyorsanız, onları öncelikle ateşten korumanız gerektiğini bilmelisiniz. Onları ateşten koruyabilmek ise bu ateş Sahibinden korkmanızla ve O'nu herşeyden çok sevmenizle mümkündür. Dünyayı kurtarmak istiyorsanız öncelikle kendinizi, öncelikle evinizi, öncelikle ailelerinizi kurtarmalısınız.”

Saffet hocaya çok anlamlı gelen sözlerdi bunlar. Çünkü benzer sorunlarla karşılaşan ve benzer sorunları yaşayan birisiydi. Hanımını ve kızını 4üşündü. Yaşanılan bütün olumsuzluklara rağmen hanımına pek kızmadığını, onu yine de sevdiğini hissediyordu. Zaten Alagaş'la dün geceki konuşmasından sonra kendi eksikliklerini de görmüş ve hanımıyla yeniden görüşmeye karar vermişti. İmza salonuna gelmeden önce hanımına telefon etmesinin nedeni de buydu. Onunla telefonda kısa bir görüşme yapmış ve öğleden sonra eve gelmesini, kendisiyle konuşmak istediğini belirtmişti. Bu arada konuşmasını dualarla bitiren Alagaş, masanın üzerinde eğreti bir şekilde duran sandalyeden aşağıya inmişti. Konuşma bitmesine rağmen kalabalık pek dağılmamıştı. Alagaş'in etrafını çevreleyen gençler, kendilerine göre önemli olan soruları sormaya devam ediyorlardı. Bir taraftan önüne getirilen kitablara imzalayan Alagaş, diğer taraftan gençlerin sorularını dinliyor ve bu sorulara kısa fakat yeterli cevaplar veriyordu.

“Selamünaleyküm Saffet hocam.”

Saffet hoca kulağına eğilinerek ve kısık sesle verilen bu selam üzerine sol tarafına dönünce, gülümseyen bir yüzle kendisine bakmakta olan Tapusuz Süleyman'ı gördü. Her nedense unutmuştu Süleyman'ı!.

“Ve aleykümselam” diyerek hemen ayağa kalktı ve Süleyman'a samimi bir şekilde sarıldı.

“Ne zaman geldin?”

“Bu sabah geldim hocam.”

“Hoşgelmişsin. Alagaş'la tanıştın mı?”

Tapusuz Süleyman mahcup bir şekilde kaşlarını havaya kaldırdı. Bakışlarını Alagaş'tan yana çeviren Saffet hoca, onun hala çok meşgul olduğunu görünce bir süre düşündü. Daha sonra yerinden kalkarak Alagaş'ın yanına gitti ve onu akşam yemeği için inşaata davet ederek, özel bir misafirleri olduğunu söyledi. Söylenilenleri dinledikten sonra Saffet hocanın gözlerine bakan Alagaş, hafif gülümseyen bir yüzle başını sallıyarak yerinden kalktı ve onunla kucaklaştı.

Alagaş'tan sonra Ömer'le de görüşen Saffet hoca, akşam yemeğinde inşaatta olacaklarını ve Alagaş'la birlikte kendisinin de yemeğe gelmesini istedi. Daha sonra Süleyman'ın yanına giderek “Haydi Süleyman, artık gidiyoruz” dedi.

Bu söz üzerine şaşkınlığını gizlemeyen Süleyman, elindeki küçük naylon torbayı göstererek “Hocam, bu peyniri Mehmed abiye verecektim!” dedi. Bu mahcup ifadeler üzerine Saffet hoca tebessüm ederek “Akşam verirsin Süleyman. Bu akşam Mehmed abinle beraber olacağız” dedi. Süleyman bir anda heyecanlanmasına ve sevinmesine neden olan bu cevap üzerine gülümseyerek Saffet hocayı takip etti.!

Süleyman'la birlikte kitabevinden ayrılan Saffet hoca, ona güzel bir öğle yemeği yedirdikten sonra hanımına ve kızlarına bir şeyler almak isteyen Süleyman'ı saat altıya kadar muhayyer bıraktı. Bu durum kendisi için de iyi olmuştu. Çünkü kendisinin de eve gitmesi, kendisinin de hanımıyla görüşmesi gerekiyordu.

Saat altıda buluşmak üzere ayrıldılar. altıya doğru buluşma yerine doğru yürüyen Saffet hoca, kendisini oldukça iyi hissediyordu. Hanımıyla yaklaşık üç saat kadar görüşmüş, hanımının kabullenmediği bazı davranışlarının nedenlerini anlatmış, bu konudaki hükümlerin hikmetlerine açıklık getirmiş ve ailesini önemseyen bir müslüman olarak bunlardan taviz veremeyeceğini belirtmişti.

Ayşe hanım, her zamankinden daha dikkatli dinliyordu Saffet hocayı. Çünkü günler geçtikçe yaşadığı ayrılık ve kızı Meryem'in mahzunlaşan hali onun da içini acıtmaya başlamıştı. Babasının evinde herşey olmasına rağmen yıllardır yaşadığı kendi yuvasının sıcaklığı yoktu. Ayrıca tapusuz Süleyman'dan da etkilenmişti Ayşe hanım!. Onu tanıdıktan sonra Saffet hocayı daha iyi anladığını hissediyordu. Bu nedenle kocasını dikkatle dinlemeye ve dikkatle anlamaya çalışıyordu.

Ve kocasını dinledikten sonra, kocasının değişmediğini, kocasının değişmeyeceğini de anlamıştı Ayşe hanım!. Fakat işin garip tarafı, bunu eskisi gibi yadırgamıyordu artık. Çünkü kocasının anlattıklarını bir müslüman kulağı ile, bir mümin gönlü ile dinlediği zaman bu anlatılanların hiçbirisine karşı çıkmıyor ve nefsine ağır gelse de kocasına hak veriyordu!

Saffet hoca daha sonra aynı samimiyetle mümine bir hanım olarak kendisine verdiği değere ve yüreğindeki sevgiye açıklık getirdi. Yıllardır içinde yaşattığı bu sevgiden hiçbir zaman pişmanlık duymadığını ve ayrı yaşasalar dahi, onian her zaman kendi canının bir parçası olarak göreceğini söyledi. Daha önce dinledikleri karşısında hiçbir tepki vermeyen Ayşe hanımın, bu açık ve samimi sözler üzerine iç dünyasındaki dengeler değişmeye başlamıştı.

Sanki yeni görüyor, sanki yeni farkediyor gibiydi Saffet hocayı!. Kocasını hem inancında ve hem de sevgisinde samimi olan özel bir insandı, Saffet hocanın açıkça itiraf ettiği bu sevgi Ayşe hanıma ilk kez güven, geniş bir güven duygusu veriyordu. Ve kendisine güven duygusu veren bu temiz sevgi, herşeye rağmen hiç dokunulmaması, hiç kullanılmaması gereken bir sevgiydi- Çünkü kendisinin yıllarca elde etmeye çalıştığı güven. Saffet hocanın bu samimi sevgisinde zaten vardı.

İyi ama bütün bunları niye yaşamışlardı ki!

Bu soruya açık bir cevap arayan Ayşe hanımın düşünceleri, yakın çevreden topluma doğru uzanıyordu. Çünkü çevreyle, çevrenin baskısıyla, çevrenin değer ölçüleriyle ilgiliydi bu sorunun cevabı!. Dünyada sadece kendi aileleri olsaydı veya “Elalem ne der!” sorusuyla hiç karşılaşmasalardı, elbetteki bu sorunları hiç yaşamıyacaklardı!. Böylesi düşüncelerle, bu gibi cevaplarla karşılaşmak, Ayşe hanımın daha fazla sıkılmasına neden olmuştu. Çünkü bu cevaplar, Ayşe hanımın insanlar ve özellikle müslümanlar nezdinde savunabileceği, kendisini haklı çıkarabileceği cevaplar değildi. Zaten bu nedenle kocasıyla arasında geçenleri hiç kimseye anlatmamış, hiç kimseye paylaşmak istememişti. “Kocam gece bekçiliğine başladığı için ondan bir süre uzaklaştım” sözü, gülünç bir söz olmaz mıydı!

Ayşe hanım iç dünyasında bütün bu çelişkileri yaşamasına rağmen bunu yine de belli etmiyor, Saffet hocaya müsbet veya menfi herhangi bir tepki vermek istemiyordu. Ancak Saffet hoca hanımının bu durgunluğunu farketmiş ve bunu gizli bir umud ile hayra yormuştu.

Evden ayrılırken hanımının kendisine biraz mahcup gözlerle bakması ve “Özür dilerim, hakkını helal et” demesi ise, içindeki bu umudun daha da büyümesine neden olmuştu.

İşte böylesi umudlarla, böylesi duygularla tapusuz Süleyman'ın yanına gelen Saffet hoca, kendisini oldukça iyi hissediyordu. Alış verişini erken bitiren Süleyman, kendisinden daha önce gelmişti buluşma yerine. İki birliktelikte balık haline giderek iki kilo balık aldıktan sonra konuşa konuşa inşaata doğru yürüdüler. Yol üstündeki bir marketten ekmek, domat ve limon alarak inşaata geldiler.

Odun ateşinde balık ızgara yapmak isteyen Saffet hoca, Süleyman'ın da yardımıyla balıkların hepsini temiz ledikten sonra hafif tuzlayarak kenara kaldırdı.

“Çocuklara ne aldın Süleyman?”

Alış veriş paketine gülümseyerek bakan Süleyman “Kızlara birer elbise, hanıma da iki ayakkabı aldım Saffet hoca!” dedi.

“Süleyman, herhalde yenge hanımı çok seviyorsun!. Ben şimdiye kadar hanıma iki ayakkabı birden hiç almadım!”

Mahçubiyet duygusuyla yüzü hafifçe kızaran Süleyman, omuzlarını kaldırarak “Ben sadece bir hatamı telafi etmek istedim” dedi.

“Ne hatası?”

Cevap verip-vermemek konusunda kısa bir süre düşünen Süleyman, kısık bir sesle konuşmaya başladı.

“Hayvan ağılında küçük bir koyun postu vardı. Eski olduğu ve tüyleri döküldüğü için oraya asmıştık. Birkaç yıldır bu postun küçüldüğünü farkettim. Her seferinde kenarından el büyüklüğünde parçalar kopuyor gibiydi!. Önceleri herhalde bir hayvan yiyor, bir hayvan kemiriyor diye düşünmüştüm. Fakat geçenlerde bizim hanımı elinde bıçak ile posttan bir parça keserken görünce, bu işi onun yaptığını anlıyarak bir anda sinirlendim. Ve o sinirle “Sen onları ne yapıyorsun?” diye bağırdım.”

Bir süre susan Süleyman'ın gözleri, uzaklara dalıp gitmiş gibiydi!.

“Bir suç işliyormuş gibi boynunu bükerek “Delinen ayakkabımın içine koyuyorum” dedi. İşte o an çok utandım Saffet hoca. Çünkü üç-dört yıldır hanıma hiç ayakkabı almadığımı o an farkettim. “Madem birkaç yıldır ayakkabın delinmişti niye söylemedin?” diye sorduğumda “Durumun müsait olsa zaten alırsın diye düşünmüştüm” dedi. Yerin dibine girdiğimi hissettim. Benimki nasıl bir erkeklik, benimki nasıl bir kocalıktı!. Defalarca özür diledim ve helallik istedim kendisinden. İşte bu ayakkabıları da onun için aldım.”

Dinledikleri karşısında hayrete düşen Saffet hoca, sanki başka alemlerde, sanki başka dönemlerde yaşıyor gibiydi. Dalgın gözlerle tapusuz bakarak “Allah sana sahabe döneminden bir hanım vermiş, kıymetini bil Süleyman” dedi. Bunu söylediği zaman tapusuz Süleyman'ın da bu döneme ait bir insan olmadığını farkettiler.

Belki de Allah'ın takdiri idi bu!. Belki de birçok insan, birçok müslüman, layık veya müstehak olduğu birisiyle karşılaşılıyordu!.

Ömer ile Alagaş gelince odun ateşini yakmışlar ve odun közlerinde balıkları pişirerek hep birlikte yemişlerdi. Alagaş daha ziyade Süleyman'la konuşuyor, Süleyman'ın verdiği cevapları büyük bir dikkatle dinliyordu. Saffet hocanın gördüğü kadarıyla tapusuzu çok iyi anlamış ve tapusuzu çok sevmişti Alagaş.

Çaylar içilirken söz Allah'ın yardımına ve müslümanların bu İlahi yardıma müstehak olabilmeleri için kesinlikle taviz vermemeleri gerektiğine gelince, Ömer söze girerek bir hafta önce yaşadığı bir tartışmayı anlattı.

“Mehmed hocam, bazı çevreler Resulullah (s.a.v.)'in de taviz verdiğini söyleyerek, özellikle Hendek savaşı Öncesi Medine'deki bazı hurmalıkların yahudilere teklif edilmek istenmesini örnek gösteriyorlar. Bildiğiniz gibi Efendimiz (s.a.v.), Medine'yi kuşatan Mekke'li müşriklerle yahudilerin ittifakını önleyebilmek için bu yahudilere Medine'deki bazı hurmalıkları teklif etmeyi düşünmüş, daha sonra Medine'li müslümanların itirazı üzerine bu tekliften vazgeçmişti. İşte sözünü ettiğim çevreler bu hadiseyi anlatarak “Medine'li müslümanlar itiraz etmeseydi Allah'ın yardımına mazhar bir peygamber bile taviz verecekti!” diyorlar. Tabi ki “Resulullah (s.a.v.) hiç taviz vermemiştir” diyerek, onların bu yorumuna itiraz ettim.”

Ömer'i büyük bir dikkatle dinleyen Alagaş, son sözler üzerine elini kaldırarak “İtirazın yanlış olmuş” dedi. Bu söz üzerine hafif bir şaşkınlık geçiren Ömer, susarak Alagaş'ı dinlemeyi tercih etti.

“İtirazın yanlış olmuş çünkü Resulullah (s.a.v.) taviz vermiştir. Şayet ensar itiraz etmeseydi, söz konusu hurmalıkları gerçekten yahudilere verebilirdi. Ancak dikkat edilirse Resulullah (s.a.v.)in verdiği, veya vereceği taviz hurmalıklardı. Daha açık bir ifadeyle Efendimiz (s.a.v.) dünya için dinden değil, din için dünyadan taviz verecekti. Nitekim Resulullah (s.a.v.)i örnek alan müslümanlar da, bir taviz verme durumunda kaldıkları zaman dinlerinden değil dinlerinden taviz vermişlerdir.



Mekke'den Medine'ye hicret ederken evlerini ve mallarını terkederek müslümanlar, bu duruma açık bir örnek değil midir?

Alagaş'ın sözlerini dikkatle dinleyen tapusuz Süleyman, başını sallayarak "Onlar dinleri için dünyalarından taviz veriyorlardı" dedi.

"Evet Süleyman!. Onlar din ve davalan için, dünyalarından ve dünyalıklarından taviz veriyorlardı. Günümüzde müslüman olduğunu iddia eden birçok şaşkın gibi dünyaları için dinlerinden taviz vermiyorlardı!."

Saffet hoca söze girerek "Doğru söylüyorsun Alagaş. Zaten kulluk bir tercihtir ve herkes kendi tercihinin hesabını, kendisi verecektir" dedi.

"Evet, herkese yaptıklarının faturası çıkacak ve herkes kendi faturasını ödemek zorunda kalacaktır!." diyen Alagaş, Süleyman'a dönerek sordu.

"Bilardo topunu yutan maymunun hikayesini biliyor musun?"

Başını iki yana sallayan Süleyman "Bilmiyorum hocam" deyince, Alagaş hafifçe gülümsedikten sonra anlatmaya başladı.

Bilardo oynanan bir kafeterya salonuna, yanında maymun olan bir adam gelir. Kafeterya sahibi "Beyefendi, buraya hayvanla girilmez" diyerek girmelerine izin vermez."

Maymunun sahibi "Bu eğitilmiş bir maymundur, merak edüecek bir şey yok" deyince, içeriye girmelerine izin verilir. Maymun gerçekten eğitilmiş olduğu için kafeteryadaki herkes tarafından çok sevilir. Fakat hiç beklenmedik bir olay olur ve bu eğitilmiş maymun bilardo toplarından birisini yutar. Maymunun sahibi mahcup bir şekilde "Kusura bakmayın, şimdiye kadar hiç böyle bir şey yapmamıştı!" dedikten sonra bilardo topunun parasını vererek maymunla beraber kafeteryadan ayrılır. Alagaş kısa bir suskunluktan sonra devam etti.,

"Bir ay sonra bu adam maymunuyla beraber tekrar kafeteryaya gelir. Kafeterya sahibi önceden tanıdığı maymunu çok sevdiğinden, cebinde kalan üç-beş fındık için maymuna verir. Fındıkları alan maymun, her fındığı önce poposuna sokup çıkarmakta ve daha sonra ağzına götürerek yemektir!. Bu durumu şaşkınlıkla karşılayan kafeterya sahibi, adama dönüp "Ya bu hayvan ne yapıyor?" diyerek bunun nedenini sorar. Maymunun sahibi "Hiç sormayın!. Bilardo topunu yuttuktan sonra Ölçmeden hiçbir şey yemiyor" cevabını verir.

Tabi ki herkesin gülmesine, gülümsemesine neden olmuştu bu fıkra. Alagaş da hafifçe gülümsedikten sonra fıkradaki mesajı güncelleştirmek istedi.

Evet, maymun kadar akıllı olan, sonucuna katlanamayacağı veya faturasını ödeyemeyeceği bir işi yapmaz. Çünkü biliyoruz ki her tercihimizin, her amelimizin dünya veya ahirette faturasıyla karşılaşacağız. Öyle değil mi Süleyman?

Tapusuz Süleyman gülümseyerek "Aynen öyle hocam" dedikten sonra bir süre Alagaş'ın gözlerine baktı. Tapusuzla göz göze gelen Alagaş, her nedense hafifçe irkildiğini ve heyecanlandığını hissetmişti. Çünkü gözlen

Gözlerini tapusuzdan ayıramayan Alagaş, bu saf ve anlamlı bakışlar karşısında istemeden ezildiğini, istemeden küçüldüğünü farketti!.

Kendisine "Hocam" diye hitab eden bu müslüman hiç kuşkusuz ki Rahman'ın katında kendisinden çok daha değerli bir müslüman olmalıydı. Çünkü az bildiklerini çok yaşayanlar, çok bildiklerini az yaşayanlardan daha kıymetli, çok daha kıymetliydi Rahman'ın katında.

"Alagaş, Süleyman'ı sevdin değil mi?"

Bu düşüncelerden sıyrılarak Saffet hocaya bakan Alagaş "Süleyman özel bir insan ve güzel bir müslüman. Rabbim onun bu güzellikler içinde müslümanca ölmesini nasib etsin" dedi.

Kızaran yüzüyle "Estağfirullah" diyen Süleyman, kısık bir sesle "İnşaallah, inşaallah" demeyi de

ihmal etmedi.

Bir süre daha konuştuktan sonra saatine bakan Alagaş, aynalık vaktinin geldiğini anladı. Akşam otobüsüyle ayrılmayı düşünmesine rağmen, Saffet hocanın davetinden sonra Qece onbir otobüsünden yer ayırtmıştı.

“Ömer, gitme zamanı geldi!”

Ömer “Evet hocam” diyerek yerinden kalktı. Birbirleriyle samimi bir şekilde kucaklaştılar ve hayır dualarla ayrıldılar.

Süleyman da onlarla birlikte inşaattan ayrılmıştı. Alagaş'ı yolcu ettikten sonra geceyi Ömerlerde geçirecek ve sabah otobüsüyle köyüne gidecekti.

İnşaatta yalnız kalan Saffet hoca, gecenin karanlığına bakan aydınlık gözleriyle yaşanan bu günün, gerçekten güzel bir gün olduğunu düşündü. Sabah eve gittiği zaman, büyük bir ihtimalle ailesini evde bulacağını umud ediyordu. Koltuktaki altın ve tapular aklına gelince, daha bir süre onları ortaya çıkarmamaya ve gece bekçiliğine devam etmeye kararlı olduğunu hissetti.

İzmir'e doğru yol alan Alagaş, tapusuz Süleyman'ı düşünüyordu. Müslümanların böyle bir insanı tanınması, böyle bir insanı anlaması gerekiyordu. Gerçi birer tapusuz Süleyman olmak, günümüz şartlarında hiç de kolay bir hadise değildi. Nitekim Alagaş da, Alagaş'ın kendisi de bir tapusuz değildi!. Fakat tapusuz Süleyman'ı anlamak ve ona biraz benzemeye çalışmak; nefislerinde yaşattıkları hırs ve tamah ile dünyanın altında ezilen insanların, dünyanın üzerine çıkabilmeleri ve dünyayı görebilmeleri için önemli bir vesile olacaktı.

Ayrıca her insanın içinde, dünyaya böyle bakmak ve dünyayı böylesine rahat yaşamak isteyen bir tapusuz olmalıydı. Önemli olan bu tapusuzca biraz fırsat, bu tapusuzca biraz nefes vermektir. Çünkü her insanın içindeki bu tapusuzca biraz nefes almaya başlayınca, o insan dünyayı yaşayabilmek için tapuya gerek olmadığını farkedecek ve yaşam alanı alabildiğine genişleyecektir. Gerçekten bir zenginlik, elde edilmesi çok kolay ve çok büyük bir zenginliktir bu!. Nitekim tapu alma kaygısına düşmeden, dünyayı tapusuzca yaşayan bu Süleyman, dünyanın en zengin insanı değil miydi!.